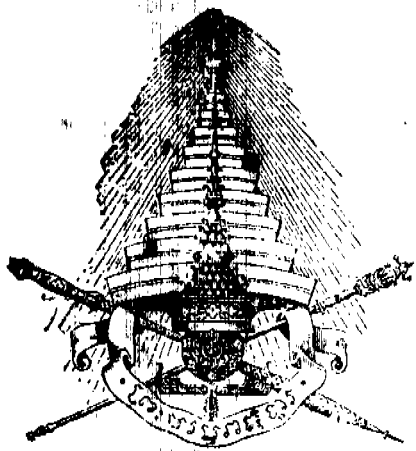

ราชกิจจานุเบกษา

กฎหมายแทนคนในพระบรมมหาราชวัง

เล่ม ๒๕ ฉบับพิเศษ วันที่ ๑ มิถุนายน รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๗ หน้า ๒๐๖

กฎหมายตั้งคนอาญา

กรุงเทพมหานคร เป็นอดีตภาค
ตั้งแต่วันที่ ๒๔๕๐ พระราชบัญญัติคนอาญา
นิยาม มกฏตั้งจัดตั้ง จิตร์มาก์สูงบักษบ้นร์ลัดดี

พจนวาร์ ดุริยคติกาด รัตนโกสินทร์ศก ๑๒๗
เมษายน มาศ บัณร์ดมาศาคหคุณพิเศษ บริเขต
กาดกำหนด

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์
บดินทรเทพยมหามกุฏบุษยรัตนราชวัญษ์ วรุตม
พงษ์บริพัตร วรรชัตติยราชนิกโรตม จาตุรันต
บรมมหาจักรพรรดิราชสังกาศ ยุภโตสุชาติสัง
สุทธเคราะห์ณี จักรกวีบรมนารถ มหามกุฏ
ราชวรางกูร สุจริตมุตสุสังกาศ อรรคออกฤษฐ
ไพบุณย์ บรพาศุภย์กฤษฐาภินิหาร สุภาธิการ
วังสุฤษดิ์ ธิญัตถษณวิจิตร ได้ภากยธรรมพวงก์
มหาชโนตมางคประนต บาทบงกษยุดท ประดิทธิ

โรงพิมพ์บำรุงมุกดกิจ

๒๕/๖/๒๕

สรรพคุณอุดมบรมสุขมาต ทิพยเทพวตาร
 ไพศาดเกียรติคุณอศุดยพิเศษ สรรพเทพเวศรา
 นุรักษ์ วิสิฐศักดิ์สมญาพินิตประชานารถ เปรม
 กระมดชัตติยราชประยูร มุณมุขมาตยาภิรมย์
 อุดมเทศาภิการ บริบูรณ์คุณสารสยามาทินคร
 วรุตเมกราชติดก มหาปวิจรนายกอนันต์มหันต
 วรฤทธิเดช สรรพวิเศษศรีนทร อเนกชนนิกร
 สโมสรสัมมติ ประดิทธิวรยศมโหดมบรมราช
 สัมบัติ นพปตเสวตรฉัตรดิษฏ์ ศิริรัตโน
 ปลักษณมหาบรมราชาภิเศกภิสิต สรรพทศลักษณ์
 วิชิตไชย สกตมโหดวิริยมหาสวามินทร์ มหะศวร
 มหิทธิกรมหารามาธิราชวโรดม บรมนารถชาติอา
 ชาวไศรย พุทธิชาติไทรวันสรณารักษ์ อศุดยศักดิ์
 ชิริคนเรศราชิบัติ เมตตากรุณาสถิตฤไทย
 อโนปไมยบุญการ สกตไพศาดมหารัชฎาธิบดินทร์
 ประมินทรชรมิกมหาราชาราชราช บรมนารถบพิตร
 พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ทรง พระ ราช คำริห์ว่า พระ ราช กำหนด
 กฎหมาย สำหรับ พระราชอาณาจักร สยามนี้ บรม
 ราชัตริย์แต่โบราณ สมัยใด รับ คัมภีร์ พระ ชรรม
 ตำตร ของ มนุ สาราจารย์ ซึ่ง เป็น กฎหมายใน
 มัชฌิม ประเทศ มา เป็น หลัก ของ กฎหมายแล้ว
 แต่เมื่อ มีเหตุอันใด เกิดขึ้น อัน จะ ตัด สิ้น
 ด้วย พระ ชรรมตำตร มิ ได้ โดย กฎหมาย พระ
 ชรรมตำตร ไม่ กล่าว ถึง ก็ดี หรือโดย ประเพณี
 แด ความ นิยมใน สยาม ประเทศ ผิดกัน กับ มัชฌิม
 ประเทศ ก็ดี บรม ราชัตริย์แต่ ปาง ก่อน ก็ ทรง

ตั้ง พระราช กำหนด บท พระอัยการ ขึ้น ไว้ เป็นแบบ
 แแผน สำหรับ พิพากษา เหตุ แด คดี อย่าง นั้น ๆ
 ที่ จะ มี ขึ้น ใน ภายใน พระ ราช กำหนด บท
 พระอัยการ นี้ ก็ เป็น กฎหมาย สำหรับ พระราช
 อาณาจักร เพิ่มเติม ขึ้น โดยลำดับมา แด พระราช
 กำหนด บท พระ อัยการ ที่ ได้ ตั้ง มา เป็น ครั้ง เป็น
 ครั้งนี้ เมื่อ ถึง เวลา ช้า นาน เข้า ก็มี มาก
 มาก ชับ ช้อน กัน เกิด ลำบาก แก่ การ ที่ จะ
 พิพากษา อรรถคดี โดยการ บ้าน เมือง เปลี่ยน
 แปลง มี พันเหตุ ถึง สมัย ที่ จะ ต้อง ใช้ พระ ราช
 กำหนดบทพระอัยการที่ ราชัตริย์พระองค์แต่ก่อน ๆ
 ได้ ทรง บัญญัติไว้ หมาย ชั่วอายุคน แล้ว บ้าง หรือ
 โดย เหตุ ที่ พระราช กำหนด บท พระอัยการ เก่า ชัด
 ชวาง กับ ที่ บรม ราชัตริย์ ภายหลัง ได้ ทรง ตั้ง
 ขึ้น บ้าง ใน เวลา เมื่อ ถึง ความ ลำบาก มี ขึ้น
 เช่น นี้ พระเจ้าแผ่นดิน จึง โปรด ให้ ประชุม ตุ
 ขุน ณศาลา อัน เป็น เจ้า กระทรวง ฝ่าย ชุระ การ
 พร้อม ด้วย ตุ ขุน ณศาลา หดวง อัน มี ตำแหน่ง ใน
 ฝ่าย ตุลาการ ตรวจชำระ พระราช กำหนด กฎหมาย
 แด ทรง พระราช วินิจฉัยให้ ยก เลิก บท กฎหมาย ที่
 พันเวลาแต่ มิควร จะ ใช้ ออก เสีย คง ไว้ แต่
 ที่ ยัง ใช้ ได้ จัด ระเบียบ เข้า เป็น ลักษณะ มี หมวด
 หมู่ แด มาตรา ให้ คน ทั้งหลาย รอบ ร้อม
 กฎหมายง่าย ขึ้น แด เป็น ความ สดวก แก่ การ
 พิพากษา อรรถคดี ทั้ง ปวง ทั่ว ไป เป็น ราช
 ประเพณี มี สืบ มา แต่ โบราณ ที่ เดียว ดัง นี้ แด
 การ ตรวจ ชำระ พระราช กำหนดกฎหมาย ดังว่ามานี้
 ครั้ง หนึ่ง ที่ สุดได้ มี เมื่อ จุดศักราช ๑๓๖๖ ปี ชวด

ฉศก รัตนโกสินทร์ ศก ๒๓ ในรัชกาลแห่ง
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ พระบาทสมเด็จพระ
พุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ตั้งแต่บัดนั้นมาจน
บัดนี้ นับได้ ๑๐๓ ปี ยังหาได้ตรวจชำระพระราช
กำหนด บท พระอัยการให้เรียบร้อยไม่ ก็เป็น
ธรรมดา อยู่เอง ที่ พระราชกำหนด บท พระอัยการ
อัน พัน ความ ต้อง การใน สมัย นี้ แต่ที่ ขัด
ขวาง กันเอง จะมี อยู่เป็น อัน มาก ทรง พระ
ราชดำริห์ เห็น ว่า ถึง เวลาสมควร ที่ จะ ต้อง
ตรวจชำระ พระราชกำหนด กฎหมาย อยู่ ด้วยเหตุนี้
แล้ว ประการ หนึ่ง

อีก ประการ หนึ่ง ใน ระหว่าง ตั้งแต่ จุลศักราช
๑๒๑๗ ปีเถาะ สัปตศก รัตนโกสินทร์ ศก ๑๔ มา
กรุงสยามได้ทำหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรี
กับ นานา ประเทศ แต่หนังสือสัญญาทั้งปวง นั้น
ได้ทำตามแบบหนังสือสัญญา ที่ ฝรั่งเศส ได้ทำกับ
ประเทศ ทาง ตะวัน ออก คือ ประเทศ เดอร์ ก็
ประเทศ จีน และ ประเทศ ยี่ปุ่น เป็น ต้น มี ข้อ
ความ อย่าง เดียว กัน ที่ ย่อมให้ กงสุล มี อำนาจ ตั้ง
ศาล พิพากษา แต่ พิพากษา คดี ตาม กฎหมาย
ของเขา ใน เมื่อ คน ใน บังคับ ของ ชาตินั้น ๆ
ที่ เข้า มา อยู่ ใน ประเทศ ทาง ตะวัน ออก เป็น ความ
กัน ขึ้นเอง หรือ เป็น จำเลย ของ คน ใน บังคับ
ของ บ้าน เมือง ลักษณะ การ อย่าง นี้ แม้จะมี
ประโยชน์ ที่ บันเทาความ รำลึก ชอบ แห่ง เจ้า
ของประเทศได้ อยู่บ้าง ใน สมัย เมื่อ แรกทำหนังสือ
สัญญา เวลา ยังมี ชาว ต่าง ประเทศ พึ่ง เข้า มา
ค้าขาย แต่ ต่อ มา เมื่อ การ ค้าขาย คบ หา กับ

นานา ประเทศ เจริญ แพร่ หลาย มี ชาว ต่าง
ประเทศ มา ตั้ง ประ กอบ การ ค้าขาย ใน พระ ราช
อาณาจักร มาก ขึ้น ความ ลำบาก ใน เรื่อง คดี
ที่ เกี่ยว ข้อง กับ คน ใน บังคับ ต่าง ประเทศ ก็ ยิ่ง
ปรากฏ เกิด มี ทั่ว มาก ขึ้น ทุก ที่ เพราะ เหตุ ที่
คน ทั้ง หลายนัน ประ กอบ การ ค้าขาย อยู่
ใน ประเทศ บ้าน เมือง อัน เดียว กัน ต้อง อยู่ใน
อำนาจศาล แต่ ใน อำนาจ กฎหมาย ต่าง ๆ กัน
ตาม ชาติ ของบุคคล กระทำให้ เป็น ความ ลำบาก
ขัด ข้อง ทั้ง ใน การ ปกครอง บ้าน เมือง แต่ กิด
กัน ประ โยชน์ ของ คนทั้ง หลายนัน จน ชาติ
ต่าง ประเทศ นั้น ๆ เอง อยู่เป็น อัน มาก ความ
ลำบาก ด้วย เรื่อง อำนาจ ศาล กงสุล เช่น ว่า มา นี้
ย่อม มี ทุก ประเทศ ที่ ได้ ทำ สัญญา โดย แบบ อย่าง
อัน เดียว กัน แต่ ต่าง มีความ ประสงค์ อย่าง
เดี๋ยวกัน ที่ จะ หา อูบาย เลิก ตั้ง วิธี ศาล กงสุลต่าง
ประเทศ ให้ คน ทั้ง หลายนัน ไม่ว่า ชาติ ไต ๆ
บรรดา อยู่ใน ประเทศ นั้น ๆ ได้รับ ประโยชน์
อยู่ในอำนาจ กฎหมาย แต่ อำนาจ ศาล สำหรับ
บ้าน เมือง แต่ อย่าง เดียว ทั่ว กัน ประเทศ ยี่ปุ่น
ได้ เริ่ม วิตติ อำนจัต การ เรื่อง นี้ ก่อน ประเทศ อื่น
โดยวิธี เดือก หา เนติ บัณฑิตย์ ต่าง ประเทศ ที่
ชำนาญ ระเบียบ บท กฎหมาย ฝรั่งเศส มา รับ ราช การ
เป็นที่ ปกฤษา ทำ การ พร้อม ด้วย ข้าราชการ ยี่ปุ่น
ช่วยกัน ตรวจ ชำระ กฎหมาย ของ ประเทศ ยี่ปุ่น
จัด เข้าวาระ ระเบียบ เรียง ให้ เป็น แบบแผนวิธี ทำของ
เดี๋ยวกันกับกฎหมายที่ใช้ อยู่ใน ประเทศ ฝรั่งเศส โดยมาก
ทั้ง จัด การ ศาล ยุติธรรม ให้ เป็น ไป ตาม สม ควร

แก่บัดนี้บัดนี้ สมัยทั่วไป ใน ประเทศ ยี่ปุ่น เมื่อ
 ประเทศทั้งปวง แล เห็น ว่า กฎหมาย แล ค้าด ของ
 ยี่ปุ่น เป็นระเบียบแบบแผน เรียบร้อยดีแล้ว ก็
 ยอม แก่สัญญา ยกเลิก อำนาจ ค้าด กง สู้ด ให้คน
 ใน มังคัม ต่าง ประเทศ อยู่ใน อำนาจ กฎหมาย แล
 ค้าด ยี่ปุ่น ตั้ง แต่ นั้น มา มี ประเทศ ยี่ปุ่น ที่เลิก
 อำนาจ ค้าด กง สู้ด ต่าง ประเทศ ได้ด้วย อุบาย ที่ จัด
 การ ตั้ง กล่าว มา นี้ เป็น ประชุม แล เป็น ทาง
 ที่ ประเทศอื่น ๆ อัน ได้รับความลำบาก อยู่ด้วย
 วิธี ค้าด กง สู้ด ต่าง ประเทศ เข้า มา ตั้ง ใน บ้าน เมือง
 จะ ดำเนิน ตาม ให้ สำเร็จ ประโยชน์ อย่าง เดียว กัน
 ได้ ด้วย เหตุ เหล่า นี้ จึง ได้ โปรด ให้ หา เนติ
 บัณฑิตย์ ผู้ชำนาญ กฎหมาย ต่าง ประเทศ เข้า มา
 รับ ราชการ หลายนาย มี มงซิเออร์ โด แดง
 ยัคแมงส์ ผู้ ได้ เคย เป็น เสนาบดี ใน ประเทศ
 เบดเคียม ที่ ได้ มา รับ พระราชทาน บรรดาศักดิ์
 เป็น เจ้า พระยา อภัยราชานัน เป็น ต้น แล เมื่อ
 รัตนโกสินทร์ ศก ๑๑๖ ได้ ทรง พระกรุณา โปรด
 ให้ มี กรรมการ ผู้ชำนาญกฎหมาย ทั้ง ฝ่าย ไทย แล
 ต่าง ประเทศ ก็

พระเจ้าดุกยาเชอ กรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์
 เสนาบดีกระทรวงยุติธรรม เป็น ประธาน ๑

พระเจ้าน้อยยาเชอ กรมหลวงพิชิตปรีชากร
 รับ ราชการ ใน ตำแหน่ง เสนาบดี กระทรวง
 ธรรม ๑

พระยาประชาภิจักร จักร (เข้ม) เมื่อเป็น
 อธิบดีผู้พิพากษา ศาลแพ่ง ๑

เจ้าพระยาอภัยราชา ที่ปลุกษาราชการ ๑
 มงซิเออร์ ริชาติ ยัคส์ เกอทแปตริก เนติ
 บัณฑิตย์ เบดเคียม ที่ปลุกษากฎหมาย ๑

หมอ โด๊กจี มาเซา เนติบัณฑิตย์ ยี่ปุ่น
 เมื่อ เป็นผู้ช่วย ของ ที่ปลุกษา ราชการ ๑

พร้อมกัน ทรงพระราชกำหนดบทพระอัยการ
 เก่าใหม่ แล ปลุกษาลักษณะ การ ที่ จะ ชำระ แล
 จัด ระเบียบ กฎหมาย เป็น เดิม มา มงซิเออร์
 เกอทแปตริก ตั้ง แก่ กรรมการ มงซิเออร์ คอว์เนีย
 สเตลเชอร์ เนติบัณฑิตย์ เบดเคียม ได้รับ
 ตำแหน่ง แทน แล ได้รับ หน้าที่ พร้อม ด้วย หมอ
 โด๊กจีมาเซา ช่วยกัน รวบรวม พระราชกำหนด
 บทพระอัยการ อัน ควร คง จะ ใช้ต่อไป เรียบ
 เรียง เป็น ร่าง ขึ้นไว้ แต่ ยัง หา ได้ ตรวจสอบ ชำระ ไม่
 ครั้น เมื่อ รัตนโกสินทร์ ศก ๑๒๓ ทรง พระกรุณา
 โปรดให้ หา มงซิเออร์ ยอชส์ ปาดู เนติบัณฑิตย์
 ฝรั่งเศส เข้า มา รับ ราชการ ใน ตำแหน่ง ที่ ปลุกษา
 ใน การ ร่าง กฎหมาย จึง ได้ โปรด ให้ ตั้ง
 กรรมการ มี

มงซิเออร์ ยอชส์ ปาดู เป็น ประธาน ๑
 มิดเดอวิง เด็ลมี แอดเฟรด คุณะ ดิงเก
 ผู้แทน เจ้า กรม อัยการ ๑

พระอรรถการ ประสิทธิ์ (ปลื้ม) ผู้พิพากษา
 ศาลคดีต่าง ประเทศ ๑

หลวงสถลดิยาทร (ทองมุ่น) ผู้พิพากษา
 ศาลแพ่ง ๑

รับร่างกฎหมาย ที่ กรรมการ ก่อน ได้ ทำ ไว้
 มา ตรวจสอบ ชำระ แก้ไข อีก ครั้ง หนึ่ง เมื่อ กรรมการ

การนี้ได้ชำระร่าง กฎหมายส่วนลักษณะอาญา เดรัจฉาน
แต่ได้ส่งร่างนั้น ไป ปรึกษาเจ้ากระทรวง ฝ่ายพระ
การ บรรดา มีหน้าที่ราชการ เกี่ยว ซึ่ง ต้อง
ปฏิบัติ เนื่อง ด้วยกฎหมายนี้ทุกกระทรวงแล้ว จึง
นำร่างนี้ ขึ้น ทูลเกล้าฯ ถวาย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ จึง ทรง
พระกรุณาโปรดให้ตั้ง กรรมการ เสนาบดี มี

พระเจ้าน้องยาเธอ กรมหลวงดำรงราชานุภาพ
เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย เป็น ประธาน ๑

พระเจ้าน้องยาเธอ กรมหลวงนครสวรรค์
เสนาบดีกระทรวงนครบาล ๑

พระเจ้าน้องยาเธอ กรมหลวงเทเวศร์วัชรบุรี
ประการ เสนาบดีกระทรวงต่างประเทศ ๑

พระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์
เสนาบดีกระทรวงยุติธรรม ๑

แต่ให้ มีกรรมการ สำหรับ ตรวจ เทียบเคียง
ถ้อยคำ บทกฎหมายที่ร่างใหม่กับกฎหมายเก่า มี

พระเจ้าน้องยาเธอ กรมขุนศิริราชดิษฐ์ภาค
กรรมการศาลฎีกา เป็น ประธาน ๑

พระยาประจักษ์จักรจักร (แจ่ม) กรรมการ
ศาลฎีกา ๑

พระบริรักษ์จตุรงค์ (พุ่ม) กระทรวงต่าง
ประเทศ ๑

ช่วยกัน ตรวจชำระร่างกฎหมาย ลักษณะอาญา
ที่ร่างใหม่ พร้อม ด้วย กรรมการ ซึ่ง มองซิเออร์
ยอชต์ ปาดู เป็น ประธาน นั้น เป็น ชั้น ที่ สุด อีก
ชั้นหนึ่ง กรรมการทั้งหลายนี้ ได้ ลง มีชื่อ ตรวจ
ชำระ มาตั้ง แต่ เดือน กุมภาพันธ์ รัตนโกสินทร์

ศก ๑๒๕ ครั้น เมื่อ มา ประจบเวลา เด็จ
ประกาศ ประเทศยุโรป พระเจ้าลูกยาเธอ
กรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ไปตามเด็จ หมอ
โตกกี มาเช่า กรรมการศาลฎีกา แดมีสเตอร์
ยอนด์ทิววาคแบตัก เนติบัณฑิตอังกฤษ
กรรมการศาลฎีกา ได้รับหน้าที่ในกรรมการนี้
แทนพระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นราชบุรีดิเรก
ฤทธิ์ ตลอด มาจน ถึง เดือน กันยายน รัตน
โกสินทร์ ศก ๑๒๖ การตรวจชำระร่าง กฎหมาย
ลักษณะอาญา ดำเนินได้ตั้ง พระราชประสงค์ ได้
นำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เมื่อเด็จจกดับสิ้นพระนคร
ทรงตรวจแก้ไข ด้วยพระองค์เอง อีกชั้นหนึ่ง แด
ได้ ทรง ปรึกษา ใน ที่ ประชุม เสนาบดี เห็น ชอบ
โดยพระราชบริหารแล้ว จึง ทรง พระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้ตราไว้เป็น พระราชบัญญัติสืบ
ไปดังนี้

ความเบื้องต้น

มาตรา ๑

ให้ เรียก พระราชบัญญัตินี้ว่า กฎหมาย
ลักษณะอาญา

มาตรา ๒

ให้ ใช้พระราชบัญญัตินี้ เป็น กฎหมายตั้งแต่
วันที่ ๒๓ เดือน กันยายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๒๗
เป็นต้นไป

มาตรา ๓

ตั้งแต่วันที่ ใช้กฎหมายนี้สืบไป ให้ยกเด็ก
(๓) บรรดา พระราชกำหนดกฎหมายที่มี
แจ้ง อยู่ใน บัญชีข้างท้าย กฎหมายนี้

(๒) ข้อความ ใน พระราชกำหนด กฎหมาย
แต่กฎ ข้อ บังคับอื่น ๆ บรรดาที่ กฎหมายนี้
บัญญัติว่าต้อง มีโทษ หรือยกเว้น ไม่ต้อง
มีโทษให้ ใช้กฎหมายนี้แทน

(๓) บรรดา พระราชกำหนดกฎหมายแต่กฎ
ข้อ บังคับอื่น ๆ ที่มีเนื้อ ความ ขัด กับ กฎหมาย
ลักษณะ อาญา นี้

มาตรา ๔

กฎหมายลักษณะอาญา นี้ ไม่ดบ ดังกฎหมาย
ที่ใช้เฉพาะใน ศาล กระทรวงวัง ศาล กระทรวง
ธรรมการ ศาล ทหาร บก และ ศาล ทหาร เวือ

ภาค ๑

ว่าด้วย ข้อ บังคับต่าง ๆ

หมวดที่ ๑

คำอธิบาย

มาตรา ๕

เพื่อจะมีให้เกิดมีความสงสัยในบทกฎหมายนี้
ท่าน จึงให้อธิบาย คำสำคัญต่าง ๆ ไว้เป็น หลัก
ถาน ในมาตรา ๖ ต่อไปนี้ แต่ให้ ถือตาม
ความ อธิบายนั้น เสมอไป เว้น ไว้แต่เมื่อคำ
สำคัญเหล่านี้ คำใดไป ปรากฏในที่ใด ซึ่ง
มีเนื้อ ความ ขัด กัน กับ ความ อธิบาย ใน มาตรา ๖
นี้ใช้ จึง ให้ ถือเอา เนื้อ ความ ใน ที่ นั้น เป็นใหญ่

มาตรา ๖

(๑) คำว่า กระทำ นั้น ท่านให้ ถือว่าไม่
หมาย ความแต่เฉพาะ การ ที่ บุคคล กระทำ ให้
หมาย ความได้ตลอดถึงการระงับการ ซึ่งกฎหมาย

กำชับ ให้ กระทำ แต่ผลแห่งการ ที่ ระงับ นั้น ด้วย

(๒) ผู้ใด กระทำการ อันใด ที่ คนมิได้
มีอำนาจ จะ ทำ ได้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย ท่าน
ว่าผู้นั้น กระทำ มิ ชอบ

(๓) ผู้ใดกระทำการแสวง หา ประโยชน์เพื่อ
ตนเองก็ดี เพื่อผู้อื่นก็ดี อันเป็น ประโยชน์
ที่มิควรได้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย แต่เกิด
เสียหายแก่ผู้อื่น ด้วย ใช้ ท่านว่าผู้นั้น
กระทำการ ทุจริต

(๔) ผู้ใด กระทำ การ อย่างหนึ่ง อย่างใดโดย
เจตนา จะ ให้ ผู้อื่น ชาติ เสีย ความ ชอบ ชรรวมที่
เขาควร มีควรได้ ท่านว่าผู้นั้นกระทำการฉ้อโกง

(๕) ผู้ใดทำสิ่ง ของ เทียมโดยเจตนาจะให้
ผู้อื่น หอง ว่า เป็น ของ แท้ ท่านว่าผู้นั้น ทำ
ของ ปลดอม

(๖) ผู้ใด กระทำ การ อันใด ซึ่ง กฎหมาย
ที่คง ใช้ อยู่ใน เวลานั้น บัญญัติ ว่า จะ ต้องถูก
ทำโทษ ท่านว่าผู้นั้น กระทำ ความ ผิด

(๗) คำว่า ความผิดต่อส่วนตัว นั้น ท่าน
หมาย ความว่า บรรดา ความ ผิด ที่ จะ พ้อง ขอ
ให้ศาล พิจารณาทาง อาญา ได้แต่ เมื่อ ผู้ที่ ต้อง
ประหฺษุร้าย หรือเสียหายนั้น ได้มาร้อง ทุกข์
ขอให้ว่ากล่าว

(๘) ถ้า บุคคลตั้งแต่สองขึ้นไป สม รุ ด้วย
กัน เพื่อจะ กระทำ ความ ผิด ท่านว่า คน เหล่า
นั้น สม คบ กัน

(๙) บุคคลเอา ทรัพย์สิน หรือ ประโยชน์อย่าง
ใด ๆ อันมิใช่ เป็น ของ ที่ ต้อง ให้ ตาม กฎหมาย

ไปให้แก่เจ้าพนักงาน เพื่อให้เจ้าพนักงาน กระทำ หรือ ละเว้น ไม่กระทำการ อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ใน หน้าที่ เช่น นี้ ท่าน ให้ ถือว่า เป็น การ ให้ สิ้น บณ

(๑๐) ททรัพย์สิน นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า บรรดา สิ่ง ของ อัน บุคคล สามารถ มี กรรม สิทธิ หรือ ถือ อำนาจ เป็น เจ้า ของ ได้ เป็นต้น ว่า เงิน ตรา แด บรรดา สิ่ง ของ อัน พึ่ง เกิดขึ้น จาก ที่ ได้ กัด แด เกิดขึ้น จาก ที่ มิได้ กัด ก็ ท่าน ก็ นับ ว่า เป็น ททรัพย์สิน อัน กล่าว มา ใน ข้อ นี้

(๑๑) ทาง หลวง นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า บรรดา ทาง บก แด ทาง น้ำ ทั่วไป ซึ่ง ใช้ เป็น ทาง สำคัญ สำหรับ สาธารณชน แต่ นับ รวม ตลอด ถึง ถนน หลวง ด้วย

(๑๒) ถนน หลวง นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า ที่ หรือ ถนน แด ทาง บก ต่าง ๆ ซึ่ง สาธารณชน มีความ ชอบ ชรรวม ที่ จะ ใช้ เป็น ทาง สำคัญ แต่ นับ รวม ตลอด ถึง ทาง รถไฟ แด ทาง รถราง ที่มี รถ เติร สำหรับ ให้ คน โดย สำน นั้น ด้วย

(๑๓) ที่ สาธารณสถาน นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า บรรดา ที่ ต่าง ๆ จะ เป็น ที่มี เคหสถาน กัด หรือ เป็น ที่ วาง เป่า กัด ซึ่ง สาธารณชน มีความ ชอบ ชรรวม ที่ จะ เข้า ไป ได้

(๑๔) ที่ อาศัย นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า เคหสถาน ที่ คน อยู่ อาศัย เช่น เรือน โรง เรือ แพ แด ชุม รุม เป็นต้น แต่ นับ รวม ตลอด ถึง ที่ ซึ่ง อยู่ใน บริเวณ เกี่ยว เนื่อง กับ เคหสถาน นั้น ด้วย

(๑๕) ถ้า ทรานซุช นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า เครื่อง ประ ทาร อัน สามารถ จะ ใช้ กระ ทำ แก่ ร่าง กาย ให้ แดก หัก บบ ฉลาย ได้ ถึง สิ้น หัก คือ เป็น ความ หอก แด ถน หลาว มีด แด ตรี ของ เป็นต้น

(๑๖) ที่ เรียกว่า ปลัด ด้ว แด สัตว์ พาหะ นั้น ท่าน หมาย ความ ตลอด ถึง ช้าง ม้า โค กระบือ ถ้อ แพะ แกะ แด สุนัข ด้วย

(๑๗) จดหมาย นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า เครื่อง หมาย แทน ถ้อย คำ หรือ จำนวน เลข ไม่ ว่า ทำ ด้วย กิริยา ที่ ชัด เขียน จารึก หรือ พิมพ์ แด ถ่าย ด้วย วิธี อย่าง ใด ๆ เครื่อง หมาย เช่น ว่า มา นี้ นับ ว่า จดหมาย

(๑๘) หนังสือ นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า บรรดา จดหมาย ที่ จะ ใช้ เป็น พยาน แห่ง ถ้อย คำ ที่ เขียน ไว้ ใน นั้น ได้

(๑๙) หนังสือ ราชการ นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า บรรดา หนังสือ ที่ เจ้า หน้า ที่ เรียบ เรียง หรือ รับ ว่า เป็น ของ แท้ แต่ หมาย ความ ตลอด ถึง หนังสือ ที่ เจ้า หน้า ที่ รับ ว่า เป็น สำเนา อัน แท้ จริง ของ หนังสือ นั้น ๆ ด้วย

(๒๐) หนังสือ สำคัญ นั้น ท่าน หมาย ความ ว่า บรรดา หนังสือ ซึ่ง เป็น สำคัญ แก่ การ ตั้ง กรรม สิทธิ หรือ หนี้สิน แต่ บรรดา หนังสือ ที่ เป็น หลัก ตาม แก่ การ เปลี่ยน แก่ หรือ เลิก ดำ โอน กรรม สิทธิ หรือ หนี้สิน ทุก อย่าง

X (๒๑) ด้าย มือ นั้น ท่าน หมาย ความ ทั้ง ที่ ดึง ชื่อ เป็น ตัว อักษร แด ลง แด ง ไต่ ด้าย นิ้ว มือ

เป็น เครื่องหมายต่าง อักษร ชื่อ ซึ่ง บุคคลไม่รู้
หนังสือ เขียน ลงไว้ ใน จตหมาย นั้น ด้วย

(๒๒) ปีหนึ่ง นั้น ท่านหมายความว่า ระยะ
เวลา สิบสอง เดือน ตาม สุริยคติภาด โดยวิธีของ
รัฐบาล

(๒๓) วันหนึ่ง นั้น ท่านหมายความว่า
ระยะเวลา ยี่สิบสี่ ชั่วโมง

(๒๔) กดวงคืน นั้น ท่านหมายความว่า
เวลา ระหว่าง ตั้งแต่ พระอาทิตย์ตกไป จน พระ
อาทิตย์ ขึ้น

(๒๕) ตอน นั้น ท่านหมายความว่า ส่วน
ข้อความ ใน มาตรา หนึ่ง ที่ ตั้ง ขึ้น ด้วย บรรทัด
ย่อ หน้า

(๒๖) ข้อ นั้น ท่านหมายความว่า ส่วน
ข้อความ ใน มาตรา หนึ่ง ที่ ขึ้น ขึ้น ด้วย บรรทัด
ย่อ และมี เครื่องหมาย เป็น อักษร หรือ เป็น
เลข กำกับ อยู่ ข้าง หน้า

หมวดที่ ๒

ว่าด้วยการ ใช้กฎหมาย ลักษณะ อาญา

มาตรา ๗

บุคคล ควร รับ อาญา ต่อเมื่อ มันได้กระทำ
การ อันกฎหมาย ซึ่ง ใช้ อยู่ใน เวลา ที่กระทำ นั้น
บัญญัติว่า เป็น ความผิด แต่กำหนด โทษ ไว้

แต่ อาญา ที่ จะ ใช้ ลงโทษ ผู้กระทำผิด นั้น ก็
ไม่ควร ใช้ อาญา อย่าง อื่น นอกจาก อาญา ที่
ได้ บัญญัติ ไว้ ใน กฎหมาย

มาตรา ๘

เมื่อใด ความปรากฏว่า กฎหมาย ที่ ใช้ อยู่

ใน ขณะ เมื่อ ผู้ต้อง หา กระทำการ ที่ เกิด เป็น
คดี นั้น ต่าง กับ กฎหมาย ที่ ใช้ อยู่ใน
ขณะ เมื่อ พิจารณา คดี ใช้ ท่าน ให้ ใช้ กฎหมาย
ฝ่าย ที่มีโทษ เบาแก่ ผู้ต้อง หา

มาตรา ๙

บุคคล กระทำ ความผิด ภายใน สยาม ประเทศ
ท่าน ให้ พิจารณา แดง อาญา ตาม พระราช
กำหนด กฎหมาย

มาตรา ๑๐

ผู้ใด กระทำ ความผิดภายใน นอกสยาม ประเทศ
จะ ต้อง รับ อาญา ภายใน พระราช อาณาจักร
แต่ใน คดี เหล่านี้ คือ

(๑) คดี ที่ กระทำ ผิดคิด ประทุษร้าย ต่อ
พระเจ้าอยู่หัว หรือ ประทุษร้าย ต่อ พระราช
อาณาจักร ตามความที่กล่าวไว้ตั้งแต่ มาตรา ๙๗
จน มาตรา ๑๑๓

(๒) คดี ที่ เป็น ความผิด ใน ทาง ปลดอม เงิน
ตรา ปลดอม ทอง ตรา หรือ ปลดอม บัตรตราหลวง
ตามความที่กล่าวไว้ ตั้งแต่ มาตรา ๒๐๒ จน
มาตรา ๒๒๓

(๓) คดี ที่ เป็น ความผิด ในฐาน โจร สลัก

(๔) คดี ที่ คน ใน บังคับ สยาม ไป กระทำผิด
ประกอบพร้อม ด้วยเหตุ ๔ ประการนี้ คือ

ประการที่ ๑ รัฐบาลประเทศอื่น หรือ บุคคล
ที่ ได้รับ ความเสียหาย ได้ ร้องฟ้อง ขอให้ทำ โทษ
ประการที่ ๒ ความผิดที่ได้กระทำนั้น กฎหมาย
ในเมือง ที่ ผู้นั้น ไป กระทำผิด บัญญัติ ว่า จะ
ต้อง ถูก ลง อาญา

ประการที่ ๓ ความผิดที่กระทำนั้น แม้
 กระทำในสยามประเทศ พระราชกำหนด
 กฎหมายที่บัญญัติว่า จะต้อง ถูก ลง อาญา
 ประการที่ ๔ ผู้กระทำความผิดนั้น ศาลในประเทศ
 ที่มันไป กระทำผิด ไม่ได้ คัด สิ้น ปล่อย มัน เสีย
 โดยที่ไม่มีโทษ หรือ ศาล คัด สิ้น ให้ ลง อาญา
 แล้ว แต่ มัน ยัง ไม่ได้ รับ อาญา ตาม คำ คัด สิ้น
 หรือ ยัง ไม่ พ้น อาญา ด้วย ความ ยก เว้น แล ตก
 หย่อน ผ่อน โทษ ให้ แก่ มัน

มาตรา ๑๓

บรรดาความที่บัญญัติไว้ในภาค ๓ แห่ง
 กฎหมายลักษณะอาญานี้ ท่านให้ ใช้ ได้ ทั่วไป
 ใน สรรพคดี ซึ่ง พระราชกำหนด กฎหมาย อื่น
 บัญญัติว่า เป็น ความผิด อัน ควร ลง อาญา เว้น
 เสียแต่ที่ พระราชกำหนด กฎหมาย นั้น ๆ บัญญัติ
 ไว้เป็น อย่าง อื่น

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยอาญาและการลงอาญา

มาตรา ๑๒

อาญา สำหรับ ลง โทษ แก่ ผู้กระทำความผิดนั้น
 ท่านกำหนดไว้เป็น หก สถาน ดังนี้

สถานหนึ่ง	ให้ ประหาร ชีวิต
สถานหนึ่ง	ให้ จำคุก
สถานหนึ่ง	ให้ ปรับ
สถานหนึ่ง	ให้อยู่ภายใน เขตที่ อัน มี กำหนด
สถานหนึ่ง	ให้ รับ ทรัพย์สิน
สถานหนึ่ง	ให้ เรียก ประกัน ทาน บน

มาตรา ๑๓

ผู้ใด ต้อง คำพิพากษา ให้ ลง อาญา ประหาร
 ชีวิต ท่านให้ เขามั่น ไป ตัด ศีรษะ เสีย

มาตรา ๑๔

ถ้า จะ ลง อาญา ประหาร ชีวิต แก่ ผู้ใด ท่าน
 ให้ นำ ความ ขึ้น กราบ บังคม ทูล พระ กรุณา เสีย
 ก่อน ต่อ ได้รับ พระ ราชทานพระบรมราชานุญาต
 แล้ว จึง ให้ เขา ตัด มัน ไป ประหาร ชีวิต ณะ
 ตำบล แต่ใน เวลาที่ เจ้าพนักงาน ผู้ มีหน้าที่ ใน
 การ อัน นั้น จะ เห็น สม ควร

มาตรา ๑๕

ศพ ของ คน ที่ ต้อง อาญา ประหาร ชีวิต นั้น
 ถ้า มีญาติ มา ขอ รับ ศพ ไป ฝัง ก็ ให้ ให้ ไป
 แต่ ห้าม มิ ให้ ไป ทำ การ ฝัง ศพ คน โทษ ที่ ต้อง
 ประหาร ชีวิต นั้น เป็น การ เอิกเกริก

มาตรา ๑๖

หญิงใด จะ ต้อง ประหาร ชีวิต ถ้า มีครรภ์
 ท่านให้ รับไว้ ให้ มัน คลอด เสีย ก่อน จึง ให้
 ประหาร ชีวิต

มาตรา ๑๗

โทษ ปรบนั้น ท่าน หมาย ความ ว่า จำ คุก
 เงิน อัน กำหนดไว้ ใน คำพิพากษา ให้ ปรบ เป็น
 พันย หลวง

มาตรา ๑๘

ผู้ใด ต้อง คำพิพากษา ให้ ปรบ แต่ มิ ใช้
 คำ ปรบ ภายใน สิบห้า วัน นับ ตั้ง แต่ วัน คำ
 พิพากษา ถึง ที่ สุด นั้น ให้ ยึด ทรัพย์สิน สมบัติ มัน

ใช้ค่าปรับ หรือมิฉะนั้นให้เอาตัวมันจำคุก แทนค่าปรับ

แต่การจำคุกแทนค่าปรับเช่นนี้ ท่านกำหนดเป็นอัตราไว้ว่า ให้จำวันหนึ่งแทนราคาค่าปรับบาทหนึ่ง เป็นประมาณ แต่ห้ามมิให้จำคุกด้วยโทษฐานนี้เกินกว่าปีหนึ่งขึ้นไป

มาตรา ๑๘

ผู้ใดนำค่าปรับมาเสียได้ครบจำนวนในเวลา ต้องจำคุกแทนค่าปรับอยู่ ท่านให้ตั้งรายวันที่จำคุกมาแล้วเท่าใด ให้คิดหักลดเงินให้มันวันละบาทหนึ่ง แต่ปล่อยตัวมันให้พ้นไปจากวงจำ

มาตรา ๒๐

ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ปรับ ถ้าศาลเห็นเหตุอันควรสงสัยได้ว่า มันจะหลีกเลี่ยงไม่นำค่าปรับมาส่งใช้ ศาลจะบังคับเรียกประกันผู้นั้นก็ได้ ถ้าแต่มันหาประกันให้ไม่ได้ ศาลจะให้จับตัวมันคุมขังไว้ก็ได้

มาตรา ๒๑

ผู้ใดกระทำความผิดอันต้องด้วยโทษปรับฐานเดียว ถ้าแต่มันเอาค่าปรับอันเป็นจำนวนอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดเช่นนั้น มาใช้ก่อนเวลาพิจารณาใช้ ท่านให้ยกเลิกคดีนั้นเสีย

มาตรา ๒๒

บรรดาบุคคลที่ศาลพิพากษาว่า มีความผิดอย่างเดียวกัน ในคดีอันเดียวกัน แม้ศาลพิพากษาให้ปรับใช้ ศาลจะพิพากษาให้คน

เหล่านั้นต้องเสียค่าปรับด้วยกันทุกคน หรือมิฉะนั้น ศาลจะบังคับให้ คนหนึ่งคนใดในคนเหล่านั้นเสียค่าปรับจนครบก็ได้

แต่ที่จะพิพากษาให้ปรับด้วยกัน หรือปรับแทนกันเช่นนี้ ท่านให้ใช้แต่เฉพาะส่วนค่าปรับ ห้ามมิให้ใช้ถึง การจำคุกแทนค่าปรับ

มาตรา ๒๓

ในกฎหมายนี้ บรรดาบทที่ ท่านกำหนดโทษทั้งจำคุกแต่ปรับเป็นสองฐาน ให้ศาลวินิจฉัยตามเหตุควร ถ้าเห็นสมควรจะยกโทษปรับเสีย ให้จำเลยรับแต่โทษจำคุกฐานเดียวก็ได้

มาตรา ๒๔

โทษฐานให้อยู่ภายในเขตที่อื่น มีกำหนดนั้น ท่านบัญญัติไว้เป็นสองอย่าง คือ

(๑) ห้ามมิให้เข้าไปในท้องที่ หรือจังหวัดที่ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา

(๒) บังคับให้อยู่แต่ในท้องที่ หรือจังหวัดที่ซึ่งเจ้าพนักงานฝ่ายตุลาการ จะได้กำหนดให้อยู่

ในสองอย่างนี้ ให้ศาลมีอำนาจเลือกใช้ตามสมควรแก่เหตุ

มาตรา ๒๕

โทษฐานให้อยู่ภายในเขตที่อื่น มีกำหนดนั้น จะพิพากษาให้เป็นโทษเพิ่มโทษฐานอื่นก็ได้ แต่อย่ากำหนดเวลาเกินกว่าเจ็ดปีเป็นอย่างหนึ่ง จะกำหนดเท่าใดให้ไว้ ในคำพิพากษาด้วย

มาตรา ๒๖

บรรดาทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้ปรับนั้น ท่านให้ส่งไว้เป็นของหลวงทั้งสิ้น

มาตรา ๒๗

ในการ รับผิด นั้น นอกจากคดีที่ กล่าวไว้ โดยเฉพาะใน ภาคที่ ๒ แห่ง กฎหมายนี้ ท่านให้ คำนวณ อำนาจ ที่จะ สั่ง ให้ รับผิด ทรัพย์ สิ่ง ของ ที่ ว่า ไว้ ใน มาตรา นี้ ได้ อีก โสด หนึ่ง คือ

(๑) สิ่ง ของ ที่ บุคคล ใช้ หรือ มี ไว้ โดย เจตนา จะ ใช้ สำหรับ กระทำ ความผิด ท่าน ว่า เป็น ของ ควร รับผิด อย่าง หนึ่ง เว้น แต่ ถ้า สิ่ง ของ ที่ ว่า มา ใน ข้อ นี้ เป็น ของ ๑ ผู้ อื่น ที่ เขา มิ ได้ รู้ เห็น เป็น ใจ ด้วย ใน การ ที่ กระทำ ผิด หรือ เจตนา ที่ จะ กระทำ ผิด นั้น ท่าน ว่า มิ ควร รับผิด

(๒) ทรัพย์ ที่ บุคคล ได้ มา โดย ได้ กระทำ ความ ผิด ท่าน ว่า เป็น ของ ควร รับผิด อีก อย่าง หนึ่ง เว้น แต่ ถ้า ทรัพย์ นั้น มี เจ้า ของ ควร ได้ คืน ตาม กฎหมาย ท่าน จึง มิ ให้ รับผิด

มาตรา ๒๘

ทรัพย์ อย่าง ไต ๑ ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ ว่า ถ้า ผู้ใด ทำ หรือ ใช้ หรือ มี ไว้ หรือ ขาย หรือ ทอด ทลาต เป็น ความ ผิด นั้น ท่าน ให้ รับผิด ทั้ง ดั้น ไม่ว่า เป็น ของ ๑ ผู้ กระทำ ผิด หรือ มิใช่ แต่ มิ ให้ ถ้อย เอา เหตุ ที่ คำ พิพากษา ว่า ผู้หนึ่ง ผู้ใด กระทำ ความ ผิด ใน คดี นั้น หรือ ไม่ ผิด เป็น ประमाण ใน การ ที่ จะ สั่ง ให้ รับผิด ทรัพย์ ที่ ว่า มา ใน มาตรา นี้

มาตรา ๒๙

ถ้า ผู้ใด มิ นำ ทรัพย์ ที่ ต้อง รับผิด มา สั่ง คือ ศาล ท่าน ให้ ศาล ตัด ราคา ทรัพย์ นั้น ได้ ตาม ที่ เห็น สมควร แต่ ให้ ศาล มี อำนาจ สั่ง ให้ ยึด ทรัพย์ สม บัติ ของ

ผู้นั้น ใช้ ราคา คง เต็ม หรือ มิ ให้นำ มา สั่ง ให้ จำคุก แทน ราคา นั้น ตาม ลักษณะ จำคุก แทน ค่า ปรับ ที่ กล่าว ไว้ ใน มาตรา ๓๘, ๓๙, และ ๔๐ แต่ อย่า ให้ จำคุก เพราะ ความ ผิด ที่ ว่า มา ใน มาตรา นี้ เกิน กว่า หก เดือน เป็น อย่าง หนึ่ง

มาตรา ๓๐

เมื่อ ผู้ใด แสดง ความ ซื่อ ซื่อ มาตรา ร้าย แก่ ผู้ อื่น ก็ ตี หรือ เมื่อ ศาล พิเคราะห์ เห็น เหตุ อันควร เชื่อ ว่า ผู้ใด จะ ก่อ การ ร้าย ให้ เกิด ภัยอันตราย แก่ ผู้ อื่น ก็ ตี หรือ เมื่อ ปรากฏ แก่ ศาล ว่า ผู้ใด เป็น คน จรจัด ไม่มี ที่ อยู่ เป็น หลักแหล่ง แต่ มิ ปรากฏ การ ทำ มาหา เลี้ยงชีพ ด้วย ประการ ไต ก็ ตี ศาล มี อำนาจ ที่จะ บังคับ เรียก ประกัน ทาน บน หรือ เรียก แต่ ทาน บน ให้ ผู้นั้น สัญญา ว่า จะ ประพฤติ ตน รักษา ความ เรียบร้อย มิ กระทำ ให้ เกิด เหตุ ร้าย ตลอด เวลา ที่ ศาล จะ กำหนด ให้ ไม่ เกิน กว่า สอง ปี แต่ จำนวน เงิน ค่า ปรับ เมื่อ ทำ ผิด ทาน บน นั้น แล้ว แต่ ศาล จะ กำหนด แต่ อย่า ให้ เกิน ห้า ร้อย บาท ขึ้น ไป

มาตรา ๓๑

ถ้า ผู้ใด ที่ ศาล บังคับ เรียก ประกัน ตาม ความ ที่ กล่าว มา ใน มาตรา ๓๐ นั้น หา ประกัน มา ให้ มิ ได้ ใช้ ศาล จะ สั่ง ให้ เอา ตัว ผู้นั้น จำคุก เร่ง ประกัน ก็ได้ แต่ อย่า ให้ จำคุก เพราะ เหตุ เช่น นั้น เกิน กว่า หก เดือน เป็น อย่าง หนึ่ง

มาตรา ๓๒

กำหนด เวลา ที่ ผู้กระทำความผิด ต้อง จำคุก ตาม คำ พิพากษา นั้น ท่าน ให้ นับ วัน ที่ มี ณ ต้องคุมขัง

มาในคดีเรื่อง นั้น แต่ก่อน ได้ พิพากษาโทษ รวม
เข้า ใน กำหนดโทษ ตาม คำ พิพากษา ด้วย เว้น
ไว้แต่ถ้า มีความ ปรากฏใน คำ พิพากษา ตั้ง เป็น
อย่าง อื่น จึง ให้ กำหนด ตาม ที่ ฎำไว้ ใน คำ
พิพากษา

มาตรา ๓๓

ใน การ นับ กำหนด เวลา ที่ ผู้ กระทำผิด ต้อง
จำคุก นั้น ท่าน ให้ นับ วันแรก ที่ ต้อง จำคุก เป็น วัน
หนึ่ง ไม่ว่าจะ ตั้ง ตัว เข้า จำคุก เข้า สาย บ่าย
เย็น ประการใด แต่ ให้ นับ สาม สิบ วัน เป็น
เดือน หนึ่ง

เมื่อ จะ ปลดปล่อย นักโทษ จาก เวร จำ ท่าน ให้
ปลดปล่อย ใน วัน ที่ ถัด วัน ครบ กำหนด เวลา ต้อง จำคุก
ตาม คำ พิพากษา

มาตรา ๓๔

บรรดาบท ที่บัญญัติไว้ ใน กฎหมายนี้ว่า ด้วย
การ เพิ่ม อาญา หรือลดอาญานั้น ท่าน มิให้
ใช้เพิ่ม แลลดใน ส่วนโทษ ริบทรัพย์

มาตรา ๓๕

ผู้มีความผิดโทษไม่ถึง ประหาร ชีวิต แต่
ไม่ถึง จำคุก จน ตลอดชีวิต นั้น ถ้า จะ ต้อง
เพิ่ม อาญาขึ้น ด้วยเหตุ ประการใด ท่าน มิให้
เพิ่มขึ้น ถึง โทษ ประหาร ชีวิต หรือ ถึง จำคุก จน
ตลอดชีวิต

มาตรา ๓๖

ใน การ ที่ จะ เพิ่ม กำหนด เวลาจำคุก ผู้ กระทำ
ผิด นั้น ท่าน ให้ พิจารณา ดูกำหนด ที่มันต้อง จำคุก
อยู่แล้ว นั้น ก่อน แต่ ห้าม มิให้ เพิ่ม กำหนด เวลา

ให้มัน ต้อง จำคุก ทั้ง ใน กำหนดเดิม แล
กำหนดที่ เพิ่มใหม่ รวมกัน เกิน กว่า ยี่ สิบ ปี
ขึ้นไป

มาตรา ๓๗

ถ้า ผู้ใด มีความผิด โทษ ถึง ประหาร ชีวิต
แต่ มีเหตุอื่นสมควร ที่ มันจะ ได้ รับ ความ ลดหย่อน
อาญา ลง ตาม กฎหมาย ท่าน ให้ ถือ เป็น กำหนด
ดังนี้ คือ

(๑) ถ้า จะ ลด ลง ส่วน หนึ่ง ใน ส่วน ให้
ลด ลง เป็น อาญา จำคุก จน ตลอดชีวิต หรือ
จำคุก ตั้งแต่ สิบหก ปี ถึง ยี่สิบปี

(๒) ถ้า จะ ลด ลง กิ่ง หนึ่ง ให้ลด ลง เป็น
อาญา จำคุก จน ตลอดชีวิต หรือ จำคุก ตั้งแต่
สิบสอง ปี ถึง ยี่สิบปี

มาตรา ๓๘

ผู้ใด มีความผิดโทษ ถึง จำคุก จน ตลอด
ชีวิตแต่ มีเหตุอื่นสมควร ที่ มันจะ ได้ รับ ความลด
หย่อน อาญา ลง ตาม กฎหมาย ท่าน ให้ ถือ เป็น
กำหนดดังนี้ คือ

(๑) ถ้า จะ ลด ลง ส่วน หนึ่ง ในส่วน ให้ลด
ลง เป็น อาญา จำคุก ตั้งแต่ สิบสอง ปี ถึง สิบหกปี

(๒) ถ้า จะ ลด ลง กิ่ง หนึ่ง ให้ลด ลง เป็น
อาญา จำคุก ตั้งแต่ เก้า ปี ถึง สิบสองปี

มาตรา ๓๙

เมื่อ มีเหตุอื่น ควร ที่ ผู้ กระทำผิด จะ ต้อง ถูก
เพิ่มโทษ แล ได้ลดโทษ ใน คดี เดียวกัน
ตาม บท ต่าง กัน ใน กฎหมายนี้ ใช้ ท่าน ว่า

ถ้า โทษ ที่ ควร เพิ่ม แด ที่ ควร ลด มีกำหนด
เสมอ กัน ก็ ให้ หัก กลดบ ลบ กัน ไป ไม่ ต้อง
เพิ่ม แด ไม่ ต้อง ลด ถ้า แด มี เสมอ กัน ท่าน
ให้ คำนวณ ค่า อาญา ที่ ควร เพิ่ม เพียง โด นั้น บวก ไว้
ใน กำหนด ก่อน แด จึง ให้ คิด ส่วน ที่ ควร ลด
หัก ทอน ลง

มาตรา ๕๐

เมื่อ ผู้ ที่ ต้อง คำ พิพากษา ให้ ลง โทษ ได้
รับ ความ ลด หย่อน อาญา ลง ตาม บท กฎหมาย นี้
จน เหลือ แต่ อาญา อย่าง เบา เพียง ต้อง จำคุก
เดือน หนึ่ง หรือ ค่า กว่า เดือน หนึ่ง แด ปรับ ด้วย
เท่า นั้น ไซ้ ท่าน ว่า ค่า จะ กำหนด เวลา จำคุก
ผู้นั้น ให้ น้อย ลง กว่า นั้น อีก ทั้ง ปรับ ด้วย หรือ ไม่
ปรับ ด้วย ก็ได้ หรือ จะ ยก อาญา จำคุก เสีย
จะ ให้ คง แต่ ปรับ สถาน เดียว ก็ได้

มาตรา ๕๑

ถ้า ผู้ ที่ ต้อง คำ พิพากษา ให้ รับ อาญา จำคุก
เพียง ๒ ปี หนึ่ง ก็ได้ หรือ ไม่ ถึง ๒ ปี หนึ่ง ก็ได้ เป็น
คน ยัง ไม่ เคย ต้อง คำ พิพากษา ว่า ได้ กระทำ ความ
ผิด มา แต่ ก่อน ท่าน ให้ ค่า ตัด วินิจฉัย ตู ถ้า
เห็น สมควร จะ ลง ใน คำ พิพากษา ให้ รื้อ การ ลง
อาญา ไว้ ก่อน ก็ได้

มาตรา ๕๒

เมื่อ ศาล ได้ สั่ง ให้ รื้อ การ ลง อาญา ผู้ใด ไว้
ตาม ความ ที่ ถัด มา ใน มาตรา ๕๑ แด ผู้นั้น
ประพฤติดังนี้ ไม่ กระทำ ความ ผิด อย่าง หนึ่ง
อย่าง ใด ที่ ว่า ไว้ ใน ภาค ที่ ๒ ตั้งแต่ ส่วน

ที่ ๑ จน ถึง ส่วน ที่ ๘ ตลอด เวลา ห้าม
แด้ ท่าน ให้ ยก โทษ ที่ รอ ไว้ ให้ แก่ มนั ที่
เดียว

ถ้า แด ภายใน เวลา ห้าม นั้น มนั กระทำ
ผิด อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ที่ ว่า ไว้ ใน ภาค ๒
ตั้งแต่ ส่วน ที่ ๑ จน ถึง ส่วน ที่ ๘ ไซ้ ไซ้ ท่าน
ให้ ลง อาญา ที่ ได้ รอ ไว้ ไป ที่ เดียว เป็น
โสด หนึ่ง ต่าง หาก จาก อาญา ที่ มนั จะ ต้อง รับ
สำหรับ ความ ผิด ครั้ง หลัง หรือ ที่ จะ ต้อง เพิ่ม โทษ
ฐาน ทำ ความ ผิด หลาย ครั้ง ไม่ เช็ด หลาบ นั้น
ที่ ว่า นี้ คือ ว่า ผู้ กระทำ ผิด นั้น จะ ต้อง รับ อาญา
สำหรับ ความ ผิด ทั้ง สอง คราว บวก กัน แด เมื่อ
ศาล พิพากษา โทษ ครั้ง ที่ สอง นั้น ควร เพิ่ม
โทษ ฐาน ที่ ไม่ เช็ด หลาบ ด้วย

หมวดที่ ๔

ว่า ด้วย เหตุ อัน ควร ยก เว้น อาญา
หรือ ลด หย่อน ผ่อน อาญา
ให้แก่ บุคคล ผู้ กระทำ ความ ผิด

มาตรา ๕๓

ต่อ ผู้ใด กระทำ โดย เจตนา ผู้นั้น จึง ควร
รับ อาญา ถ้า แด มนั มี ได้ มี ใจ เจตนา ที่ จะ
กระทำ ท่าน ว่า อย่า ให้ ลง ศาลา แก่ มนั เดย
เว้น แต่ เมื่อ มนั กระทำ โดย ประมาท ต้อง ความ
ลักษณะ ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ ว่า มี โทษ ท่าน
จึง ให้ ลง อาญา แก่ มนั ฐาน กระทำ การ โดย ประ
มาท

ที่ ว่า กระทำโดยเจตนา นั้น ท่าน อธิบายว่า
บุคคล กระทำโดยตั้งใจ แต่ประสงค์ ต่อ ผล หรือ
อาจ จะ แล เห็น ผล แห่ง การ ที่ กระทำนั้น ได้ อย่าง
นี้ ชื่อ ว่า กระทำโดยเจตนา

ที่ ว่า กระทำโดย ประมาท นั้น ท่าน อธิบาย
ว่า บุคคล กระทำโดยมิได้ตั้งใจ แต่กระทำโดย
อาการ อย่างใด อย่างหนึ่ง ดังว่าต่อไป นี้ คือ

(๑) กระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง
อันควร เป็นวิสัยของ ปกติ ชน ก็น่า

(๒) ผู้หาเลี้ยงชีพ ด้วย ศีลปสาตร์ ใน
กิจการ อย่างหนึ่ง อย่างใด เช่น เป็น หมอ หรือ
เป็นช่าง เป็นต้น ละเลยการ อันควร ต้อง
ทำให้ดี ในทาง ศีลปสาตร์ นั้น เสีย ก็น่า

(๓) ทำฝ่าฝืน กฎหมาย ข้อบังคับ หรือ
คำสั่ง อันชอบด้วยกฎหมาย ก็น่า

เหล่านี้ ถึง กระทำโดยมิได้ตั้งใจ ท่าน ก็
ว่า กระทำ โดย ประมาท

มาตรา ๕๔

ถ้า ผู้ใด ที่ เจตนา จะ กระทำร้าย แก่ ผู้หนึ่ง
ไป กระทำผิดตัว โดย หดง ก็ตาม หรือ โดยพลั้ง
พลาด ก็ตาม ท่าน ว่า มัน ควร รับผิดชอบ ตาม
ที่ กฎหมาย บัญญัติไว้ สำหรับ ความผิดนั้น ฐาน
ทำโดยเจตนา

มาตรา ๕๕

บุคคล ที่ กระทำ ความผิด ไม่รู้กฎหมาย
ท่าน ว่า จะ เอา ความที่ ไม่รู้กฎหมาย มาแก้ตัว
เพื่อให้พ้นผิดนั้น ไม่ได้

มาตรา ๕๖

ผู้ใด กระทำผิด ใน เวลา วิกลจริต อัน
เกิดแต่ สัญญาวิปลาศ ก็ตาม เกิดแต่ พยาธิ ก็
ตาม ถ้า ปรากฏว่า มัน ไม่สามารถ จะ รู้ผิด
ชอบ หรือ ยับยั้ง ได้ ใน เวลา ที่ กระทำผิด
เพราะเหตุ วิกลจริต นั้นใช้ ท่าน ว่า อย่า ให้ เขา
โทษ แก่ มัน เลย

แต่ ถ้า คัด พิเคราะห์ เห็น ว่า จะ ประสงค์ ผู้
วิกลจริต นั้นไป อาจ จะ เกิด เหตุ ภัยอันตราย
แก่ ผู้อื่น จะ สั่ง ให้ ส่ง ตัว มัน ให้ เจ้า พนักงาน
กักขัง รักษา ไว้ ใน โรง พยาบาล สำหรับ คน วิกล
จริต หรือ เอา ไปคุม รักษา ไว้ ใน ที่อื่น
เพื่อ บัง กัน ภัยอันตราย อย่า ให้ มี แก่ สาธารณ
ชน ก็ ได้

มาตรา ๕๗

ผู้ใด กระทำผิด ใน เวลา วิกลจริต อัน เกิด
แต่ สัญญาวิปลาศ ก็ตาม เกิดแต่ พยาธิ ก็ตาม
ถ้า ปรากฏว่า ใน เวลา กระทำนั้น มัน ยังมีสติ
พอ จะ รู้ผิด ชอบ หรือ ยับยั้ง ได้ ท่าน ว่า
มัน ควร ต้อง มี โทษ แต่ คัด จะ เห็น สมควร
ลด หย่อน อาญา ให้ เบา ลง กว่า ที่ กฎหมาย กำหนด
ไว้ สำหรับ ความผิดนั้น ก็ ได้

มาตรา ๕๘

ความ วิกลจริต เพราะ เสพย์ สุรา ยาเมา นั้น
ท่าน มิให้ นับ ว่า ต้อง ด้วย ความ ยกเว้น หรือ
ลด หย่อน ผ่อน โทษ ตาม ที่ ว่า มา ใน มาตรา ๕๖

แต่ มาตรา ๔๗ เว้น แต่ถ้า ปรากฏว่า เมื่อ เสพย์
สุรายาเมา นั้น ผู้ เสพย์ มิ ได้ ระบุว่า เป็น สุรา
ยาเมา ก็ดี หรือ ผู้ ชื่น ใช้ คำ ตั้ง แด อานาจ ชุ่ม
ชื่นใจ ให้ มัน ต้อง จำ เสพย์ สุรายา เมา ก็ดี ท่าน
จึง ให้ ยกโทษ ให้ ใน ฐาน วิกต จริต

มาตรา ๔๘

ผู้ใด กระทำ ความ ผิด เพราะ ต้อง ทำ ด้วย
ความ จำ เปน ใน เหตุ เหล่า นี้ คือ ว่า

(๑) เพราะ มัน อยู่ใน ที่ บังคับ แด ใน ใต้ อานาจ
ที่ มัน ไม่ สามารถ จะ ชัด ชื่น หรือ หลีก เลี่ยง ได้
ก็ดี

(๒) มัน ไม่มี เจตนา ชั่วร้าย แต่ ต้อง
กระทำ ผิด เพื่อ จะ บังคับ ตัว เอง หรือ ผู้ อื่น ให้
พิน ภัย นตราย อัน ร้าย แรง ซึ่ง มัน มิ ได้ ก่อ ให้
เกิด ขึ้น เอง แด จะ บังคับ ภัย นตราย นั้น ด้วย
อุบาย อย่าง อื่น มิ ได้ ก็ดี ถ้า ความ ผิด ของ
มัน ใน ข้อ ข้อ ที่ กล่าว มา นี้ ไม่ ปรากฏ ว่า มัน
ได้ กระทำ เกิน ไป กว่า สมควร แก่ เหตุ แล้ว ท่าน
ว่า อย่า ให้ เขา โทษ แก่ มัน เอย

แต่ ความ กรุณา ที่ ว่า มา นี้ ท่าน มิ ให้ ใช้
ใน ส่วน ศักดิ์ ที่ กระทำ ผิด คิด ประทศฐุร้าย ต่อ
พระเจ้า อยู่ หัว หรือ ประทศฐุร้าย ต่อ พระราช
อำนาจ จักร ตาม ที่ กล่าว ไว้ ตั้ง แต่ มาตรา ๘๗
จน มาตรา ๑๑๑

มาตรา ๕๐

บุคคล ที่ กระทำ การ อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด แต่
พอ สมควร แก่ เหตุ โดย มี ความ จำ เปน เพื่อ บัง

กัน ชีวิต ภัย รคย ศ แต่ ชื่อ เลี้ยง หรือ ทรัพย์
ของ ตัว มัน เอง ก็ดี หรือ ของ ผู้ อื่น ก็ดี เพื่อ
ให้ พิน ภัย นตราย ซึ่ง เกิด โดย ผิด ด้วย กฎหมาย
ท่าน ว่า ไม่ ควร ลง อาญา แก่ มัน

มาตรา ๕๑

การ ต่อ สู้ เจ้า พนักงาน ที่ กระทำ การ อย่าง ใด
ใด ตาม หน้า ที่ นั้น ท่าน ว่า มิ ให้ นับ ว่า เปน
การ บังคับ ที่ ชอบ ด้วย กฎหมาย

มาตรา ๕๒

ผู้ใด กระทำ การ ตาม คำ สั่ง อื่น ชอบ ด้วย กฎ
หมาย ท่าน ว่า ผู้ นั้น ไม่ ควร รับ อาญา

ที่ ว่า กระทำ การ ตาม คำ สั่ง อื่น ชอบ ด้วย กฎ
หมาย นั้น ท่าน อธิบาย ไว้ ตั้ง นี้ คือ

(๑) การ ที่ กระทำ เปน การ ต้อง ตาม พระราช
กำหนด กฎหมาย ที่ ใช้ อยู่ใน เวลานั้น

(๒) บุคคล กระทำ การ ตาม คำ สั่ง ของ
เจ้า พนักงาน ฝ่าย ทหาร ก็ดี พลเรือน ก็ดี อื่น
คน มี หน้า ที่ ที่ จะ ต้อง พัง บังคับ บัญชา แม้ ว่า
คำ สั่ง นั้น จะ ผิด กฎหมาย ถ้า ปรากฏ ว่า ผู้ รับ
คำ สั่ง ไป กระทำ กระทำ โดย เชื่อ ว่า ชอบ ด้วย
กฎหมาย โดย เหตุ ผิด อัน สมควร ท่าน ก็ ให้
ถือว่า ผู้ รับ คำ สั่ง ไป กระทำ การ นั้น ไม่ ควร
รับ อาญา เหมือน กัน

มาตรา ๕๓

ถ้า ผู้ใด ที่ กระทำ ความ ผิด อัน ต้อง ด้วย

ลักษณะ ยก เว้น ประการ หนึ่ง ประการ ใด ตาม
ที่ ว่า มา ตั้ง แต่ มาตรา ๔๘ จน ถึง มาตรา ๕๒ นั้น

ได้กระทำเกินไป กว่าสมควรแก่เหตุก็ดี หรือ
เกินไป กว่าที่ กฎหมาย อนุญาตให้ทำได้ก็ดี
ท่าน ว่าผู้นั้น ควร มีโทษ แต่ศาล จะ ตัดหย่อน
อาญา ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความผิด
เช่นนั้น ให้เบาลง ก็ได้

มาตรา ๕๔

ผู้ใดกระทำ ความผิด ฐาน ประทุษร้าย
ต่อ ทรัพย์สินบุคคล ตามที่ ก่อไว้ตั้งแต่ มาตรา ๒๘๘
จนถึง มาตรา ๒๙๖ ก่อตั้ง ตั้งแต่ มาตรา ๓๐๕
จนถึง มาตรา ๓๒๓ ก่อตั้ง ตั้งแต่ มาตรา ๓๒๕ จนถึง
ถึง มาตรา ๓๒๘ ก่อตั้ง แต่ใน มาตรา ๓๔๐ นั้น ก่อตั้ง
ถ้ากระทำ แก่ ทรัพย์สิน ที่ สืบสายโลหิต นับโดย
ตรงขึ้นไป คือ พ่อ, แม่, บิด, ย่า, ตา, ยาย, ทวด
ของ มันเอง ก่อตั้ง นับโดย ตรง ลง มาคือ ลูก,
หลาน, เหลน, ถือ ของมันเอง ก่อตั้ง ท่านว่า มัน
ควร รับ อาญา ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ
ผิด เช่น นั้น แต่ถึง หนึ่ง

ถ้าแต่ ความผิด เช่น ว่ามานี้ เป็น ความ
ผิด ที่ สามี กระทำ ต่อ ภรรยา หรือ ภรรยา กระทำ
ต่อ สามี ท่านว่า ไม่มีโทษ

มาตรา ๕๕

เมื่อผู้ใด ถูก กัด ขู่ ข่มเหง อย่าง ร้ายแรง
ด้วย เหตุอัน ไม่เป็น ธรรมดา แต่ มัน บั่นทอน
โทษ ฐาน ใน ขณะ นั้น ถ้าแต่ มัน กระทำผิด ใน
ขณะ นั้นใช้ ท่าน ให้ ลง อาญา ตาม ที่ บัญญัติ
ไว้ สำหรับ ความผิด นั้น แก่ มัน เพียง ถึง หนึ่ง

มาตรา ๕๖

ถ้า เด็ก อายุ ยังไม่ ถึง เจ็ดขวบ กระทำ ความผิด
ท่าน ว่า มัน ยัง มี รั ผิดแต่ ชอบ อย่า ให้ ลง
อาญา แก่ มัน เลย

มาตรา ๕๗

ถ้า เด็ก อายุ กว่า เจ็ดขวบ ขึ้น ไป แต่ ยัง
ไม่ถึง สิบสี่ ขวบ กระทำ ความผิด ท่าน ให้
ศาล มี อำนาจ กระทำ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ใน ๓ ประ
การ ที่ จะ ว่า ต่อ ไป นี้ คือ

(๑) ถ้า เห็น ว่า มัน ยัง ไม่ รั ผิด ชอบ จะ
ให้ ปลดปล่อย ตัว ไป เสีย ก็ได้ หรือ ถ้า ศาล เห็น
ว่า มัน พอ จะ เข้าใจ ความผิด ชอบ ได้ อยู่บ้าง ให้
ศาล ว่า ก่อตัว ให้ มัน รั ผิด ตัว แล้ว ภาคทัณฑ์
ปลดปล่อย ตัว ไป ก็ได้ ฉะนั้น ประการ หนึ่ง

(๒) มอบ ตัว เด็ก ให้ แก่ บิดา มารดา หรือ
ผู้ปกครอง ไป แต่ บังคับ เรียก ประกันทาน บน
หรือ เรียก ค่า ทาน บน แก่ บิดา มารดา หรือ ผู้ปกครอง
เด็ก นั้น ให้ สัญญา ว่า จะ ระวัง เด็ก นั้น
ให้ ประพฤติ คน รักษา ความ เรียบร้อย ตลอดจน
เวลาที่ ศาล จะ กำหนด ให้ ไม่เกิน กว่า สามปี
ถ้าผิด ทาน บน ให้ ศาล ปรับ เป็น จำนวน เงิน
ตามที่ กำหนด ไว้ ใน ทาน บน ไม่เกิน ร้อย บาท
ขึ้นไป ฉะนั้น ประการ หนึ่ง

(๓) สั่ง ให้ ส่ง ตัว เด็ก นั้น ไป ไว้ ใน โรงเรียน
ดัด สันดาน ตลอดจน เวลา ที่ ศาล จะ กำหนด ให้ แต่
อย่า ให้ เกิน ไป กว่า เวลา ที่ เด็ก นั้น มี อายุ ครบ
สิบแปด ขวบ ประการ หนึ่ง

มาตรา ๕๗

ถ้าเด็กอายุเกินกว่าสิบสี่ขวบขึ้นไป แต่ยังไม่ถึงสิบหกขวบ กระทำคามผิด ท่านว่าศาลควรพิจารณา ดูเสียก่อน ว่ามัน มีสติพอจะรู้ผิดชอบได้หรือไม่

ถ้าปรากฏว่า มัน ยัยอ่อนแก่ความคิด ไม่มีสติพอจะรู้ผิดชอบใช้ ท่านว่าให้ศาลกระทำแก่มัน ดูเสียก่อน กับที่ควรกระทำแก่เด็กอายุเกินกว่าเจ็ดขวบ แต่ยังไม่ถึงสิบสี่ขวบ ดังที่ได้บัญญัติไว้ใน มาตรา ๕๖ นั้น

ถ้าแต่ปรากฏว่า มัน มีสติพอจะรู้ผิดชอบได้แล้ว ศาลจะสั่งให้ลงอาญาแก่มัน ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้สำหรับ ความผิด เช่น นั้น แต่ถึงหนึ่ง หรือมิฉะนั้น จะสั่งให้ส่งตัวมันไปไว้ใน โรง เรือน คุก คุกคาม ตาม ลักษณะข้อ ๓ แห่ง มาตรา ๕๖ นั้นก็ได้

มาตรา ๕๘

เมื่อใด ความปรารถนา ว่ามีเหตุอันควรปรานีแก่ผู้กระทำผิดใช้ ถึงว่าศาลจะได้เพิ่ม หรือลดกำหนดโทษ ตาม ความ ใน มาตราอื่น ของกฎหมายนี้แล้ว ก็คือ ศาล ยังลดโทษฐาน ปรานี ได้ อีก ใดสิ่งหนึ่ง ไม่เกินกว่า ถึงอัตรา โทษ ที่ กฎหมาย กำหนดไว้ สำหรับ ความผิดนั้นๆ

ที่เรียกว่า เหตุอันควร ปรานีนั้น ท่านประสงค์ ใน เหตุเหล่านี้ คือ ผู้กระทำผิดจริต ไม่ปกติก็ดี ผู้กระทำผิด เป็นผู้มีความดีมาแต่ก่อนก็ดี ผู้กระทำผิด เมื่อ กระทำลง

แล้ว มัน รู้ ตัก ตัว กตเวทิต แต่ ได้พยายามแก้ไข ให้มัน เท่ผลร้ายที่ มัน ทำนั้น ก็ดี ผู้กระทำผิด มาดูแก่โทษ ก่อนที่ ความผิด ของมัน ได้ปรากฏ ก็ดี ผู้กระทำผิด รับสารภาพ ให้ ความ สัจ ความ รู้ต่อ ศาล ให้เป็น ประโยชน์ ในทาง พิจารณา คดีนั้น ก็ดี แต่ความชอบอย่างอื่น ๆ ซึ่ง ศาล พิจารณา เห็นว่า เป็น ทำนองเดียวกับที่ กล่าว มา นี้ ก็ดี ท่าน ให้ ถือว่า เป็น เหตุอัน ควร ปรานี แก่ ผู้กระทำผิด ดูกัน

หมวดที่ ๕

ว่าด้วย พยายาม กระทำ ความผิด

มาตรา ๖๐

ผู้ใด พยายาม จะ กระทำ ความผิด แต่หากมีเหตุอัน พ้น วิสัย ของ มัน จะ ป้องกันได้ มาขัดขวาง มิให้ กระทำ ลงได้ ใช้ ท่านว่า มันควรรับ อาญา ตาม ที่ กฎหมาย กำหนดไว้ สำหรับ ความผิดนั้น แบ่ง เป็น สาม ส่วน ให้ลงอาญาแค่สองส่วน

มาตรา ๖๑

ผู้ใด พยายาม จะ กระทำ ความผิด แต่ยับยั้งเสีย ด้วยใจ ตนเอง ไม่ได้ กระทำ ความผิดนั้น ลง ไปให้ตลอดตาม ความมุ่งหมาย ท่านว่าควร เอาโทษ แก่ มัน แต่ เพียง ความผิด ที่มันได้กระทำ ลงไป แล้ว

มาตรา ๖๒

ผู้ใด พยายาม จะ กระทำ ความผิด ฐาน ดุโทษ ท่านว่า อย่า ให้ลงอาญา แก่ มัน เลย

หมวดที่ ๖

ว่า ด้วยบุคคล หลาย คน
ทำความผิด อย่าง เดียว กัน

มาตรา ๖๓

ในคดีที่ บุคคล ตั้งแต่ สอง ขึ้นไป กระทำ
ความผิด อย่าง เดียว กัน ท่านให้ ถือว่าบรรดา
ผู้ที่ได้ลง มือ กระทำ ความผิด นั้น เป็น คดีการ
แต่อาจ ลง อาญา ตาม ที่ กฎหมาย บัญญัติไว้
สำหรับ ความผิด นั้น แก่ มัน ทุก คน เหมือน
อย่าง มันได้ กระทำ ความผิด แต่ ผู้เดียว นั้น

มาตรา ๖๔

ผู้ใดใช้ ให้ผู้อื่น กระทำความผิด ด้วย
อุบาย อย่าง ไตใด เช่นว่า จ้าง วาน หรือ บังคับ
ขู่เข็ญ ช่ม ชืน ให้ผู้อื่น กระทำ ความผิด เป็น
ต้น ท่านว่า มัน ผู้ใช้นั้น ต้อง รวาง โทษ ฐาน
เป็น คดี การ

มาตรา ๖๕

ผู้ใด กระทำ การ ออก หมาย แก่ผู้กระทำความผิด ด้วย
ประการ หนึ่ง ประการ ใด ตั้ง จะกล่าว ต่อไป
ใน มาตรา นี้ คือว่า

(๑) ช่วย หา ช้อง โອกาศ หรือ ให้ กำถัง
พาหนะ หรือ ให้ ความรู้ อัน เป็น อุป การ แก่
การ ที่ กระทำความผิด นั้น ก็ดี

(๒) กระทำ การ อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ใน
เวลา แต่ ก่อน หรือ เมื่อ ขณะ ความผิด นั้น ได้

เกิด ขึ้น อัน เป็น อุปการะ แก่ การ กระทำความผิด
นั้น ก็ดี

ท่านว่า ผู้กระทำ การ ดัง กล่าว มา นี้ เป็น
ผู้สมรู้ ด้วย ผู้กระทำความผิด แต่ อาญา ที่ กฎหมาย
บัญญัติไว้ สำหรับ ความผิด นั้น เท่า ใด รวาง
โทษ ส่วน มัน ผู้สมรู้ นั้น ท่านให้ ลด จาก กำหนด
ลง ส่วน หนึ่ง คง ไว้ แค่ สอง ส่วน

มาตรา ๖๖

ถ้า มีความผิด เกิดขึ้น เพราะ เหตุ ที่ โฆษณา
การ ใน สมุด หรือ ใน หนังสือ ที่ ออกโดย มี
กำหนด หรือ ใน จุดหมาย อย่าง ไตใด ท่าน
ให้ ถือว่า ผู้ที่ ให้ โฆษณา นั้น มีความผิด แต่
ต้อง รวาง โทษ ฐาน เป็น คดี การ

ถ้า หาก ว่า จะ เอา ตัว ผู้ที่ ให้ โฆษณา มา
พิจารณา มิได้ ใช้ ท่านให้ ถือว่า ผู้ที่ โฆษณา หรือ
ผู้ที่ พิมพ์ หนังสือ นั้น ต้อง รวาง โทษ ฐาน คดี
การ ตุ้ง กัน

มาตรา ๖๗

ผู้ใด จำหน่าย ขาย แจก สมุด หรือ หนังสือ
ซึ่ง ความผิด มี อยู่ เพราะ โฆษณา การ ถ้า แด
มัน ผู้จำหน่าย ขาย แจก หนังสือ นั้น รู้ อยู่ ว่า
เป็น หนังสือ ซึ่ง เป็น เหตุ แห่ง ความผิด ใช้ ท่าน
ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ ฐาน เป็น ผู้สมรู้ ด้วย ผู้กระ
ทำความผิด

มาตรา ๖๘

ในคดี เรื่อง ใด ถ้า ผู้กระทำความผิด มี เหตุ
เป็น ส่วน ตัว อัน ควร จะ ได้รับ ความ ยก เว้น

อาญา กัตติ ดต หยอน อาญา กัตติ หรือ เพิ่ม
อาญา กัตติ ท่านให้ยก เหตุ นั้น ขึ้น ไซ้ เฉพาะ
แก่ตัว มัน เป็น คน ๆ ไป ห้าม มิให้ยก เหตุ
ที่มี ใน ผู้หนึ่ง ไป ไซ้ - ตลอด ถึง ผู้อื่น ที่กระทำ
ผิดใน คดี อัน เดียว กัน นั้น

ต่อ เหตุ ที่ ควร ยก เว้น อาญา หรือ ดต หยอน
อาญา หรือ เพิ่ม อาญา นั้น เป็น เหตุ อยู่ใน
ส่วน ลักษณะ คดี ท่าน จึง ว่า ควรยก เหตุ นั้น ขึ้น
ไซ้ แก่ ผู้กระทำ ผิดใน คดีอัน เดียว กัน ได้ ทุก คน

มาตรา ๖๘

ผู้ใด สม รู้ ใน ความ ผิด ฐาน ดต โทษ ท่าน
ว่า ไม่ควร ลง อาญา แก่ มัน

หมวดที่ ๗

ว่า ด้วย คน ๆ เดียวกระทำ ความ ผิด

หลาย อย่าง

มาตรา ๗๐

ผู้ใด กระทำ การ อย่าง ใด อย่าง หนึ่ง แต่
การ ที่ กระทำ นั้น เป็น การ เดิมที กฎหมาย หลาย
บท ด้วย กัน ท่าน ให้ ไซ้ บท กฎหมาย ที่ อาญา
หนัก ลง โทษ แก่ มัน

มาตรา ๗๑

เมื่อ ศาล พิจารณา เห็น ว่า ผู้ใด มีความ ผิด
หลาย กทง ใน คำ พิพากษา อัน เดียว กัน
ศาล จะ พิพากษา ลง โทษ ตาม กทง ความ ผิด ทุก
กทง ก็ได้ แต่ เมื่อ รวม โทษ ทุก กทง เข้า ด้วย
กัน ถ้า จะ ต้อง จำคุก ย่า จำ ให้ เกิน ยี่สิบ

ปี ขึ้น ไป เว้น แต่ โทษ ของ มัน ถึง จำคุก ตลอด
ชีวิต เช่น นั้น ต้อง เป็น ไป ตาม โทษ ถ้า
แต่ รวม โทษ ทุก กทง ใน ฐาน ที่ จะ ต้อง จำคุก
แทน บรรับ ท่าน ว่า ย่า ให้ จำ มัน เกิน กว่า
สอง ปี ขึ้น ไป

หมวดที่ ๘

ว่า ด้วย ผู้กระทำ ผิด หลาย ครั้ง ไม่ เช็ด หลาบ

มาตรา ๗๒

ผู้ใด ถูก พิพากษา ให้ ลง โทษ เพราะ ได้
กระทำ ความ ผิด อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด แต่ เมื่อ
มัน ได้ พัน โทษ ไป แล้ว ไป กระทำ ความ ผิด
ขึ้น อีก ภายใน เวลา ที่ ท่าน กำหนด ไว้ ท่าน
ว่า มัน ไม่ เช็ด หลาบ

ผู้ใด ศาล พิจารณา ได้ ความ จริง ว่า ไป
กระทำ ความ ผิด ขึ้น อีก ภายใน ระหว่าง ห้า ปี ตั้ง
แต่ ได้ พัน โทษ ไป ผู้ นั้น ต้อง รวาง โทษ ที่
กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ ผิด ที่ มัน ทำ
ครั้ง หนึ่ง ทั้ง เพิ่ม โทษ นั้น ขึ้น อีก ส่วน หนึ่ง
ใน ส่วน ส่วน ด้วย

มาตรา ๗๓

ผู้ใด ไม่ เช็ด หลาบ แต่ มัน กระทำ ความ
ผิด อย่าง ใด อย่าง หนึ่ง ซึ่ง จำ แนก ไว้ ใน
มาตรานี้ ขึ้น อีก ภายใน สาม ปี ท่าน ว่า มัน
ต้อง รวาง โทษ ที่ กฎหมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ
ผิด ที่ มัน กระทำ ครั้ง หนึ่ง นั้น ทั้ง เพิ่ม โทษ นั้น ขึ้น
อีก กิ่ง หนึ่ง ด้วย

ความผิดที่ควรลงโทษด้วยกฎหมาย มาตรา
นี้ นั่น คือ

(๑) ความผิดฐานประทุษร้ายต่อพระ
เจ้าขบถ แต่ พระราชอาณาจักร

(๒) ความผิดฐานต่อสู หรือกระทำร้าย
ต่อเจ้าพนักงาน

(๓) ความผิดฐานเอาอำนาจ ในตำแหน่ง
หน้าที่ไปใช้ในทางทุจริต

(๔) ความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียความ
ยุติธรรม แต่อำนาจโรงศาล

(๕) ความผิดฐานเข้าต้องใจผู้ร้ายหรือ
เป็นขี้ขี้ แต่ก่อการฉลาด

(๖) ความผิดฐานกระทำให้เกิดภัยอันตราย
แก่สาธารณชน แต่ให้สาธารณชนปราศ
จากความสับสน ในการไปมา แต่ที่จะส่งข่าว
แต่ช่องถึงกัน

(๗) ความผิดฐานทำให้สาธารณชนปราศ
จากความศุขสบาย

(๘) ความผิดฐาน ปลอมเงินตราของ
ตรา แต่บัตรตราแต่ปลอมตัวปลอมหนังสือ

(๙) ความผิดฐานกระทำอนาจาร

(๑๐) ความผิดฐานประทุษร้าย ต่อ
ชีวิต แต่ร่างกาย

(๑๑) ความผิดฐานประทุษร้าย ต่อ
อิสรภาพ แต่ชื่อเสียง

(๑๒) ความผิดฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน
แต่ถ้าความผิดของ มัน ที่ได้กระทำในครั้ง

ก่อน มัน ต้องโทษจำคุก ไม่เกินกว่าหก เดือน
แต่ ท่านว่าอย่าให้ยกความใน มาตรา^๕นี้
ปรับโทษมันเลย

มาตรา ๗๕

ผู้ใดไม่เชื่อ หลาบ แต่ มัน กระทำ ความผิด
อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งจำแนกไว้ใน มาตรา^๕นี้
อย่างเดียวกัน เป็นสอง ครั้ง ภายในห้าปี
ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ ตามที่ กฎหมาย บัญญัติ
ไว้สำหรับ ความผิดที่ มัน กระทำครั้ง หนึ่ง ทั้ง
เพิ่มโทษขึ้น เป็นทวีคูณด้วย

ความผิดที่ควรลงโทษด้วยกฎหมาย มาตรา
นี้ นั่น คือ ความผิดฐานประทุษร้ายต่อชีวิต
แต่ร่างกาย ฐานลักทรัพย์ ฐานชิงรางวัล ฐาน
ชิงทรัพย์ ฐานปล้นทรัพย์ ฐานฉกฉวย ฐาน
กันโจก ฐานฉ้อโกง ฐานยกยอกอันต้องอาญา
ฐานรับของโจร บรรดาที่กล่าวไว้ตั้งแต่
มาตรา ๒๔๘ จน มาตรา ๒๕๘ แต่ตั้งแต่
มาตรา ๒๘๘ จน มาตรา ๓๒๓

แต่ถ้าความผิดของ มัน ที่ได้กระทำ ในครั้ง
ก่อน โทษของมันต้องจำคุก ไม่เกินกว่าหก
เดือนแต่ ท่านว่าอย่าให้ยกเอาความใน
มาตรา^๕นี้ปรับโทษมันเลย

มาตรา ๗๕

ลักษณะเพิ่มโทษแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ หลาบ ที่ว่า
ใน มาตรา ๗๒, ๗๓, ๗๔, ๗๕ นั้น ท่านว่าอย่าให้
ใช้ใน ความผิดเหล่านี้ คือ

(๑) ความผิดที่กฎหมายกำหนดว่า เป็น ส่วนโทษ

(๒) ความผิดที่เกิดขึ้นด้วยความประมาท

มาตรา ๗๐

ผู้ใดไม่เจตนาพลาดประมาทว่า มัน กระทำ ความผิดในส่วนโทษ ตั้งแต่มาตรา ๓๓๕ จนถึงมาตรา ๓๕๐ ในข้อเดียวกัน ๒ ครั้ง ภายใน ๒ ปีหนึ่ง ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ ตามที่ กฎหมายบัญญัติไว้สำหรับ ความผิด ที่มัน กระทำ ครั้ง หลัง ทั้ง เพิ่มโทษ ขึ้น เป็น ๒ เท่า

หมวดที่ ๘

ว่า ด้วย กำหนด เวลา ที่ จะ พ้อง ความ แต่ จะ ลง โทษ ใน คดีทาง อาญา

มาตรา ๗๑

ความ ชอบ ชรรวม ที่ จะ ร้อง พ้อง ผู้ใดว่า กระ ทำ ความผิดก็ดี หรือ ที่ จะ ลง อาญา แก่ผู้ใด ตาม คำพิพากษาก็ดี ท่านให้ ถือว่าเป็น อัน ระวัง ด้วย ความ มรณภาพ ของ ผู้ นั้น

มาตรา ๗๒

การ พ้อง คดี ทาง อาญา นั้น ถ้า มี ได้ ยื่น

• พ้อง ต่อ ศาล ภายใน เวลา ที่ ท่าน ได้ ตั้ง ไว้ เป็น กำหนด ใช้ ท่านว่า คดี นั้น ขาด อายุ ความ อยุ่ ให้ ศาล รับไว้ พิพิจารณา เลย

แต่ อายุ ความ นั้น ท่าน ตั้ง เป็น กำหนด ไว้ ตาม ประเภท คดี ต่าง กัน ดังนี้ คือ

(๑) คดี ที่ ความผิด ต้อง รวางโทษ ประหารชีวิต หรือ จำคุกจนตลอดชีวิต ให้ พ้อง ได้ ใน ยี่สิบ ปี

(๒) คดี ที่ ความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก กว่า เจ็ด ปี ขึ้นไป จนถึง ยี่สิบ ปี ให้ พ้อง ได้ ใน สิบห้า ปี

(๓) คดี ที่ ความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก กว่า เดือน หนึ่ง ขึ้นไป จนถึง เจ็ด ปี ให้ พ้อง ได้ ใน ห้า ปี

(๔) คดี ที่ ความผิด ต้อง รวางโทษ อย่าง อื่น นอกจาก ที่ ว่า มา นี้ ให้ พ้อง ได้ ใน ๒ ปี หนึ่ง

มาตรา ๗๓

เวลา ใน ระหว่าง คดี เรือง โต อยู่ ใน ศาล คือ ใน ระหว่าง ร้อง ขอ ต่อ ศาล ด้วย ประการใด ก็ ดี ใน ระหว่าง เวลา เรียก หรือ จับ ตัว จำเลย ตาม หมาย สั่ง ของ ศาล ก็ ดี ท่านว่า เป็น เวลา หยุด อายุ ความ มี ให้ นับ เวลา ระหว่าง คดี ที่ กล่าว มา นี้ เข้า ใน อายุ ความ

มาตรา ๗๔

คดี ใน จำพวก ความผิด ต่อ ส่วน ตัว นั้น ถ้า ผู้ ที่ ควร ร้องทุกข์ ได้ ตาม กฎหมาย ร้อง ความผิด แล้ว ปรากฏ ผู้กระทำความผิด แต่มิได้ ร้องทุกข์ พ้น สิ้น เดือน ไป ท่านว่า คดี นั้น ขาด อายุ

มาตรา ๗๕

ใน คดี จำพวก ความผิด ต่อ ส่วน ตัว นั้น ถ้า ได้ ถอน พ้อง หรือ ได้ ยอม ความ ต่อ กัน โดย

ชอบด้วยกฎหมายแล้วใช้ ท่านว่า หมดความ
ชอบธรรม ที่จะ เอา คดี นั้น มา รื้อ ร่อง ฟ้อง
ต่อไป

มาตรา ๘๒

ผู้ใด ศาล ได้ พักษา ให้ ลง โทษ และยัง
ไม่ได้ ตัด มั่น มา ลง โทษ ตาม คำ พักษา จน
ล่วง เเลย พัน เวลา ที่ ท่าน ตั้ง เป็น กำหนด ไว้ ใน
มาตรานี้ แล้ว ท่านว่า เป็น อัน เวลา ล่วง เเลย
เสีย แล้ว ให้ ยก เด็ก หย่า ลง โทษ แก่ มั่น ตาม
คำ พักษา นั้น เเลย

แต่ กำหนด เวลา ที่ ยก เด็ก การ ลง อาญา โดย
เหตุ เวลา ล่วง เเลย ตาม ความ ใน มาตรานี้ นั้น
ท่าน กำหนด ไว้ ดังนี้ คือ ว่า

- (๑) โทษ ประหาร ชีวิต หรือ จำคุก จน
ตลอด ชีวิต ยี่สิบ ปี เป็น พัน กำหนด
- (๒) โทษ จำคุก กว่า เจ็ด ปี จน ไป จน ถึง ยี่สิบ
ปี สิบห้า ปี เป็น พัน กำหนด
- (๓) โทษ อย่าง อื่น ๆ ห้า ปี เป็น พัน กำหนด

มาตรา ๘๓

กำหนด เวลา ล่วง เเลย ใน การ ลง อาญา นั้น
ท่าน ให้ นับ ตั้ง แต่ วัน พักษา โทษ อัน เป็น
คำ พักษา ชั้น ที่ สูง ของ คดี เรื่อง นั้น หรือ
อีก นัย หนึ่ง ท่าน ให้ นับ ตั้ง แต่ วัน มั่น ผู้ ต้อง โทษ
นั้น พน อาญา ไป

แต่ ท่าน ห้าม มิ ให้ นับ เวลา ที่ งด การ ลง อาญา
ไว้ ตาม กฎหมาย นั้น เขา ใน เวลา ล่วง เเลย การ
ลง อาญา

มาตรา ๘๔

เวลา ล่วง เเลย ใน การ ลง อาญา นั้น เป็น อัน
หยุด มิ ให้ นับ ใน ระหว่าง เวลา ที่ มี เหตุ การ
เหล่านี้ คือ

- (๑) เมื่อ จับ ตัว มั่น ผู้ ต้อง โทษ ได้
- (๒) เมื่อ เจ้า พน กงงาน ผู้ ม ตำแหน่ง หน้า ที่
สำหรับ ให้ ลง อาญา ได้ สั่ง ให้ ทำ โทษ

มาตรา ๘๕

ถ้า กำหนด อายุ ความ กิติ กำหนด เวลา
ล่วง เเลย ใน การ ลง อาญา กิติ ต้อง หยุด ด้วย
ประการ ใด ๆ ท่าน ให้ ตั้ง ต้น นับ กำหนด
ไป ใหม่ แต่ วันที่ หยุด นั้น

มาตรา ๘๖

กำหนด อายุ ความ แต่ กำหนด เวลา ล่วง
เเลย ใน การ ลง อาญา นี้ ถึง ผู้ ต้อง หา จะ มิ ได้
ขอ ร้อง ก็ ให้ คง ใช้ ตาม ท่าน บัญญัติ ไว้
ทุก ประการ

หมวดที่ ๑๐

ว่า ด้วย การ ร้อง ขอ ทร พัย คิน แต่ ขอ ค่า เสียหาย

มาตรา ๘๗

ลักษณะ ที่ จะ ฟ้อง ผู้ กระ ทำ ผิด นั้น ท่าน ว่า ฟ้อง
เป็น ต้อง คดี ก็ได้ คือ ว่า

- (๑) ฟ้อง คดี ทาง อาญา ขอ ให้ ลง โทษ
ตาม ลักษณะ กฎหมาย อาญา ก็ได้ อย่าง หนึ่ง แต่
- (๒) ฟ้อง คดี ทาง พ่วง ขอ ให้ ใช้ ค่า เสีย

หาย อันได้เกิดขึ้น เพราะความผิดนั้น ก็ได้
อีก อย่างหนึ่ง

ลักษณะ พ้อง คดีทาง แห่ง นั้น จะ ร้อง ได้ ทั้ง
ที่จะขอคืน ทรัพย์ หรือ ราคาทรัพย์ ที่ ต้อง เสีย
ไปโดยมิชอบธรรม เพราะความผิดที่เกิดขึ้น
นั้น แต่จะ ร้อง ขอคืนใหม่ใช้ทดแทนความ
เสียหาย เพราะความผิดนั้น ด้วยก็ได้ การ
ฟ้อง ในทาง แห่ง ดังว่ามานี้ ท่านให้ฟังเข้า
ใจว่า เพื่อประโยชน์ของผู้ถูกรับ ร้ายแต่
ได้รับความเสียหายในคดีนั้น ฝ่ายเดียว

มาตรา ๘๘

คดีเรื่องใด ถึง ฟ้อง ในทางอาญาแล้ว ท่าน
ว่าเหตุที่ได้ฟ้อง ในทางอาญานั้น ไม่ขัดขวาง
แก่ความชอบธรรม ของผู้ได้รับความเสียหาย
จะฟ้องคดีเรื่องนั้น ในทางแห่ง อีกทางหนึ่ง

มาตรา ๘๘

คดีที่จะฟ้องทาง แห่ง นั้น ท่านว่า จะฟ้อง
ต่อศาลอาญาที่พิจารณา คดีเรื่องเดียวกัน หรือ
จะฟ้องต่อศาลแห่ง อันมีหน้าที่พิจารณาความ
แห่งนั้นก็ได้

มาตรา ๘๐

ในการที่จะพิพากษาคดีส่วนแห่ง ซึ่งว่า
กล่าวเป็นทางอาญาอยู่อีกส่วนหนึ่งนั้น ท่าน
ว่าผู้พิพากษาส่วนแห่ง ต้องถือเอาความเท็จ
ความจริง ที่ปรากฏในคำพิพากษาส่วนอาญา
เป็นหลักแก่การพิพากษาส่วนแห่ง

มาตรา ๘๑

ในการที่จะพิพากษาคดีที่ฟ้องทาง แห่งนั้น ท่าน
ให้พิพากษาตามลักษณะกฎหมาย อันว่าด้วย
ความรับผิดชอบ ของบุคคลในทาง แห่ง
แต่ไม่ให้ถือเอาเหตุที่คำพิพากษา ในคดีทาง
อาญา ว่าผู้ต้องหากระทำ ความผิด ในคดีนั้น
หรือไม่ผิด เป็นประมาณ

แต่ลักษณะที่จะกำหนดราคาทุนทรัพย์ ซึ่ง
พิพากษาให้คืนแก่โจทก์ก็ดี หรือจะกำหนด
คืนใหม่ ที่พิพากษาให้ใช้ทดแทนความเสียหาย
แก่โจทก์ก็ดี ท่านให้ศาลกำหนดตาม
สมควรแก่ราคาของแต่ความเสียหายนั้น แต่
อย่าให้เกินไปกว่าราคา หรือจำนวนที่
โจทก์ได้ร้องขอ

มาตรา ๘๒

การบังคับให้คืนทรัพย์ หรือให้ใช้คืน
ใหม่ตามคำพิพากษานั้น ท่านให้กระทำคู่กัน
กับวิธีบังคับให้ใช้ค่าปรับ อันบัญญัติไว้ใน
มาตรา ๘๘, ๘๘, และ ๙๐, นั้น

มาตรา ๘๓

ถ้าในคำพิพากษามีได้บังคับไว้เป็นอย่างอื่น
ใช้ ท่านให้ถือว่าบรรดาผู้ ที่ศาลพิพากษา
ว่ามีความผิดอย่างเดียวกันในคดีอันเดียวกันนั้น
ถ้าจะต้องใช้ค่าทุนทรัพย์หรือคืนใหม่ ศาล
จะบังคับให้มันช่วยกันเสียทุกคน หรือจะให้แต่
ผู้ใดใดในคนเหล่านั้น ใช้ค่าทุนทรัพย์หรือ
คืนใหม่จนเต็มก็ได้

แต่อำนาจที่จะบังคับให้ชวยกันเสีย หรือเสียแต่บางคนเช่นนี้ ท่านให้ใช้ได้แต่เฉพาะการบังคับให้เสียค่าทุนทรัพย์ แลสินไหม ท่านห้ามมิให้ใช้ถึงโทษจำคุกแทนค่าเหล่านี้

มาตรา ๘๔

ถ้าต้องยึดทรัพย์ผู้ใดเพื่อใช้ค่าฤชาธรรมเนียมใช้ค่าปรับ ใช้ค่าทุนทรัพย์แลค่าสินไหมด้วยกัน ถ้าทรัพย์ของมันไม่พอแก่ที่จะเสียได้ทั้ง ๓ อย่างนี้ ท่านให้เอาทรัพย์นั้น

ใช้ในการต่าง ๆ เป็นลำดับกันดังนี้ คือว่า

- (๑) ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมจนครบก่อน
- (๒) ใช้ค่าทุนทรัพย์แลค่าเสียหาย รองมาจนครบแล้ว จึง
- (๓) ใช้ค่าปรับเป็นพินัยหลวง

มาตรา ๘๕

ถึงว่าผู้ที่ถูกความเสียหายเพราะการกระทำผิดจะไม่ได้ร้องฟ้องในทางแพ่งก็ดี เมื่อศาลพิพากษาคดีในทางอาญา ศาลจะพิพากษาให้คืนทรัพย์สิ่งของหรือใช้ราคาแทนทรัพย์สิ่งของให้แก่ผู้ซึ่งกฎหมายถือว่าเป็นเจ้าของนั้นก็ได้

มาตรา ๘๖

การฟ้องคดีทางแพ่งอันเกี่ยวเนื่องความผิดฐานอาญานั้น ท่านให้มีเขตอายุความคู่กันกับการฟ้องคดีทางอาญาในคดีเรื่องเดียวกัน ตามที่บัญญัติไว้ตั้งแต่มาตรา ๘๗ ถึงมาตรา ๙๓ แลในมาตรา ๘๕ แลมาตรา ๘๖ นั้น

ภาค ๒

ว่าด้วยลักษณะความผิด

ส่วนที่ ๑

ว่าด้วยความผิด ประทุษร้าย

ต่อพระเจ้าอยู่หัว แลพระราชอาณาจักร

หมวดที่ ๑

ความผิดฐาน ประทุษร้าย

ต่อพระบรมราชตระกูล

มาตรา ๘๗

ผู้ใดทงองอาจกระทำการประทุษร้ายต่อพระองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ดี สมเด็จพระมหารัชมหาราชไมตรีที่ ๑ มกุฎราชกุมารก็ดี ต่อผู้สำเร็จราชการแผ่นดินในเวลารักษาราชการต่างพระองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ดี ท่านว่าโทษของมันถึงต้องประหารชีวิต

ผู้ใดพยายามจะกระทำการประทุษร้ายเช่นว่ามาแต่แม้มิเพียงเตรียมการก็ดี สมคบกันเพื่อการประทุษร้ายนั้นก็ดี หรือสมรู้เป็นใจด้วยผู้ประทุษร้ายผู้พยายามจะประทุษร้ายก็ดี มีนรู้ว่ามีผู้ใดคิดประทุษร้ายเช่นว่ามานั้นช่วยปกปิดไม่เอาความนั้นไปร้องเรียนขึ้นก็ดี ท่านว่าโทษมันถึงตายตุ้งกัน

มาตรา ๘๘

ผู้ใดทงองอาจแสดงความอาฆาตมาดร้ายหรือหมิ่นประมาทต่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ดี สมเด็จพระมหารัชมหาราชไมตรีที่ ๑

กฎกระทรวง อรรถนิกมการ

วันที่ ๑ มิถุนายน ๑๙๓๗

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม ๒๕ หน้า ๒๓๐

กิติ์ คือผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ในเวลารักษา
ราชการต่างพระองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กิติ์
ท่านว่าโทษของมันถึงจำคุกไม่เกินกว่าเจ็ดปี
แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพันบาท ด้วยอีก
โทษหนึ่ง

มาตรา ๘๘

ผู้ใดทวงของอาช กระทบการประทุษร้าย
ต่อองค์พระราชโอรส พระราชธิดา ในสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวไม่ว่ารัชกาลหนึ่ง รัชกาลใด ท่าน
ว่ารางวัลโทษของมันหนักกว่าฐานประทุษร้าย
บุคคลสามัญหนึ่งในสามส่วน แต่อย่าให้โทษ
ที่จะลงแก่มันนั้นเบากว่าอาญาจำคุกปีหนึ่ง

ถ้าแต่การประทุษร้ายที่มันกระทำนั้นเป็น
ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา หรือ
พยายามฆ่าคนโดยเจตนาใช้ ท่านว่าโทษมัน
ถึงต้องประหารชีวิต

มาตรา ๑๐๐

ผู้ใดทวงของอาช แสดงความขاضฏมาด
ร้ายหรือหมิ่นประมาทต่อพระราชโอรส พระ
ราชธิดา ในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่ว่ารัชกาล
หนึ่ง รัชกาลใด ท่านว่าโทษของมันถึงจำคุก
ไม่เกินกว่าสามปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
สองพันบาทด้วยอีกโทษหนึ่ง

หมวดที่ ๒

ความผิดฐานชบด ภายในพระราชอาณาจักร

มาตรา ๑๐๑

ผู้ใดทวงของอาช กระทบการประทุษร้าย
อย่างใดใด เพื่อจะทำตายรัฐบาลเสีย กิติ์

เพื่อจะเปลี่ยนแปลงราชประเพณีการปกครอง
พระราชอาณาจักร กิติ์ เพื่อจะแย่งชิงเอา
พระราชอาณาจักร แม้แต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง กิติ์
ท่านว่ามันเป็นชบด ให้เอาตัวมันไปประหาร
ชีวิตเสีย หรือมีฉนั้นให้จำคุกมันไว้จน
ตลอดชีวิต

มาตรา ๑๐๒

ผู้ใดพยายามจะก่อการชบด แต่มันละสม
กำลังหรือเครื่องสาตราวุธ กิติ์ หรือตระเตรียม
การ หรือสมคบกันคิดการ เพื่อจะชบด
ประทุษร้าย กิติ์ หรือยุ้งไพร่บ้านพลเมือง
จะให้เป็นชบด กิติ์ แต่ผู้ใดรู้ว่ามีคนคิด
ประทุษร้ายต่อพระราชอาณาจักร มันช่วย
ปกปิดไม่เอาความไปร้องเรียนขึ้น กิติ์ ท่าน
ให้ลงอาญาจำคุกมันตั้งแต่สามปีขึ้นไป จน
ถึงสิบห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาท
ขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

ถ้าแต่ได้มีการชบดเกิดขึ้น คุณมันพยายาม
นั้นใช้ ท่านให้ลงอาญาแก่มันฐานโทษชบด
ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๓ นั้น

มาตรา ๑๐๓

ผู้ใดยุ้งผู้ซึ่งรับราชการในฝ่ายทหารบก
หรือทหารเรือของพระเจ้าอยู่หัว ให้หุดบ
หนัก กิติ์ ให้กำเริบขึ้น กิติ์ ให้ละเลยไม่
กระทำตามหน้าที่ กิติ์ ท่านให้เอาตัวมัน
ผู้ยุ้งเช่นนี้ ลงอาญาจำคุกไม่เกินกว่าห้าปี
แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๑๐๔

ผู้ใดกระทำให้ปรากฏแก่คนทั้งหลาย ด้วย

ประการใดใด โดยเจตนาต่อ ผล อย่าง หนึ่ง
อย่างใด ที่ว่า ต่อ ไป ใน มาตรา นี้ คือ

(๑) เพื่อให้ขาดความจงรักภักดี หรือ
ศรัทธาใน คอ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กิติ์ ต่อ
รัฐบาล กิติ์ หรือ ต่อ ราชการ แผ่นดิน กิติ์

(๒) เพื่อให้คนทั้งหลาย เกิดความเดือด
ร้อน แด่กระต้าง กระต้าง ถึง สามารถ อาจจะ
เกิดเหตุร้ายขึ้นใน แผ่นดิน ของ ท่านใด กิติ์

(๓) เพื่อ ยุ้งให้คนทั้งหลายกระทำการดอง
เดมิคต่อ พระราชกำหนด กฎหมาย กิติ์ ท่านให้
เอา มิน ผู้กระทำการ อย่างใดใด โดยเจตนา เช่น
ว่า มา นี้ ลง อาญา จำคุกไม่เกิน กว่า สาม ปี
แต่ให้ปรับไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

หมวดที่ ๓

ความผิดฐานชบถ ภายนอกพระราชอาณาจักร

มาตรา ๑๐๕

ผู้ใดสมคบกับ รัฐบาล ประเทศอื่น หรือ กับ
คนใช้ของ รัฐบาล ประเทศอื่น โดยมีเจตนา
จะให้พระราชอาณาจักร ทั้ง หมด หรือ แต่ ส่วน
ใด ส่วน หนึ่ง ไป อยู่ใต้อำนาจ ประเทศอื่น กิติ์
หรือ มิน ใช้ อูบายอย่างอื่น โดย ประสงค์ ต่อ ผลอย่าง
เดียวกันกับที่ ว่า มา นี้ กิติ์ ท่านให้ลงโทษ จำคุก
มินจน ตลอดชีวิต หรือ มี ฉนั้น ให้จำคุก มิน ตั้งแต่
ห้า ปีขึ้นไป จน ถึงยี่สิบปี

ถ้าแต่ใน เวลานั้น หรือ ต่อ นั้น มา รัฐบาล
ประเทศอื่น ที่ มิน ได้เอาใจ ไป เชื้อแผ่นั้น
ได้กระทำการ รบพุ่ง หรือ ได้ ประชากัด จะ กระทำ
การ รบพุ่ง นำ พระราชอาณาจักร ด้วย ใช้

ท่านว่าโทษของ มิน ผู้ นั้น ต้อง ถึง ประหารชีวิต
หรือ มี ฉนั้น ให้จำคุกจน ตลอดชีวิต

มาตรา ๑๐๖

ข้อราชการ แด่หนังสือ หรือแบบแผน อย่าง
ใดใดอัน ปกปิด เป็น ความลับ สำหรับ บ้อง
กันมิให้เกิดภัยอันตรายแก่ พระราชอาณาจักร นั้น
ถ้าผู้ใด ใช้ อูบายสืบสวนเพื่อ รู้เห็น ข้อราชการ
หนังสือ หรือแบบแผน นั้น ๆ อันคนมิได้
มีตำแหน่งหน้าที่ ควรรู้เห็นโดยชอบด้วยกฎหมาย
ใช้ ท่านว่า มิน มีความผิด ต้อง รวงโทษ
จำคุกไม่เกิน กว่า ห้าปี แต่ให้ปรับไม่เกิน
กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

แต่โทษที่ ว่า มา ใน มาตรา นี้ มีตลอดถึง
ผู้ตอบคดีเขียนแบบอย่าง บ้อง, ค่าย, เรือรบ,
หรือสถานที่ทำไว้สำหรับยุทธนาการ อย่างใดใด
หรือดวงเข้าไป ในสถานที่ เช่น นั้น อันต้อง
ห้ามมิให้ ผู้อื่น นอกจาก เจ้าหน้าที่ เข้าไป นั้น
ด้วย

มาตรา ๑๐๗

ผู้ใดมิได้ มีอำนาจที่จะ ทำได้ โดยชอบ
ด้วยกฎหมายลง มิน เอาข้อราชการ หรือหนังสือ
หรือแบบแผน อย่างใดใดอัน ปกปิดเป็น ความลับ
สำหรับ บ้อง กัน ภัยอันตรายแก่ พระราชอาณาจักร
นั้น ไปแจ้งแก่ รัฐบาล ประเทศอื่น กิติ์ หรือ
แก่ผู้หนึ่ง ผู้ใด กิติ์ ท่านว่า มิน มีความผิด
ต้อง รวงโทษจำคุกตั้งแต่ปี หนึ่งขึ้นไป จน ถึงเจ็ดปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ สองร้อยบาทขึ้นไปจน ถึงสองพัน
บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่ มัน ผู้แจ้ง ขอ ราชการ หรือ หนังสือ หรือแบบแผน ที่ว่า มา ใน มาตรา ๓๐๖ นั้น เป็น เจ้าพนักงาน ในการ นั้นเอง ท่านให้ จำคุก มัน ตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป จนถึง สิบห้าปี แต่ให้ ปรับตั้งแต่ ห้าร้อยบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าพันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๐๗

ผู้ใดจงใจกระทำการอย่างใดใด อันสามารถ อาจ จะ เกิด เหตุร้ายแก่ พระราช อาณาจักร ภาย นอก ท่านว่า มัน มีความผิดต้อง รวางโทษ จำคุกตั้งแต่ ห้าปีขึ้นไป จนถึง สิบห้าปี แต่ให้ ปรับตั้งแต่ ห้าร้อยบาท ขึ้นไปจนถึง ห้าพันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๐๘

ผู้ใด เป็น คน ใน บังคับ ศึกษาม แต่ มัน กระทำ การ รบพุ่ง ต่อ พระราช อาณาจักร ก็ดี หรือ มัน ไป เข้า เป็น พวก ซ้ำศึก ศัตรู ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิดต้อง รวางโทษ ประหาร ชีวิต หรือ จำคุก จน ตลกดชีวิต หรือ มี ฉนั้น จำคุก ตั้งแต่ สิบปีขึ้นไป จนถึง ยี่สิบปี แต่ให้ ปรับ ตั้งแต่สองร้อยบาท ขึ้นไปจนถึงสอง พันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง ตาม โทษานุโทษ

มาตรา ๓๑๐

ผู้ใด เอาใจ เผื่อแผ่ ช่วยราช ศัตรูที่กระทำการ รบพุ่ง ต่อ พระราช อาณาจักร ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุกตั้งแต่ ห้าปีขึ้นไป จนถึง สิบห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ห้าร้อยบาท ขึ้นไปจนถึง ห้าพันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่ การ ที่ มัน ช่วย ราช ศัตรู นั้น มีลักษณะ

อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังว่า ต่อไป ใน มาตรา นี้ คือ

(๑) มันทำ แก่ บ้อม, ค่าย, เครื่องพาหนะ ทาง ไปมา ทางส่งข้าว เรือรบ, เครื่องล่าตราวุธ ยุทธภัณฑ์ เติบียง อาหาร หรือ เครื่องผลิตอื่น ๆ อัน เป็น ของ หดงดำหรับ ใช้ ในการ สงคราม ให้เสีย ใช้ไม่ได้ หรือให้ตกไป ในเงื้อมมือ ราช ศัตรู ก็ดี

(๒) มัน ยุง คนซึ่ง รับ ราชการ ใน ทหารบก ทหาร เรือ ของ พระเจ้าอยู่หัว ให้หลบหนี ให้กำเริบขึ้น หรือให้ละเลย ไม่ทำ การ ตามหน้าที่ ก็ดี

(๓) มัน ช่วยสอดแนม สืบกิจการ หรือนำทาง ให้แก่ ราช ศัตรู หรือกระทำ อย่างใดใด เพื่อให้ ราช ศัตรู ครอบ รัว ราชการ หรือ หนังสือ หรือ แบบแผน อย่างใดใด ก็ดี

เช่นนี้ ท่านว่า มัน มีความผิดต้องรวางโทษ ถึง ประหาร ชีวิต หรือ มี ฉนั้น จำคุกจน ตลกดชีวิต แต่ให้ ปรับ ตั้งแต่ ห้าร้อยบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าพันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๑

ความผิดฐาน ประทุษร้าย ต่อ พระราช อาณาจักร ด้วย ลักษณะ อย่างใดใด ตามที่บัญญัติ ไว้ ใน กฎหมาย หมวดนี้ นั้น ถ้าผู้ใด พยายาม จะ กระทำ แม้เพียง แต่ ได้ ตระ เกรียม การ หรือ ดม คบกัน เพื่อ กระทำ การ ประทุษร้าย นั้น ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ เดียวกัน กับ ที่ บัญญัติ ไว้ สำหรับ ผู้กระทำ ความผิด อย่างนั้น นั้น

หมวดที่ ๔

ความผิด ต่อ ทาง พระราชไมตรี กับ ต่าง ประเทศ

มาตรา ๑๑๒

ผู้ใด กระทำ การ ประทุษร้าย อย่างหนึ่งอย่างใด ต่อ องค์ พระราชาธิบดี หรือ พระมเหสี พระราชสามี หรือ ต่อผู้ที่จะสืบราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรใดใด ซึ่งมี พระราชไมตรีที่ดี หรือ กระทำ การ ประทุษร้าย ต่อ ตัวผู้เป็น ประธานาธิบดี ของ ประเทศใดใด ซึ่งมี พระราชไมตรีที่ดี ท่านว่า มัน มีความผิด แล รวงโทษ ของ มัน หนัก กว่า ฐาน ประทุษร้าย บุคคลสามัญ หนึ่งใน สาม ส่วน แลอย่าให้ อาญาที่จะลง แก่ มัน นั้น เบา กว่า จำคุก ปี หนึ่ง ลง มา

ถ้า แดงการประทุษร้าย ที่ มัน กระทำนั้น เป็น ความผิด ฐาน ชำ คนโดย เจตนา หรือ พยายาม จะ ชำ คนโดย เจตนา ท่านว่า โทษ มัน ต้อง ถึง ประหาร ชีวิต

มาตรา ๑๑๓

ผู้ใด แสดง ความ อาฆาต มาดร้าย หรือ หมิ่นประมาท ต่อ พระราชาธิบดี หรือ พระมเหสี พระราชสามี หรือ ต่อผู้ที่จะสืบราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรใดใด ซึ่งมี พระราชไมตรีที่ดี หรือ กระทำ เช่น นั้น ต่อผู้เป็น ประธานาธิบดี ของ ประเทศใดใด ซึ่งมี พระราชไมตรีที่ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวงโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่าสาม ปี แลให้ ปรับไม่เกินกว่า สอง พันบาท ด้วย อีก ใดต หนึ่ง

มาตรา ๑๑๔

ผู้ใด กระทำ ความผิด อย่าง หนึ่ง อย่างใด ต่อผู้แทน ประเทศอื่น ซึ่ง ประเทศ นั้น ได้ แต่งตั้ง ให้มาสู่ พระราชสำนัก ท่านว่า มัน ต้อง รวงโทษตาม ที่ กฎหมาย บัญญัติไว้ สำหรับ ฐาน กระทำผิด เช่น นั้นต่อ เจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๑๕

ผู้ใด ถด, ถ่ม, หรือ ทำ อันตราย แก่ ของ หรือ เครื่อง หมาย สำหรับ ประเทศ ที่ มี พระราชไมตรี แด มัน กระทำ การ นั้น โดย เบียด เหย เพื่อ จะ แสดง ความ หมิ่น ประมาท แก่ ประเทศ นั้น ใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวงโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน แลให้ ปรับ ไม่เกินกว่า ห้าร้อย บาท ด้วย อีก ใดต หนึ่ง

ส่วนที่ ๒

ว่าด้วย ความผิด อันเกี่ยว ด้วย การปก ครอง

บ้าน เมือง

หมวดที่ ๑

ความผิดต่อเจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๑๖

ผู้ใด หมิ่น ประมาท ต่อ เจ้าพนักงาน ซึ่ง กระทำ การ ตาม หน้า ที่ อัน ชอบ ด้วย กฎ หมาย กิติ หรือ หมิ่น ประมาท ต่อ เจ้าพนักงาน เพราะ เหตุ ใด กระทำ การ ตาม หน้า ที่ นั้น กิติ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวงโทษ คุก เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่เกินกว่า หก เดือน ฐาน

หนึ่ง ให้ปรับไม่เกินกว่าสองร้อยบาท
หนึ่ง ให้ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่ามาแต่ด้วย
กัน

มาตรา ๑๑๗

ผู้ใด ได้ทราบคำสั่ง หรือ การ กระเกณฑ์
ซึ่ง เจ้าพนักงาน ได้ บังคับ โดย ชอบด้วย กฎหมาย
ให้มัน ช่วยราชการ อย่างใดใด ถ้ามัน อาจ จะ
ทำได้ แต่ มัน บิดพลิ้ว ละเลยไม่ช่วย เจ้าพนักงาน
ตาม คำสั่ง หรือ การกระเกณฑ์นั้น ใช้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น ตาม
ฐาน คือ ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกิน กว่าสาม
เดือน ฐานหนึ่งให้ปรับ ไม่เกิน กว่าร้อยบาท
ฐานหนึ่งให้ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่นว่ามา
แต่ด้วย กัน

มาตรา ๑๑๘

ผู้ใด เอาความ อย่างใดใด ที่ มัน รู้ อยู่ ว่า
เป็น ความเท็จ แต่ อาจ จะ ทำให้ ผู้อื่น หรือ
สาธารณชนเสียหายได้ นั้น มาแจ้งแก่ เจ้าพนักงาน
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น
ตามฐาน คือ ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกิน
กว่าหกเดือน ฐานหนึ่งให้ปรับ ไม่เกิน กว่า
ห้าร้อยบาท ฐานหนึ่งให้ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง
ปรับ เช่น ว่า มาแต่ด้วย กัน

มาตรา ๑๑๘

ผู้ใด ค่อสู้ หรือ ขัดขวาง เจ้าพนักงาน ผู้กระทำ
การ ตามหน้าที่ อัน ชอบด้วย กฎหมาย ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น ตาม
ฐาน คือ ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินกว่าหกเดือน

ฐานหนึ่งให้ปรับไม่เกินกว่าสองร้อยบาท ฐาน
หนึ่ง ให้ลง โทษ ทั้งจำ ทั้ง ปรับ เช่นว่า มาแต่
ด้วย กัน

มาตรา ๑๒๐

ผู้ใด ใช้กำลัง ทำร้าย หรือ ใช้วาจาขู่เข็ญ
ว่าจะ ทำร้ายด้วย ประการใด ๆ โดยประสงค์
จะ ค่อสู้ หรือ ขัดขวาง ค่อ เจ้าพนักงาน ผู้กระทำ
การ ตามหน้าที่ อัน ชอบด้วย กฎหมาย ก็คือ
จะ ค่อสู้ หรือ ขัดขวาง ผู้หนึ่ง ผู้ใด ซึ่ง ต้อง
ช่วย เจ้าพนักงาน ตาม บังคับ อัน ชอบด้วย
กฎหมาย ก็คือ จะ ช่มชู้ เจ้าพนักงาน คนใด
ให้ กระทำการหรืองดเว้น การ อย่างหนึ่ง อย่างใด
อัน เกี่ยว กับหน้าที่ โดย ชอบด้วย กฎหมาย ก็คือ
ท่าน ว่า มัน ผู้กระทำร้าย หรือ ขู่เข็ญจะ กระทำ
ร้ายเช่นว่า มาใน มาตรา นี้ มีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุก ไม่เกิน กว่าสองปี แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ห้าสิบบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่ มัน มี เครื่อง สัตตราวุธ มา กระทำผิด ดัง
ที่ว่า มา นี้ ก็คือ มัน ค่อมกัน เป็น พรรคพวก ตั้ง
แต่ทำคนขึ้น ไป กระทำผิดตั้ง ว่า มากก็ คือ ท่าน ว่า
มัน ต้อง รวาง โทษจำคุก ตั้งแต่ สาม เดือน ขึ้น ไป
จนถึงห้าปี แต่ให้ ปรับ ตั้งแต่ห้าสิบบาท ขึ้น
ไปจนถึงห้าร้อยบาท ด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๑

ผู้ใด ไม่มีอำนาจ ที่ จะ ทำ ได้ โดย ชอบด้วย
กฎหมาย แต่ มัน ถอน ทำ ตาย ตราที่ เจ้าพนักงาน

ปรารถน หรือหมายไว้เป็นสำคัญในหนังสือ หรือที่สิ่งใดใดก็ดี หรือมันกระทำให้ตรา นั้นวิปลาศ คดาศ เสียไป ด้วยอุบายอย่างหนึ่งอย่าง ใดก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิดต้อง รวางโทษ จำคุกไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ให้ปรับไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ด้วยอีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๒

ทรัพย์สิน หรือหนังสือ ซึ่งเป็น ของ ตอง ฮายตักดี หรือ เป็นของที่ เจ้าพนักงานจะพึง เรียกมาพิจารณา เมื่อกระทำ การ ตาม กฎหมาย นั้น กดี ของ เหล่านี้ ถ้าผู้ใดทำให้วิปลาศ เสียหาย หรือ ซ่อนเร้น ตัก พาเอาไปเสีย ถ้า การ ที่ มัน กระทำ นั้น ไม่ถึง ความผิดฐานโจร ฐานยกยอก ฮัน ตอง ฮาญา หรือ ฐาน ทำให้เสีย ทรัพย์สินแล้ว ไซ้ ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษจำคุกไม่เกิน กว่าปีหนึ่ง แต่ปรับไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ด้วยอีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๑๒๓

ผู้ใดแสดงตนว่าเป็น คน สนิท ซิต ชอบกับ เจ้าพนักงาน แต่ มัน รับ หรือยอมให้เขา สัญญาว่าจะให้ลาภสักการ แก่ตัวมันเอง กดี แก่ผู้อื่น กดี เพื่อที่มัน จะ ไป จิว วอน ว่ากล่าว ให้ เจ้าพนักงาน ให้ คุณ หรือ ให้ โทษ แก่ผู้ใด กดี แต่ จะ ให้แต่ มิให้ เจ้าพนักงาน ทำ การ ในหน้าที่ อย่างใดใด กดี ท่านว่า มัน มีความผิดต้อง รวางโทษจำคุกไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ปรับไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วยอีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๑๒๔

ผู้ใดรับ หรือยอมให้เขา สัญญาว่าจะให้ลาภสักการ เพราะเหตุที่มัน ได้นำดินบน ไปให้แก่ เจ้าพนักงาน กดี หรือ เพราะเหตุที่ มัน ได้ ให้เจ้าพนักงาน ทำ การ ที่ไม่ควรทำ หรือ ไม่ทำ การ ที่ ควร ทำ กดี ท่านว่า มัน มีความผิดต้อง รวาง โทษจำคุก ตั้งแต่สาม เดือนขึ้นไป จนถึง ห้า ปี แต่ปรับตั้งแต่ ร้อย บาท ขึ้นไปจนถึง สอง พัน บาท ด้วยอีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๑๒๕

ผู้ใดขอให้ดินบน หรือ สัญญาว่าจะให้ ดินบน แก่เจ้าพนักงาน โดยเจตนาจะ ทุจริต เจ้าพนักงาน ให้ กระทำ หรือ ให้ ะเว่นไม่กระทำ การ อย่างใดใด ตามหน้าที่ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษจำคุกไม่เกิน กว่าปีหนึ่ง แต่ให้ปรับไม่เกิน กว่า พัน บาท หรือ เป็นเงิน สอง เท่าราคา ดินบน นั้น ด้วยอีก โสัดหนึ่ง

ถ้าแต่ ความผิดที่ว่ามานี้ เป็นการขอให้ ดินบน แก่เจ้าพนักงาน ผู้มีตำแหน่ง หน้าที่ฝ่ายตุลาการ โดยประสงค์จะกระทำ ให้ความวินิจฉัย คำสั่ง หรือ คำพิพากษา ของ เจ้าพนักงานผู้นั้น มัน แปรไป ประการใดไซ้ ท่านว่า ให้ตั้ง ฮาญาจำคุก มัน ผู้ที่ ขอให้ ดิน บน นั้น ตั้งแต่หก เดือนขึ้นไปจนถึง สาม ปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ พัน บาท ขึ้นไป จนถึง สอง พัน บาท หรือ เป็นเงิน สอง เท่า ราคา ดินบน นั้น ด้วยอีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๑๒๖

ความผิดฐาน ขอให้สินบน หรือ ดััญญา
ว่าจะให้สินบน ตามที่ ว่า มาใน มาตรา ๑๒๕ นั้น
ถ้าแต่เจ้าพนักงาน คนใด ยอม จะ รับสินบน กัดหรือ
รับสินบน นั้น กัดก็ ท่าน ว่าโทษ ของ มัน ผู้ให้
แต่ผู้รับ เสมอ กัน ให้ลง อาญา ทั้ง ผู้ให้ และ ผู้รับ
สินบน ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๓๗
หรือ มาตรา ๑๓๘ นั้น

มาตรา ๑๒๗

ผู้ใด ปลอม คน ไป กระ ทำการ เป็นเจ้า พนักงาน
งาน ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ
จำคุกไม่เกิน กว่าปี หนึ่ง แต่ให้ปรับไม่เกิน
กว่า ห้า ร้อยบาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

อนึ่ง เจ้า พนักงาน คนใด อนัน ท่าน ตั้ง มีให้
กระทำการ ตาม ตำแหน่ง หน้าที่ ต่อไป แล้ว แต่
ยัง ผ่า ผืน ชน กระทำการ นั้น อยู่ใช้ ท่าน ว่า
มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ที่ บัญญัติไว้ใน
ใน มาตรา นี้ คง กัน

มาตรา ๑๒๘

ผู้ใด ไม่มี อำนาจ ที่ จะ ทำได้ ตาม กฎหมาย
แต่ มัน แต่งกาย ด้วย เครื่อง อาภรณ์, หรือ ใช้
เครื่อง ยศ, สำหรับ เจ้า พนักงาน กัดก็ หรือ
ใช้นาม ตำแหน่ง ยศ หรือ ประดับ เครื่อง ราช
อิสริยาภรณ์ กัดก็ ถ้า มัน ทำการ ที่ ว่า มัน ให้
ปรากฏ แก่ คน ทั้งหลาย โดย ประสงค์ จะ ให้
เขา เชื่อ ถือ ว่า มัน เป็น ผู้มี ยศ บรรดาศักดิ์ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ านุโทษ เป็น
สาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้จำคุกไม่เกิน
กว่าปี หนึ่ง ฐาน หนึ่ง ให้ปรับไม่เกิน กว่า ห้า

ร้อยบาท ฐาน หนึ่ง ให้ลง โทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ
เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

หมวดที่ ๒

ความผิดฐาน ใช้ อำนาจ แดตำแหน่ง
หน้าที่ ใน ทางทุจริต

มาตรา ๑๒๙

ผู้ใด เป็นเจ้า พนักงาน ท่าน ใช้ ให้ มี หน้าที่
ปกครอง หรือ พิทักษ์ รักษา ททรัพย์ หรือ หนึ่ง สือ
อย่าง ไต ไต ถ้า มัน มี ได้ มี อำนาจ ที่ จะ ทำได้
โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย แต่ มัน ทำ ตาย ททรัพย์ หรือ
หนึ่ง สือ นั้น ๆ หรือ ทำ ให้ วิปลาศ บบ ณาหายไป
กัดก็ หรือ มัน ยอม ให้ ผู้อื่น กระทำ เช่น นั้น โดย
มัน รู้ เห็น เป็นใจ ด้วย กัดก็ ท่าน ว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ชน
ไป จนถึง ห้า ปี แต่ ปรับ ตั้งแต่ ห้า สิบ บาท ชน
ไป จนถึง พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๑๓๐

ผู้ใด เป็นเจ้า พนักงาน ท่าน ใช้ ให้ มี หน้าที่
พิทักษ์ รักษา ททรัพย์ หรือ หนึ่ง สือ อย่าง ไต ไต อนัน
มี ตรา สำหรับ ราชการ ประทับ หมายถึง ไว้ เป็นสำคัญ
ถ้า มัน มี ได้ มี อำนาจ ที่ จะ ทำได้ โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย แต่ มัน ถอน ทำ ตาย ตรา นั้น เสีย หรือ
มัน กระทำ ให้ ตรา นั้น วิปลาศ เสีย ไป ด้วย อุบาย
อย่าง หนึ่ง อย่าง ไต กัดก็ หรือ มัน ยอม ให้ ผู้อื่น
กระทำ เช่น นั้น ๆ โดย มัน รู้ เห็น เป็นใจ ด้วย กัดก็
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก
ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ชน ไป จนถึง ห้า ปี แต่ ให้ปรับ

ตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วย
อีกสี่ดหนึ่ง

มาตรา ๑๓๑

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน ท่านใช้ให้มีหน้าที่
จัดซื้อ หรือทำ หรือปกครอง รักษาทรัพย์สิน
ใดใด ถ้ามันมิได้ มีอำนาจที่จะทำได้โดย
ชอบด้วยกฎหมายแลมัน ยักยอกเอาทรัพย์สินนั้น ๆ
ไปเป็นของ มัน เสีย กัด หรือ มัน ยอมให้
ผู้อื่น ยักยอก เอาทรัพย์สินนั้น ๆ ไปเสียโดยมัน
รู้เห็น เป็นใจด้วย กัด ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึง
เจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึง
พันบาท ด้วยอีกสี่ดหนึ่ง

มาตรา ๑๓๒

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน ท่านใช้ให้มีหน้าที่
จัดซื้อ หรือทำ หรือ ปกครอง รักษาทรัพย์สิน
สิ่งใดใด ถ้าแต่มันใช้ อำนาจใน ตำแหน่ง หน้าที่
นั้น หาประโยชน์อื่น มิควรจะได้ ไว้เป็น อาณา
ประโยชน์ของ ตัวมัน เอง กัด หรือให้แก่ม
อื่น กัด อัน กระทบทำให้เสื่อม เสีย ประโยชน์ของ
รัฐบาล หรือเสื่อม เสีย ประโยชน์ของ ผู้เจ้า
ของ ทรัพย์สิน นั้น ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สาม เดือนขึ้นไปจนถึงเจ็ด
ปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสอง
พันบาท ด้วยอีกสี่ดหนึ่ง

มาตรา ๑๓๓

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน ท่านใช้ให้มีหน้าที่
จัดการ หรือดูแลกิจการใดใด ถ้าแต่มัน ไป
เกี่ยวข้องหา ก่าไร แล ผล ประโยชน์ส่วน ตัวในกิจ

การที่ท่านให้มันทำนั้น ไม่ว่าโดยตรง หรือ
ด้วยอุบายอย่างใดใด ดังเช่น เอาส่วน ตด แด
ก่าไร ในการ ซื้อขาย หรือเช่า หุ่น ส่วน กับผู้ซื้อ
ผู้ขายผู้รับจ้าง ในการนั้นเป็นต้น ฉนี้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น ตาม
ฐาน คือ ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกิน กว่าหก
เดือน ฐานหนึ่งให้ปรับไม่เกิน กว่าห้าร้อย
บาท ฐานหนึ่งให้ลงโทษ ทั้ง จำทั้ง ปรับเช่น
ว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๑๓๔

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน มีหน้าที่จับจ่าย
เงินแผ่นดิน กัด หรือเงิน ของ สาธารณ ธิภา
ใดใด กัด ถ้าแต่มัน จ่ายเงิน เกิน ไป กว่าที่
ควรจ่าย โดยมัน เจตนา จะ หาประโยชน์อื่น
มิควรที่จะได้ ไว้เป็นอาณา ประโยชน์ของตัวมัน
เอง กัด หรือให้ผู้อื่น กัด ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สาม เดือนขึ้นไป
จนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาท
ขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกสี่ดหนึ่ง

มาตรา ๑๓๕

ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน ท่านใช้ให้มีหน้าที่
หรือมัน แสดง ว่าท่าน ใช้ให้มีหน้าที่ เรียก
เก็บด้วยภาษีอากร แล ทรัพย์สินอื่น ต้อง ส่ง ต่อ
รัฐบาล กัด หรือ ทรัพย์สินที่ ต้อง ส่ง ต่อสาธารณ
ธิภาใดใด กัด ถ้าแต่มัน ไป เรียกเก็บเงิน หรือ
ทรัพย์สินที่ไม่ควร จะ เก็บ หรือมัน เรียกเก็บเกิน
ไป กว่าที่ ควร จะ เก็บ แล มัน มิได้นำ ส่ง ต่อ
รัฐบาล หรือ ต่อสาธารณ ธิภา นั้น ๆ ใช้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่

ตามเดือนขึ้นไป จนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้ง แต่ ร้อยบาทขึ้นไป จนสองพันบาท ด้วยอีกได้คนหนึ่ง

มาตรา ๑๓๐

เจ้าพนักงานคนใดใช้ อำนาจ ใน ตำแหน่งหน้าที่ โดยทาง อันมิชอบ มันบังคับ ให้เขา ให้ หรือ ให้เขาหา ททรัพย์ หรือผลประโยชน์อย่างใดใด อันมิควร จะได้ตาม กฎหมาย มาให้แก่ตัวมันเองก็ดี หรือให้แก่มุอื่นก็ดี ท่านว่า มันมีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุกตั้งแต่สาม เดือนขึ้นไป จนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้นไปจนถึงสามพันบาท ด้วย อีกได้คนหนึ่ง

มาตรา ๑๓๑

เจ้าพนักงานคนใด เรียก หรือจับ หรือ ยอมว่าจะจับ ททรัพย์สินหรือผล ประโยชน์อย่างใดใด อันมิควร จะได้ตาม กฎหมาย ไว้ เบื้องหน้าใจ เจ้าพนักงานเองก็ดี ให้ผู้อื่นก็ดี เพื่อเบียดเบียนหรือกระทำการ ที่มันให้ คุณ หรือให้โทษ หรือละเว้น มิให้ คุณ หรือ มิให้ โทษ แก่มุหนึ่งมุใด ในการ ที่มัน กระทำด้วย อำนาจในหน้าที่มัน ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่าสอง ปี แต่ให้ปรับ ไม่เกิน กว่าพันบาท ด้วย อีก ได้คนหนึ่ง

มาตรา ๑๓๒

เจ้าพนักงานคนใด เรียก หรือจับ หรือ ยอมว่าจะจับ สิบบนเป็น อาณา ประโยชน์แก่ตัวมันเองก็ดี ให้ผู้อื่นก็ดี เพื่อที่ มันจะ กระทำ

หรือ ละเว้นไม่กระทำการ อย่างใดใดในหน้าที่ ถ้าหากว่า การ ที่กระทำหรือละเว้นไม่กระทำ เพราะ เห็น แก่ดินบนนั้น ไม่ผิด รเบียน การในหน้าที่ ท่านว่าความผิดของ มันต้อง รวางโทษจำคุก ไม่เกิน กว่าสอง ปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาท หรือถึงสองเท่าราคา ดินบนนั้น ด้วยอีกได้คนหนึ่ง

ถ้า แลการที่มัน กระทำ หรือ ละเว้นไม่กระทำเพราะ เห็น แก่ ดินบนนั้น นอกเหนือหรือเกิน มิชอบด้วย อำนาจ แต่หน้าที่ ของ มันใช้ ท่านว่า มันต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ สาม เดือนขึ้นไป จนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้ง แต่ ร้อยบาทขึ้นไป จนถึงสองพันบาท หรือถึงสองเท่า ราคา ดินบนนั้น ด้วยอีกได้หนึ่ง แต่ ถ้าแม้มัน ยังมีทุนได้กระทำการ ที่ไม่ควร ทำ หรือ มีทุน เว้น การที่ ไม่ควร เว้น ท่าน ให้ลดโทษ ตาม ที่ว่า มา นี้ เสีย กิ่ง หนึ่ง

มาตรา ๑๓๓

เจ้าพนักงานคนใด ท่าน ใช้ ให้ มีหน้าที่ ทำการ ฝ่ายตุลาการ ถ้าแต่มัน เรียก หรือรับ หรือ ยอมว่าจะ รับ ดิน บน เป็น อาณา ประโยชน์ แก่ตัวมันเองก็ดี ให้ผู้อื่นก็ดี เพื่อจะ ให้ ความฉ้อฉล คำสั่ง หรือ คำพิพากษา ของ มัน ในหน้าที่นั้น มันแปรไปอย่างใดใดใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่สองปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าพันบาท หรือถึงสองเท่าราคา ดินบนนั้น ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๑๕๐

ผู้ใดรู้ว่าจะได้เป็นเจ้าพนักงาน แต่
มันเรียก หรือรับ หรือยอมว่าจะรับสินบน
ไว้ก่อนแล้ว ครั้นเมื่อมันได้เป็นเจ้าพนักงาน
มันไปใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ ในทางที่
เห็นแก่สินบนนั้นใช้ ท่านว่ามันมีความผิด
ต้องวางโทษ เสมอกันกับเจ้าพนักงานที่มีความ
ผิดฐานเรียก หรือรับ หรือยอมว่าจะรับ
สินบนนั้น

มาตรา ๑๕๑

บรรดาสินบนที่ได้ให้แก่กัน โดยการ
เดิมตามกฎหมายนั้น ท่านให้รับเป็นของหลวง
ทั้งสิ้น

มาตรา ๑๕๒

เจ้าพนักงาน คนใดท่านใช้ให้มีหน้าที่สืบ
เสาะ ได้สวณ หรือฟ้อง คดีที่มีความผิดต่อ
พระราชกำหนด กฎหมาย แต่ มันเพทุบาย
กระทำการที่ไม่ควร จะกระทำ หรือเว้น การ
ที่ไม่ควร เว้น ด้วยเจตนาจะช่วยเหลือผู้ผิดมิให้
ต้องรับอาญาตาม กฎหมายใช้ ท่านว่ามันมี
ความผิดต้องวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือน ขึ้น
ไปจนถึงห้าปี .แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อย บาท ขึ้น
ไปจนถึงพัน บาท ด้วยอีก โสัดหนึ่ง

ถ้าเจ้าพนักงาน คนใด ซึ่ง มีหน้าที่ตั้ง ที่
ว่ามานั้น เพทุบาย กระทำการอันไม่ควร จะ
กระทำ หรือเว้น การ ที่ไม่ควร เว้นโดย มัน
เจตนาจะ แกล้ง ให้ผู้หา ความผิด มิได้ ต้อง
รับอาญา ก็ดี หรือแกล้ง ให้ผู้ที่มีความผิดน้อย

ต้องรับ อาญาเกินไปกว่า ที่ควร จะ รับตามกฎหมาย
นั้นก็ดี ท่านว่ามันมีความผิดต้อง วางโทษ
จำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้นไป จนถึงเจ็ดปี แต่
ให้ปรับตั้งแต่ ร้อย บาท ขึ้นไป จนถึง สอง พัน บาท
ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๑๕๓

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน รับราชการ อยู่ใน
กรม ไปรษณีย์โทรเลข ถ้าแต่ มัน กระทำ ความ
ผิด อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่ว่าต่อไปใน มาตรานี้ คือ

(๑) แกล้ง เบียดฉีก หรือ แกล้ง ทำลาย
หนังสือ แกล้ง ทำลายโทรเลข หรือ สิ่ง ของ ที่
ส่ง ทางไปรษณีย์ ก็ดี

(๒) แกล้งให้หนังสือ หรือโทรเลข หรือ
สิ่งใดใดที่ส่ง ทางไปรษณีย์สูญ หายไป เสีย ก็ดี

(๓) แกล้งส่งหนังสือ หรือโทรเลข หรือ
สิ่งใดใด ที่ฝาก ทางไปรษณีย์ ให้แก่บุคคล
ที่มันรู้ว่ามีได้เป็น ผู้ที่ควร รับนั้น ก็ดี

(๔) แกล้ง เบียดแยง ข้อความในหนังสือ
หรือโทรเลข หรือสิ่งใดใด ที่ฝาก กัน ทาง
ไปรษณีย์นั้น ออกให้คนรู้ ก็ดี

ท่านว่ามันมีความผิดต้อง วางโทษ จำคุก
ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้นไป จนถึง หก เดือน แต่ให้
ปรับตั้งแต่ สิบ บาท ขึ้นไป จนถึง พัน บาท ด้วย
อีก โสัดหนึ่ง

แต่ถ้า ความผิด ที่ มัน กระทำ ตั้ง ที่ว่า มา นั้น
เป็นเหตุให้เกิดความ เสีย หาย ขึ้น แก่ผู้หนึ่งผู้ใด
ด้วยใช้ ท่านว่ามันต้อง วางโทษจำคุก ตั้งแต่
สามเดือน ขึ้นไป จนถึงห้าปี .แต่ให้ปรับตั้งแต่

แต่ ทำสืบบาท ขึ้น ไปจน ถึง พัน บาท ด้วย อีก
โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๔๔

ผู้ใด เป็น เจ้า พนักงาน มีตำแหน่ง หน้าที่ อัน
สามารถจะ ส่ง รั้ ความลับอย่างใดใดใน ราชการ
แผ่นดิน ถ้า มัน มีได้ มีอำนาจ ที่ จะ เปิด ความ
ลับนั้นได้ โดยชอบ ด้วย กฎหมายแต่ มัน เอาความ
ลับ นั้นไป แพร่ พราย ให้ ผิด แก่ หน้าที่ ของ
มันใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ
จำคุกไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง แลให้ปรับไม่เกิน
กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๔๕

เจ้า พนักงาน คนใด คิดร้าย ต่อ ผู้อื่น แล
มัน กระทำ การ อัน มีควร กระทำ หรือ ละ เว้น
การ อัน มีควร เว้น ใน ตำแหน่ง หน้าที่ ของ มัน โดย
เจตนา จะ ให้ เกิด ความเสียหาย แก่ เขาใช้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ถ้า แล ความผิด ของ มัน ที่
กระทำ นั้น ไม่ ต้อง ด้วย กฎหมาย บทอื่น ท่าน
ให้ ลงโทษ จำคุก มัน ไม่เกิน กว่า สอง ปี แล
ให้ปรับไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๔๖

ผู้ใด เป็น เจ้า พนักงาน มีตำแหน่ง หน้าที่
จัด การ ให้ เป็น ไป ตาม กฎหมาย แล ข้อ บังคับ
หรือ คำพิพากษา แล คำสั่ง ของ ผู้ใหญ่ ถ้า แล
มัน ถัด ไป บ้อง กัน หรือ ชัด ขวาง มิ ให้ การ
เป็น ไป ตาม กฎหมาย ข้อ บังคับ คำพิพากษา
หรือ คำสั่ง นั้น ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน แล

ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ส่วนที่ ๓

ว่า ด้วย ความผิด ที่ กระทำให้ เสื่อม

เสีย ความยุติธรรม

หมวดที่ ๑

ความผิด ฐาน กระทำ

ให้เสื่อมเสีย อำนาจศาล

มาตรา ๑๔๗

ผู้ใด ถูก บังคับ ตาม กฎหมาย ให้ มา เบิก ความ
เป็น พยาน ใน การ พิจารณา คดี ก็ดี ให้ มา
เบิก ความ ฐาน เป็น ผู้ มีความ รั้ ความ ซำนาญ เพื่อ
ประโยชน์ ใน การ พิจารณา คดี ก็ดี ถ้า แล
มัน บิด ปลัด หลัด เลียง ไม่ มา เบิก ความ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ฐาน โทษ
เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่
เกิน กว่า หก เดือน ฐาน หนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน
กว่า ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง ให้ ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง
ปรับ เช่น ว่า มา แล ด้วย กัน

มาตรา ๑๔๘

ใน การ พิจารณา คดี เรื่อง ใดใด เมื่อ ศาล
บังคับ ตาม กฎหมาย ให้ ผู้ใด ปฏิญาณ สำบาด
ตัว ก็ดี ให้ เบิก ความ ก็ดี ให้ มัน ลง ชื่อ ใน
ถ้อยคำ ของ มัน ก็ดี ถ้า แล มัน ชัด ชัน มิ ทำ ตาม
ศาล บังคับ ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษ ฐาน โทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน
หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน ฐาน หนึ่ง

ให้ปรับไม่เกินกว่าร้อยละ ๑๕๘
ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน
มาตรา ๑๕๘

ในการพิจารณาคดีเรื่องใดใด เมื่อศาล
บังคับตามกฎหมาย ให้ผู้ใดเอาหนังสือ หรือ
ทรัพย์สินอย่างใดใด มาแสดงให้ปรากฏ กัด
หรือให้ ไปจัดการ เอาของ เหล่า นั้น มาแสดงให้
ปรากฏ กัด ถ้าแต่ มัน ชัด ชิน มีทำ ตาม ศาล
บังคับใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษา
นุโทษ เป็น ตาม สถาน คือ สถาน หนึ่ง ให้
จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน สถาน หนึ่ง ให้ปรับ
ไม่เกิน กว่า ร้อย บาท สถาน หนึ่ง ให้ลงโทษ
ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน
มาตรา ๑๕๙

ในการพิจารณาคดีเรื่องใดใด เมื่อผู้ใด
ได้แสดงหนังสือ หรือทรัพย์สินอย่างใดใด ให้
ปรากฏแล้ว มัน กระทำให้หนังสือ หรือ ทรัพย์สิน
วิปลาศ บุก ฆลายไป กัด หรือ มัน ทำตาย มัน
ซ่อนเร้น หนังสือ หรือ ทรัพย์สิน เสีย กัด หรือ
มัน เอาหนังสือ หรือ ทรัพย์สิน ไปเสีย ให้ พัน กัด
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ
เป็น ตาม สถาน คือ สถาน หนึ่ง ให้จำคุกไม่
เกิน กว่า หก เดือน สถาน หนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน
กว่า ห้าร้อย บาท สถาน หนึ่ง ให้ลงโทษ ทั้งจำ
ทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน
มาตรา ๑๖๐

ผู้ใด บัง ฮาจ หมิ่น ประ มาท ต่อ ศาล ใน เวลา
พิจารณาคดี กัด หรือ มัน กระทำ การ ชัด ขวาง
ต่อการ ศาล ใน เวลา พิจารณาคดี กัด ท่าน ว่า

มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน
กว่า สอง ปี แต่ ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า พัน บาท
ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๑๖๑

ถ้าผู้ใด ชัด ขวาง กัด กัน การ ทอด ตี ตาด ขาย
ทรัพย์สิน ตาม คำ สั่ง ของ ศาล ด้วย ประการใดใด
เป็นต้นว่า ใช้กำลัง กระทำร้าย กัด ใช้วาจา
ขู่เข็ญ ว่า จะ กระทำร้าย กัด ใช้อุบาย ให้ สก
สัการ หรือ สัญญา ว่า จะ ให้ ตา สก สัการ กัด
เพื่อจะ เกียดกัน ชัด ขวาง แก่ การ ขาย ทอด ตาด นั้น
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ
เป็น ตาม สถาน คือ สถาน หนึ่ง ให้จำคุก ไม่
เกิน กว่า สาม เดือน สถาน หนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน
กว่า ร้อย บาท สถาน หนึ่ง ให้ลงโทษ ทั้งจำ ทั้ง
ปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

ถ้าแต่ ผู้ ที่ จัด การขาย ทอด ตาด นั้น เป็น เจ้า
พนักงาน กระทำ การ ตาม หน้า ที่ ใช้ ท่าน ให้ลง
อาญา แก่ มัน ผู้ ชัด ขวาง กัด กัน ดัง ว่า มาแล้ว นั้น
ตาม ลักษณะโทษ ที่บัญญัติไว้ ใน มาตรา ๑๖๐ นั้น
มาตรา ๑๖๓

ผู้ใด ใช้ ชื่อ ปลอม ร้อง ฟ้อง ต่อ โรง ศาล กัด
หรือเอา ชื่อ ของ ผู้ อื่น มา ฟ้อง ร้อง โดย เขามี ได้
อนุญาต กัด ถ้าแต่ มัน กระทำ โดย เจตนา ฮิน
มิชอบ ด้วย กฎหมาย ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม สถาน คือ สถาน
หนึ่ง ให้จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน สถาน หนึ่ง
ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้าร้อย บาท สถาน หนึ่ง ให้
ลงโทษ ทั้งจำ ทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๑๕๔

ผู้ใดเจตนาจะช่วยผู้อื่นให้พ้น อาญา อันควร
รับตามกฎหมาย แต่ไม่กระทำ การ อย่างหนึ่ง
อย่างใด ดัง กล่าวต่อไป ใน มาตรา นี้ คือ ว่า

(๑) ไม่กระทำการช่วยเหลือ หรือ สิ่ง ซึ่ง เป็น
ลักษณะพยาน ในการ กระทำผิด ให้สูญหาย
ไปเสียก็ดี

(๒) ไม่เพทุบายเอาเนื้อความที่มัน รู้ อยู่
ว่าเป็นเท็จ มาบอกเล่าใน เรื่อง ความผิดใดใด
เพื่อจะให้หลงเชื่อไปในทาง ที่เป็นเท็จ ก็ดี

(๓) ไม่ให้สำนัก หรือช้อนเรือน ผู้กระทำความผิด
หรือ ผู้ต้อง หาใน ความผิด ใด ก็ดี

(๔) ไม่ช่วยด้วยประการใดใด ให้ผู้ที่
กระทำความผิด หรือ ผู้ต้อง หาว่า ได้ กระทำความผิด นั้น
หลบ หลีกไม่ให้ถูกจับกุม ก็ดี

ท่าน ว่า มัน ผู้กระทำการ เช่น ว่า มัน นี้ มี
ความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่ เดือนหนึ่ง ขึ้น
ไป จนถึง สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ยี่สิบ บาท ขึ้น
ไป จนถึง สองร้อยบาท ด้วยอีกได้หนึ่ง

ถ้าแต่ ผู้กระทำความผิด หรือ ผู้ต้อง หา ที่ มัน ช่วย
นั้น เป็น ผู้กระทำความผิด หรือ ผู้ต้อง หาใน ความ
ผิด อุกฤษฐโทษ ถึง ประหารชีวิต หรือ เป็น
มหันตโทษ คือ จำคุกตั้งแต่ สิบห้าปี ขึ้นไป
ท่าน ว่า มัน ผู้ช่วยนั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่
สามเดือน ขึ้นไป จนถึง ห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ห้าสิบบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย
อีก ได้หนึ่ง

แต่ถ้าการ ที่ ช่วยผู้กระทำความผิด ดัง ที่ ว่า
มาใน ข้อ ๓ และ ข้อ ๔ ใน มาตรา นี้ เป็น

การ ที่ สามี ช่วยภรรยา หรือ ภรรยา ช่วยสามี ใช้
ท่าน ว่า อย่าให้ถึง อาญาแก่ มัน นี้ ที่ ช่วย นั้น เลย
เพราะมัน เป็น คู่เมียเสียกัน มิได้

หมวดที่ ๒

ความผิดฐาน พ้องเท็จ
แต่เบี่ยงความเท็จ

มาตรา ๑๕๕

ผู้ใดได้สำเนา หรือ ปฏิญาณตัว ที่จะ
ให้ถ้อยคำ ในการ พิจารณาคดีใดใดแล้ว ถ้า
แต่มัน เอาความที่ มัน รู้ อยู่ว่า เป็น ความเท็จ มา
เบิก ใน ข้อสำคัญแต่อย่างหนึ่ง อย่างใด ใน คดี นั้น
ท่าน ว่า มัน มีความผิดฐาน เบี่ยงความเท็จ ต้อง
รวางโทษจำคุก ตั้งแต่ สามเดือน ขึ้นไป จนถึง สาม
ปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบ บาท ขึ้นไป จนถึง
ห้าร้อยบาท ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๑๕๖

ถ้าผู้ใดเบี่ยงความเท็จ ในคดี ซึ่งพิจารณา
ทางอาญา ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
โทษจำคุก ตั้งแต่ สาม เดือน ขึ้นไป จนถึง ห้า ปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ ร้อยบาท ขึ้นไป จนถึง พันบาท
ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๑๕๗

ผู้ใดก่อเหตุให้เกิด ให้ มีขึ้น ด้วย ประการ
ใดใดก็ดี หรือ ทำบาปชู้ หรือ จตลงใน
จดหมาย แด หนังสือเอกสารใดใด ก็ดี ที่ อาจ
จะพึงใช้ เป็น ลักษณะพยาน ใน ข้อสำคัญแห่ง การ
พิจารณาคดีอันใด โดยมัน รู้ อยู่ว่า เหตุ
การ ที่ มัน ก่อให้เกิดขึ้น แด บาปชู้ หรือหนังสือ

ที่มันทำนั้น จะให้เสียความดีจริงในคดี

อันนั้นใช้ ท่านว่า มัน กระทำพยานเท็จ

ผู้ใดนำเหตุการณ์พยานเท็จ เช่นว่ามานี้ มาอ้างในคดีที่พิจารณา ท่านว่า มัน มีความผิดต้องรวางโทษที่ได้บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๕๕ หรือ มาตรา ๑๕๖ ตามฐานความผิดของมัน

มาตรา ๑๕๕

ผู้ใดแก้งักเอาความที่มันรู้ว่าเป็นความเท็จไปร้องเรียน หรือฟ้องกล่าวโทษผู้อื่นใช้ ท่านว่า มัน มีความผิดต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึงสองปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ยี่สิบบาทขึ้นไปจนถึงห้าร้อยบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

ถ้าแต่มันแก้งักกล่าวโทษเขาว่า ได้กระทำผิดเป็นอุกฤษฐโทษ ถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือเป็นมหันตโทษ ถึง จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปก็ดี ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๑๕๘

ผู้ใดรู้ว่ามีได้มีการกระทำผิดเกิดขึ้น แต่มันได้ความฟ้องร้องว่า เกิดการกระทำผิดขึ้นก็ดี หรือว่า มันได้เท็จทำพยาน เพื่อจะให้เห็นว่าความผิดได้เกิดขึ้นก็ดี ท่านว่า มันมีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าปีหนึ่ง แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๑๖๐

ผู้ใดเบิกความเท็จ หรือ กระทำพยานเท็จ หรือแก้งักกล่าวหาด้วยความเท็จ ตั้งว่ามาในมาตรา ๑๕๖, ๑๕๗, ๑๕๘, ๑๕๘ จน

เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาความผิดมิได้ ต้องโทษฐานอุกฤษฐโทษก็ดี หรือต้องจำคุกไม่เกินสามเดือนก็ดี หรือเพียงแต่ต้องปรับอย่างเดียวก็ดี ท่านว่า มัน ผู้เบิกความเท็จ กระทำพยานเท็จ หรือแก้งักกล่าวหาด้วยความเท็จ นั้น มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่หนึ่งขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาทด้วย อีกโทษหนึ่ง

ถ้าแต่มันผู้ต้องหาความผิดมิได้นั้น ต้องถูกรับอาญาอย่างอื่นนอกจากที่ว่ามานี้ ท่านว่าโทษของมัน ผู้เบิกความเท็จ หรือ กระทำพยานเท็จ หรือแก้งักกล่าวหาด้วยความเท็จ นั้น ถึง จำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

ถ้าแต่มันผู้ใดมีความผิด ต้องถูกรับอาญาถึง ประหารชีวิตก็ดี ท่านว่า มัน ผู้เบิกความเท็จ กระทำพยานเท็จ หรือแก้งักกล่าวหาด้วยความเท็จ นั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโทษหนึ่ง

มาตรา ๑๖๑

ถ้าผู้ใดแก้งักเอาความเท็จมา ร้องฟ้องกล่าวหาเขาแล้ว แต่มันรู้ดีว่ากล่าวผิด มันรับ

ถอนฟ้องเสีย แต่เวลายังมีวันที่เจ้าพนักงาน
จะสั่งคดีนั้นประการใดไซ้ ท่านว่าควรลงโทษ
แก่มันเพียงให้จำคุกไม่เกินกว่าสามเดือน แด
ให้ปรับไม่เกินกว่าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๒

ถ้าผู้ใด เบิกความเท็จ แล มั่นรู้ ผู้
ตัว ถัดมา คิดรับคืน คำเท็จนั้น เสีย แล กลับให้
ความที่ผิดที่จริงในทันทีก่อนจบคำให้การของ
มันนั้นไซ้ ท่านว่าอย่าให้เอาโทษแก่มันเลย

ถ้ามันไป รัฐัก ตัวถัดความผิดเมื่อภายหลัง
แลมันไป สาราภาพต่อเจ้าพนักงานผู้ที่ได้รับโดย
คำของมัน ขอถอนคำเท็จ กลับให้ความตาม
ที่ผิดที่จริง ทันเวลา ก่อนศาลพิพากษาคดีนั้น
แต่ก่อนที่เจ้าพนักงานได้ฟ้องมัน ฐาน เบิกความ
เท็จด้วยแล้ว ท่านว่ามันควรได้รับ ความปรานี
ให้ลดอาญาที่จะลงแก่มัน ฐาน เบิกความเท็จนั้น
ถึงหนึ่ง

หมวดที่ ๓

ความผิดฐาน หลบหนี จากที่คุมขัง

มาตรา ๑๒๓

ผู้ใด อยู่ในระหว่างคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมาย
ถ้าแหกหนีไปไซ้ ท่านว่ามันต้อง รวาง โทษ
นุโทษ เป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่งให้
จำคุกไม่เกินกว่าหกเดือน ฐานหนึ่งให้ปรับ
ไม่เกินกว่าร้อยบาท ฐานหนึ่งให้ลงโทษ
ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่ามาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๑๒๔

ผู้ใดอยู่ในระหว่างคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมาย
ถ้าแหกที่คุมขังหนีไปก็ดี หรือหนีไป
โดยกระทำร้าย หรือ ชูเชิงว่า จะกระทำร้ายก็ดี
ท่านว่ามันต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่สามเดือน
ขึ้นไปจนถึงสามปี แดให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท
ขึ้นไปจนถึง ห้าร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๕

ผู้ใด บังอาจ เข้าแก้ไข คนที่อยู่ในระหว่าง
คุมขังโดยชอบด้วยกฎหมายให้หนีไปก็ดี หรือ
มันช่วยอุปการะให้หนีไปก็ดี ท่านว่ามันมีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป
จนถึงสองปี แดให้ปรับตั้งแต่ยี่สิบบาทขึ้นไป
จนถึงสองร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่ผู้ ที่หนั้น เป็น นักโทษ ต้อง รวางโทษ
ถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือจำคุก ตั้งแต่สิบห้าปี
ขึ้นไปก็ดี ท่านว่ามันผู้แก้ไข หรือช่วยอุปการะ
ให้หนีนั้น ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่หกเดือน
ขึ้นไปจนถึงห้าปี แดให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท
ขึ้นไปจนถึง ห้าร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๒๖

ผู้ใดแก้ไข หรือช่วยอุปการะ ให้คนที่
อยู่ในระหว่าง คุมขังโดยชอบด้วยกฎหมายหนีไป
ด้วยมันไซ้ถ้าถึง กระทำร้าย หรือ ชูเชิงด้วย
วาทาว่าจะกระทำร้าย ท่านว่ามันมีความผิด
ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่หกเดือนขึ้นไปจนถึง
ห้าปี แดให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึง
ถึง ห้าร้อยบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

ถ้าแต่คนที่หนั้น เป็น นักโทษ ต้อง รวางโทษ

ถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปก็ดี ท่านว่า มัน ผู้ที่ แกะ ไซ หรือช่วยอุปการะ ให้ หนี นั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ปีหนึ่งขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๖๗

ถ้าผู้กระทำความผิดอย่างใดใด ที่ว่าไว้ในมาตรา ๑๖๕ แต่มาตรา ๑๖๖ นั้น เป็นภรรยา, สามี, พี่, น้อง, หรือเป็นญาติที่สืบสายโลหิตโดยตรงลงมา หรือโดยตรงขึ้นไป ของนักโทษที่มันช่วยให้หนีนั้นไซ้ ท่านว่ามันกระทำความผิดเพราะมัน เป็นภรรยาสามี แต่ญาติสายโลหิตเดียวกันมิได้ โดยธรรมดา ควรปราณีลดโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดที่มันกระทำนั้นลงเสียถึงหนึ่ง

มาตรา ๑๖๘

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน ท่านไซ้ ให้ มีหน้าที่ดูแลควบคุมคนที่ต้องคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่มัน เป็นใจ ช่วย หรือ ปลดปล่อย ให้ผู้ต้องคุมขังหนีไปไซ้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ปีหนึ่งขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าแก่คนที่หนีนั้น เป็นนักโทษต้อง รวางโทษถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปก็ดี ท่านว่ามัน ผู้เป็นเจ้าพนักงานที่ช่วยหรือปลดปล่อยให้คนหนีนั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๖๙

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มีตำแหน่งหน้าที่สำหรับดูแลควบคุมคนที่ต้องคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมาย ถ้าแก่มันมีความประมาทละเลยให้ผู้ต้องคุมขังหนีไปไซ้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึงสองปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ยี่สิบบาทขึ้นไปจนถึงสองร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าแก่คนที่หนีนั้น เป็นนักโทษต้อง รวางโทษถึง ประหารชีวิตก็ดี หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีขึ้นไปก็ดี ท่านว่ามัน ผู้เป็นเจ้าพนักงานที่ประมาทละเลยนั้น ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

แต่ถ้าจับตัวนักโทษที่หนีนั้นคืนมาได้ภายในสี่เดือน ท่านว่าโทษที่มัน ผู้เป็นเจ้าพนักงานอื่น มีความประมาทนั้น ได้รับมาแต่อย่างเดียวได้ให้เป็นอันยุติแต่เพียงนั้น ไม่ต้องลงอาญาแก่มันต่อไป

มาตรา ๑๗๐

ผู้ใดต้องโทษ ถูก บังคับให้อยู่ภายในเขตที่อื่น มีกำหนดก็ดี มิให้เข้าไปในเขตที่ใดก็ดี ถ้าแก่มันออกไปจากเขตที่ ๆ ท่านกำหนดให้อยู่ก็ดี หรือเข้าไปในที่ซึ่งท่านห้ามไว้มิให้ไปก็ดี ท่านว่ามันต้อง รวางโทษจำคุกไม่เกินกว่าหนึ่งปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๗๑

ในกรณีที่ จะ พิพากษา กำหนด โทษ ผู้มีความ
ผิด ที่ ก่อทำ ใน หมวด นี้ นั้น ท่านให้ คัด พิเคราะห์
ดู กำหนด โทษ เดิม ของ มัน ก่อน คือว่า ตาม
กำหนด โทษ เดิม นั้น มัน ยัง จะ ต้อง ตีต กุก หรือ
ยัง จะ ต้อง อยู่ ใน ที่ มี เซกซ์ บังคับ อีก ซ้ำ นาน
เท่า ไใด แต่ฐาน โทษ เดิม ของ มัน หนักเบา
เพียง ไใด ให้ คัด กำหนด โทษ ใหม่ ตาม ควร แก่
กำหนด เวลา แล ลักษณะ ของ โทษ เดิม

ส่วนที่ ๔

ว่าด้วยความผิดต่อศีลศานา

มาตรา ๑๗๒

ผู้ใด ทำ ฉาย วัตถุ หรือ สถาน อัน เป็น ที่
เคารพ ใน ทาง ศาสนา ของ บุคคล จำพวก ไต ไต ก็ ตี
ทำให้ วัตถุ หรือ สถาน เช่นว่ามานั้น ชำรุด ทรุค โทรม
เสียหาย ก็ ตี ถ้า มัน ทำ โดย อាកาร ที่ พึง เห็น ได้
ว่า เป็น ข้อ หมิ่น ประมาท แก่ ศาสนา ของ บุคคล ผู้
หนึ่ง ผู้ใด ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง
รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สาม ปี แล ให้ ปรับ
ไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๑๗๓

ในเวลา ศาสนิก ชน ประชุม กัน นมัสการ หรือ
กระทำ พิธี กรรม ตาม วัทธิ ศาสนา ไต ไต โดย ชอบ
ด้วย กฎหมาย ถ้า แต่ ผู้ใด ก่อ ให้ เกิด วุ่น วาย
ขึ้น ใน ที่ ประชุม นั้น ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด
ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง แล ให้
ปรับ ไม่เกิน กว่า สองร้อย บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

ส่วนที่ ๕

ว่าด้วยความผิดที่กระทำให้เกิด ภัยอันตราย
แก่บุคคล แดททรัพย์

หมวดที่ ๑

ความผิดฐานใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิด

มาตรา ๑๗๔

ผู้ใด ใช้ ผู้อื่น ด้วย อุบาย เสี้ยม ดอน อย่าง ไต ไต
เพื่อให้ กระทำ ความ ผิด อัน ต้อง ด้วย ลักษณะ โทษ
จำคุก ไม่ต่ำกว่า ปี หนึ่ง ลง มา ท่าน ว่า มัน มี
ความ ผิด โทษ ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ
ผิด นั้น เท่า ไใด ให้ แบ่ง เป็น สี่ ส่วน ให้ ลง อาญา
แก่ มัน ผู้ใช้ ส่วน หนึ่ง แต่อย่า ให้ ยิ่ง กว่า จำ
คุก สาม ปี เป็น อย่าง หนัก

ถ้า แต่ ความ ผิด ที่ มัน ใช้ ให้ กระทำ นั้น ได้ มี
ผู้กระทำ ขึ้น ตาม มัน ใช้ ก็ ตี หรือ เพียง แต่
พยายาม จะ กระทำ ก็ ตี ท่าน ให้ ถือ ว่า มัน ผู้ใช้
นั้น เป็น ตัว การ ด้วย คง บัญญัติ ไว้ ใน
มาตรา ๖๔ นั้น

มาตรา ๑๗๕

ผู้ใด ประกาศ แก่ สาธารณชน เป็น เซ็ง ยุง
หรือ สัณญา บนบาท เพื่อ จะ ให้ ผู้หนึ่ง ผู้ใด
กระทำความ ผิด อัน ต้อง ด้วย ลักษณะ โทษ จำคุก
ไม่ต่ำกว่า หก เดือน ลง มา ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด
โทษ ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความ ผิด นั้น เท่า ไใด
ให้ แบ่ง ออก เป็น สาม ส่วน ให้ ลง อาญา แก่ มัน
ส่วน หนึ่ง แต่อย่า ให้ ยิ่ง กว่า จำคุก ห้า ปี เป็น
อย่าง หนัก

ถ้าแต่ความผิดที่มัน ยุง หรือ ตัญญา บนบาท ให้ทำนั้น ได้ มีผู้กระทำขึ้นก็ดี หรือเพียง แต่พยายาม จะ กระทำก็ดี ท่านให้ ถือว่า มันผู้ มุง บน บาท นั้น เป็น ตัว การ ด้วย จุด ตั้งบัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๒๔ นั้น

มาตรา ๑๗๖

ผู้ใดรับ อาษา จะ กระทำ ความผิด อย่าง หนึ่ง อย่าง ใดโดย มัน เห็น แก่ ค่าจ้าง รางวัล ที่ จะพึง ได้ นั้น ใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ความที่ บัญญัติไว้สำหรับ ผู้ ใช้ ใน มาตรา ๑๗๔ นั้น

หมวดที่ ๒

ความผิดฐาน ส้ม คบกัน เป็น ชัง ยี่
แต่เป็น ล้อจระ โจรผู้ร้าย

มาตรา ๑๗๗

ผู้ใดเป็น สมาชิก ใน ส้ม คบกัน อันใด ที่ ปกปิดวิธีการ ของ ส้ม คบกัน แต่เป็น ส้ม คบกัน ที่ ตั้ง ขึ้น เพื่อ การ ชัง มิชอบ ด้วย กฎหมาย ท่านว่า มัน คือ พวก ชัง ยี่

แต่ถ้าผู้ใด เป็น พวก ชัง ยี่ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สามปี แต่ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไปจนถึง ห้าพันบาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

ถ้าผู้ใด เป็น หัว หน้า ชัง ยี่ ก็ดี เป็น ผู้จัดการ ของ ชัง ยี่ ก็ดี หรือเป็น ผู้มี ตำแหน่ง พนักงาน อย่าง ใดใน พวก ชัง ยี่ ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า ห้าปี แต่ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้น ไปจนถึง ห้าพันบาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๑๗๘

ถ้าบุคคล ตั้ง แต่ ทำ คน ขึ้น ไป ส้ม คบกัน เพื่อ จะ กระทำ ความผิด อย่าง ใด ใด ที่ ว่าไว้ ตั้ง แต่ ส่วน ที่ ๒ จนถึง ส่วน ที่ ๘ ใน ภาค ที่ ๒ แห่ง กฎหมาย นี้ แต่ เป็น ความผิด อัน ต้อง ด้วย ลักษณะ โทษ จำคุก เกิน กว่า ปี หนึ่ง ขึ้น ไป ด้วย ใช้ ท่านว่า มัน ส้ม คบกัน เป็น ล้อจระ โจรผู้ร้าย มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้ง แต่ หก เดือน ขึ้น ไป จนถึง ห้าปี แต่ ปรับ ตั้ง แต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้าร้อยบาท อีก โสัด หนึ่ง ด้วย กัน ทุก คน ถ้าแต่ มัน ผู้ ส้ม คบกัน เช่น ว่านี้ ได้ เตรียม เพื่อ จะ ทำ การ ปลด้น ด้วย ใช้ ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้ง แต่ ต้อง ปี ขึ้น ไป จนถึง สิบปี แต่ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้น ไป จนถึง พันบาท อีก โสัด หนึ่ง ด้วย กัน ทุก คน

มาตรา ๑๗๙

ถ้าผู้ใด ไป ประชุม กับ พวก ชัง ยี่ ก็ดี หรือ ไป ประชุม กับ พวก ที่ ส้ม คบกัน เป็น ล้อจระ โจรผู้ร้าย ก็ดี ท่านให้ ถือว่า มัน เป็น ชัง ยี่ แต่ พวก ล้อจระ โจรผู้ร้าย ด้วย เว้นไว้แต่ มัน จะ สามารถ พิสูจน์ หรือ ให้ เห็น จริง ได้ ว่า เมื่อ ไป นั้น มัน มิได้ รู้ ว่า เป็น การ ประชุม พวก ชัง ยี่ หรือ ล้อจระ โจรผู้ร้าย แต่ มิ ได้ รู้ ว่า ประชุม ในการ ชัง ยี่ หรือ การ ล้อจระ โจรผู้ร้าย พิสูจน์ ได้ เช่น นั้น ท่าน จึง มิ ให้ เอา โทษ แก่ มัน

มาตรา ๑๘๐

ผู้ใดกระทำการ ชุตนุญ แก่ พวก ชัง ยี่ ก็ดี แก่ พวก ที่ ส้ม คบกัน เป็น ล้อจระ โจรผู้ร้าย ก็ดี ด้วย

ประการหนึ่ง ประการใด ดัง กล่าวต่อไปใน มาตรา
นี้คือว่า

(๑) ช่วยทาที่ดำเนิน แต่ที่ ประชุมให้
กีด

(๒) ช่วยชักชวนคนให้เป็นสมาชิกหรือเป็น
พรรคพวกกีด

(๓) ให้เงิน หรือช่วยอุปการะ ด้วย
ประการ อย่างอื่น กีด

(๔) ช่วยจำหน่ายทรัพย์สินที่พวกต้องใจผู้ร้าย
ได้มาโดยได้กระทำความผิด กีด

ท่านว่า มัน ผู้กระทำความ ตัง กล่าว มา นี้ มี
ความผิดต้อง รวางโทษฐาน เป็น อั้งยี่ หรือ
เป็น พวกต้อง ที่ สัม คบ กัน เป็นโจร ผู้ร้าย นั้น

มาตรา ๑๘๑

ถ้าหากว่า อั้งยี่ พวกใด แม้แต่คนเดียว
ไปกระทำความผิดที่เป็น ความ มุ่งหมาย ของอั้งยี่
จำพวก นั้น กีด บุคคลที่ ได้ สัม คบ เข้าต้องใจ
ผู้ร้าย แม้แต่คนเดียว ไปกระทำความผิด
ที่เป็น ความ ประสงค์ ของ ต้องใจโจร ผู้ร้าย จำพวก
นั้น กีด ท่านว่า มัน ผู้พรรค พวกที่ไป ด้วย กีด
ตาม หรือที่ ได้ ประชุม ลง เห็น เห็น ด้วย ในการ
ที่จะไป กระทำนั้นก็ตาม ตลอดจน บรรดา หัวหน้า
ผู้จัดการ แต่ผู้มีตำแหน่ง ใน อั้งยี่แต่ใน ต้อง
ใจผู้ร้าย จำพวก นั้น ต้อง รวางโทษ ตามที่
บัญญัติไว้สำหรับความผิด นั้น ด้วย
ทุกคน

มาตรา ๑๘๒

ผู้ใดประพฤติปรกตคน เป็นคนสำหรับหา
ที่พัก ที่ ชอนเร้น หรือที่ ประชุม ให้บุคคลที่
มัน รู้ อยู่ว่า เป็น ผู้กระทำความผิด ที่บัญญัติไว้
แต่ส่วนที่ ๑ จนถึง ส่วนที่ ๘ ในภาคที่ ๒ แห่ง
กฎหมายนี้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษฐาน ผู้สมรู้ ใน ความผิด นั้น ๆ

หมวดที่ ๓

ความผิดฐาน ก่อการจลาจล

มาตรา ๑๘๓

ถ้าบุคคล มั่ว สุ่ม กัน ณที่ใดใดตั้งแต่สิบคน
ขึ้นไป ใช้กำลัง กระทำร้าย หรือ ชูเชิญว่า
จะทำร้าย กีด หรือ มัน กระทำ การ อย่าง
ใดใด ชน ให้วุ่นวาย ในบ้านเมือง ของ ท่าน กีด
ท่านว่า มัน มีความผิดฐาน ก่อการจลาจล ต้อง
รวางโทษจำคุกไม่เกิน กว่า หก เดือน แต่ให้
ปรับไม่เกิน กว่า ร้อย บาท อีก โสดหนึ่ง ด้วยกัน
ทุกคน

ถ้าใน พวกที่ ก่อการจลาจล นั้น มีสาตราวุธ
ไปด้วยตั้งแต่คนหนึ่งขึ้นไป ท่านว่า พวกนั้น
ต้อง รวางโทษจำคุกไม่เกิน กว่าสอง ปี แต่ให้
ปรับไม่เกิน กว่าสองร้อย บาท อีก โสดหนึ่ง ด้วย
กัน ทุกคน

มาตรา ๑๘๔

เมื่อเจ้าพนักงานผู้มีตำแหน่งหน้าที่ใดบังคับ
คนที่ ก่อการจลาจลในที่ใดใดให้เลิกไปเสีย ถ้า
แต่พวก ก่อการจลาจลนั้น คนใดที่มีได้มีสาตราวุธ

แต่มิได้ใช้กำลังทำร้ายอย่างใดแต่ใด เด็ดไป
ตามบังคับนั้นโดยดี ท่านว่าอย่าให้เอาโทษ
แก่มัน ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๘๓ นั้นเลย
ถ้าผู้ขัดขืนคำสั่งเจ้าพนักงาน ท่านว่ามันต้อง
วางโทษ จำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึง
สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึง
ห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

หมวดที่ ๔

ความผิดฐาน กระทำให้เกิด ภัยอันตรายแก่
สาธารณชน ฐานกระทำให้สาธารณชนปราศจาก
ความสดวกในการไปมา แดการตั้งข่าวแดงของถึงกัน
แต่ฐาน กระทำให้สาธารณชนปราศจากความ

คู่ชดเชย

มาตรา ๑๘๕

ถ้าผู้ใดวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่น ท่าน
ว่ามันมีความผิด ต้องวางโทษจำคุกตั้งแต่
หกเดือนขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีก
โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๖

ถ้าผู้ใดวางเพลิงจุดเผา ของอย่างใด
อย่างหนึ่งเหล่านี้ คือ

- (๑) เเผ่าป่าไม้ หรือพืชผล หรือ
หญ้าฟางที่เขา รวบรวมไว้เป็น อาหารสัตว์ก็ดี
- (๒) เเผ่าเคหะสถาน บ้าน เรือน ซึ่ง
เป็นที่สำหรับค้าขาย ก็ได้
- (๓) เเผ่าสถานที่แต่เรือแพอย่างใดใด อัน
เป็นที่เก็บ หรือเป็นที่ทำ สิ่งของ แลสินค้าก็ดี

(๔) เเผ่าสาธารณสถาน หรือสถาน
อันเป็นที่เคารพในทางศาสนา ก็ได้

ท่านว่ามันมีความผิด ต้องวางโทษ
จำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๗

ถ้าผู้ใดเอาเพลิงจุดเผาทรัพย์ของ มันเอง
แต่มิได้ระมัดระวัง บดบังให้เกิดเป็น ภัยอันตราย
แก่ผู้อื่น หรือ ทรัพย์สมบัติของผู้อื่นก็ได้ หรือ
จนแทบจะเป็น อันตรายแก่ผู้อื่น หรือทรัพย์สมบัติ
ของผู้อื่นก็ได้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง
วางโทษตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๘๕ แด
มาตรา ๑๘๖ นั้น

มาตรา ๑๘๘

ถ้าผู้ใดทำให้เกิดระเบิดขึ้น จนสามารถ
อาจจะเป็น อันตรายแก่บุคคลก็ดี แก่ทรัพย์ก็ได้
ท่านว่ามันมีความผิด ต้องวางโทษที่บัญญัติ
ไว้ใน มาตรา ๑๘๕, ๑๘๖ หรือ ๑๘๗ นั้น ตาม
สมควรแก่เหตุผล

มาตรา ๑๘๘

ถ้าแแต่ความผิดอย่างใดใด ที่ว่ามานี้
มาตรา ๑๘๕, ๑๘๖ แด ๑๘๗ นั้น เป็น
การกระทำแก่ทรัพย์อันมีราคา น้อย แต่ไม่
เป็นเหตุให้เกิด ภัยอันตรายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด แด
ไฟที่เกิดขึ้นนั้นไม่น่ากลัว จะถูกตามไป ถึงทรัพย์
แห่งอื่นด้วย ฉะนั้น ท่านว่ามันผู้ที่กระทำผิด
นั้น โทษเบา ควรลงโทษมันโดย ทัณฑ

ฐานที่มันทำให้เสียทรัพย์สิน ตั้งบัญญัติไว้ใน มาตรา ๓๒๔, ๓๒๕ และ ๓๒๖ นั้น

มาตรา ๑๘๐

ผู้ใดทำให้ของที่ก่อสร้างไว้ กัด เครื่องจักร กัด ของที่ใช้เป็นทางไฟฟ้า กัด เครื่องแฉกของ อย่างใดใด ที่ทำได้เพื่อใช้ป้องกันอันตรายแห่งบุคคล แดทรัพย์สิน กัด ขำรุดจนสามารถอาจเกิดภัยอันตรายแก่ผู้หนึ่ง ผู้ใดซึ่งได้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้นไปจน ถึง เจ็ด ปี แดให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบบาท ขึ้นไป จน ถึง พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๑

ผู้ใดทำให้ ถนน หลวง, สพาน, คดอง, แดทาง อย่างใดใด สำหรับ สาธารณชนใช้ ใน การไปมา แดเขื่อน, ทานบ, ประตูน้ำ, อุ้เรือ, แดทาง อย่าง อื่น ๆ ที่ เกี่ยวใน การ ทางน้ำ นั้น เครื่องจักร, เครื่อง ยาน, แดของ อย่าง อื่น ๆ ที่ใช้ ใน การ รถไฟ หรือ รถราง นั้น ขำรุด จน สามารถ อาจ จะ เกิด อันตราย แก่ การไป มา กัด หรือสามารถ อาจ จะ เป็น อันตราย แก่บุคคล หรือ ทรัพย์สิน กัด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สาม เดือน ขึ้นไปจน ถึง ห้าปี แดให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบบาท ขึ้นไป จน ถึง พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๒

ผู้ใดเอาสิ่งใดใดวาง กัดขวาง ไว้ ใน ทาง รถไฟ หรือ ทาง รถราง กัด หรือทำให้ร้าว รถ

ไฟหรือราง รถราง หลุด หลวม หรือ เคลื่อน จาก ที่ กัด มัน ทำสิ่ง ที่ ใช้เป็น เครื่อง บอก สัญญา ให้ วิปลาศ หรือ กระทำ อย่างใดใด อัน สามารถ อาจ จะ ให้ เกิด อันตราย ใน การ เติร รถไฟ รถราง ซึ่งได้ กัด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้นไปจน ถึง เจ็ด ปี แดให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบบาท ขึ้นไป จน ถึง พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ถ้า แดได้ มี ษน ตราย เกิด ขึ้น เพราะ มัน ได้ กระทำ ผิด นั้น ใช้ ท่านว่า โทษ มัน นั้น ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่ สอง ปี ขึ้นไปจน ถึง สิบปี แดให้ปรับ ตั้งแต่ ร้อย บาท ขึ้นไปจน ถึง สอง พันบาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๓

ผู้ใด กระทำ แก่ เรือ ที่ ใช้ เติร ทะเล กัด แก่ ประภาคาร, ทุ่น, แดเครื่อง หมาย อย่างใดใด ซึ่ง ท่าน สฐาปนา ไว้ ณ ที่ต่าง ๆ เพื่อ เป็น กวร สดวก แด ปราศจาก ภัยอันตราย แก่ การ เติร เรือ กัด ให้ของ นั้น ๆ ขำรุด เสีย ไป หรือ มัน กระทำ การ อย่างใดใด อัน สามารถ อาจ จะ ให้ เรือ เติร ทะเล เกย คัด ดัน หรือ เป็น อันตราย ถ่ม จม ดง กัด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้นไป จน ถึง เจ็ด ปี แด ให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบบาท ขึ้นไป จน ถึง พัน บาท ด้วย อีก โสดหนึ่ง

ถ้า แดได้ มี เหตุ ร้าย เกิด ขึ้น จน เรือ เติร ทะเล ถ้าใด เกย คัด ดัน หรือ ถ่ม จม ดง ไป เพราะ เหตุ ที่ มัน กระทำ ผิด ใช้ ท่านว่า มัน ต้อง รวาง

โทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๔

ถ้าแต่ การ กระทำ ผิด อย่างใดใด แก่ ทาง ไปมา แด ทาง ดั่ง ชาว แด ของ ของ สาธารณชน ที่ว่า มาใน มาตรา ๑๘๑, ๑๘๒, ๑๘๓, นั้น เป็น แต่ การ เล็ก น้อย ไม่ สำคัญ แต่ ไม่ สามารถ อาจ จะ เป็น เหตุ อันตราย แก่ ผู้ ใด ด้วย ใช้ ท่าน ว่า มัน ผู้ กระทำ ผิด นั้น โทษ เขา ควร ลง โทษ มัน ตาม ลักษณะ ฐาน ที่ มัน ทำให้ เสีย ทรัพย์ ดัง บัญญัติ ได้ ใน มาตรา ๓๒๔, ๓๒๕, แด ๓๒๖ นั้น

มาตรา ๑๘๕

ถ้าผู้ใด เขา เรือ ที่ มัน รู้ว่า เป็น เรือ เพียบเกิน ขนาด อยู่ แล้ว ก็ ด้ หรือ เป็น เรือ ชำรุด ไม่ควร ไว้ ใจ ก็ ด้ มา ใช้ รับ คน โดย ลาน ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า ปี หนึ่ง ฐาน หนึ่ง ให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า สอง พัน บาท ฐาน หนึ่ง ให้ ลง โทษ ทั้ง จำทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แด ด้วย กัน

มาตรา ๑๘๖

ถ้าผู้ใด กระทำ แก่ เครื่อง กด ก็ ด้ สาย ลวด ก็ ด้ เครื่อง ยาน พาหนะ หรือ สิ่ง ของ อย่างใดใด ชัน เป็น ของ สำหรับ ใช้ ใน การ ไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ ของ กรมไปรษณีย์ โทรเลข แด กรมรถไฟ ให้ ของ นั้น ชำรุด เสีย ไป หรือ มัน กระทำ

อย่างใดใด ให้ เป็น เหตุ ชัด ช้อง ชัน แก่ การ ดั่ง การ รับ ชาว แด ของ โดย ทาง ไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ นั้น ก็ ด้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ขึ้น ไป จนถึง สาม ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้งแต่ ยี่สิบ บาท ขึ้นไป จนถึง สอง ร้อย บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๑๘๗

ถ้าผู้ใด เจตนา จะ ชอน เวัน ความ เกิด ความ ตาย แด มัน ลอบเอา ศพ ไป ชอน ไป ผั่ง หรือ ไป ทำ เสีย เสีย ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า ปี หนึ่ง ฐาน หนึ่ง ให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง ให้ ลง โทษ ทั้ง จำทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แด ด้วย กัน

มาตรา ๑๘๘

ผู้ใด ปลอม ปน เครื่อง อาหาร หรือ เครื่อง โยสธ สำหรับ บุคคล บริโภค ให้ สามารถ อาจ จะ เกิด โรค โภย แก่ ผู้ บริโภค ก็ ด้ หรือ มัน รุ่ย รุ่ย แด ว่า อาหาร แด โยสธ นั้น เป็น ของ ปลอม ปน แด มัน ยัง ชัน ขาย หรือ ทอด ตลาด ก็ ด้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่ เกิน กว่า สอง ปี แต่ ให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๑๘๘

ผู้ใด เอา ของ ที่มี พิษ มี เชื้อ ลง ใน น้ำ หรือ ใน ที่ ชง น้ำ สำหรับ สาธารณชน บริโภค ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้น ไป จนถึง เจ็ด ปี แต่ ให้ ปรับ

ตั้งแต่ร้อย บาทขึ้นไป จนถึง สองพัน บาท ด้วย
อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๐๐

ผู้ใด กระทำผิด อย่างใดใด ที่ว่าไว้ใน

หมวดนี้ ถ้า การที่กระทำ นั้น เป็นเหตุให้
ผู้หนึ่ง ผู้ใด มีบาดเจ็บ หรือ ถึง ทุพพลภาพ
อย่างสาหัส ก็ดี หรือ ถึง แก่ความตาย ก็ดี
ท่านว่า มัน ผู้ที่กระทำผิดนั้น ต้อง รวางโทษ
ตามสมควร แก่เหตุ ดังว่าต่อไปนี้ คือ

(๑) ถ้า เป็นเหตุ เพียง แต่บาดเจ็บ หรือ
ถึง ทุพพลภาพอย่าง สาหัส ให้ลง อาญาจำคุก มัน ตั้งแต่
สอง มีขึ้นไป จนถึง สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
สองร้อย บาทขึ้นไป จนถึง ห้าพัน บาท ด้วย
อีก โสัดหนึ่ง

(๒) ถ้า เป็นเหตุ ถึง แก่ความตาย ให้
ลง อาญาจำคุก มัน ตั้งแต่ ห้า มีขึ้นไป จนถึง
ยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ สองร้อย บาทขึ้นไป
จนถึง ห้าพัน บาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๐๑

ผู้ใด กระทำ ความผิดอย่างใดใด ที่ว่า
ไว้ใน หมวดนี้ โดย ฐาน ประมาท ท่านว่า มัน
ต้อง รวางโทษ ตามสมควร แก่เหตุ ดังว่า
ต่อไปนี้ คือ

(๑) ถ้า เป็นเหตุ ให้เกิด ความเสียหาย
แก่ทรัพย์สิน ก็ดี หรือ เป็นเหตุ ที่ใกล้ ต่อ อันตราย
แก่ชีวิต ของ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ก็ดี ท่านให้ลงโทษ

แก่ มัน ตามโทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน คือ
ฐานหนึ่ง ให้จำคุกไม่เกิน กว่าหกเดือน ฐาน
หนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า พัน บาท ฐาน หนึ่ง
ให้ลงโทษ ทั้งจำ ทั้ง ปรับ เช่นว่า มาแล้ว
ด้วยกัน

(๒) ถ้า เป็นเหตุ ให้ผู้หนึ่ง ผู้ใด ถึง บาด
เจ็บ หรือ ถึง ทุพพลภาพ อย่าง สาหัส ก็ดี หรือ ถึง
ตาย ก็ดี ท่านให้ลงโทษ มัน ฐาน ทำให้บุคคล
ตาย แต่ บาดเจ็บ อย่าง สาหัส โดย ประมาท ดัง
บัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๒๕๒ และ ๒๕๔ นั้น

หมวดที่ ๕

ความผิด ฐาน ปลอมแปลงเงินตรา

(แต่ให้ใช้ ได้ตัดออก ถึง การ ปลอม ชนบัตร
แต่ การ ปลอม ใบสำคัญ สัญญา ใน การ กู้ยืม เงิน
ตราแต่ใน การให้ตอก เบี้ย ด้วย)

มาตรา ๒๐๒

ผู้ใด ปลอมเงิน ตรา หรือ สิ่ง ของ อย่างใดใด
ซึ่งใช้ อย่าง เงิน ตรา ซึ่ง รัฐบาล ของ พระเจ้า
อยู่หัว หรือ รัฐบาล ประเทศอื่น ทำขึ้น เพื่อให้
สาธารณชนใช้นั้น ท่านว่า มัน ปลอมเงิน ตรา

ผู้ใด แปลงแก้ไข เงินตราพระราชอาณาจักร
หรือ เงินตรา ประเทศใดใด ให้ผิด ไปจาก
ปรกติโดย ความเจตนา จะให้คน ทั้งหลายหลงเชื่อ
ว่าเป็นเงิน ตรา อันราคา สูง ยิ่ง กว่าจริง ก็ดี
หรือ มัน กระทำอย่างใดใด โดยทุจริต ให้หน้าหนัก
เงินตราอย่างใดใด น้อยลง ไปกว่าปรกติ ก็ดี
ผู้กระทำเช่นว่ามานี้ ท่านว่า มัน แปลงเงิน ตรา

มาตรา ๒๐๓

ถ้าผู้ใด กระทำ ความผิด อย่าง หนึ่งอย่างใด ดัง
ว่าต่อไป ใน มาตรา นี้ คือ

- (๑) ปลดอม เงินตรา หรือแปลง เงินตรา กัด
- (๒) เอา เงินตรา ซึ่ง มี รั้ว อยู่ ว่า เป็น
ของ ปลดอม หรือ ของ แปลง นั้น เข้า มา ใน พระราช
อาณาจักร กัด

- (๓) จำหน่าย เงินตรา ซึ่ง มี รั้ว อยู่ ว่า
เป็น ของ ปลดอม หรือ ของ แปลง หรือ มี รั้ว ของ
เช่น นั้นไว้ เพื่อ จะ จำหน่าย กัด

ท่าน ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ สาม ปี
ขึ้นไป จน ถึง สิบห้า ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท
ขึ้นไป จน ถึง ห้าพัน บาท ด้วย อีก ใด หนึ่ง

มาตรา ๒๐๔

ผู้ใด ได้ เงินตรา อัน เป็น ของ ปลดอม หรือ ของ
แปลง มาไว้ โดย มัน มี รั้ว ว่า เป็น ของ เช่น นั้น ถ้า
เมื่อ ความจริง ปรากฏ ขึ้น แก่ มัน แล้ว ว่า เป็น ของ
ปลดอม หรือ ของ แปลง มัน ยัง ขึ้น เอา เงิน นั้น
ออก จำหน่าย ใช้ ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง
รวาง โทษ ษา โทษ เป็น สาม สถาน คือ สถาน
หนึ่ง ให้ จำคุก ไม่เกิน กว่า ปี หนึ่ง สถาน หนึ่ง ให้
ปรับ ไม่เกิน กว่า สิบ เท่า ราคา เงิน ปลดอม หรือ เงิน
แปลง นั้น สถาน หนึ่ง ให้ ลง โทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ
เช่น จำ มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๐๕

ผู้ใด ทำ เครื่อง มือ หรือ วัตถุ อย่าง ใด ใด
ขึ้นไว้ ด้วย เจตนา จะ ปลดอม เงินตรา หรือ แปลง

เงินตรา กัด หรือ ปรากฏ ว่า มัน มี เครื่อง มือ
หรือ วัตถุ เช่น นั้นไว้ กัด ท่าน ว่า มัน มี ความผิด
ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ สอง ปี ขึ้น ไป จน ถึง
สิบปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้นไป จน ถึง
สามพัน บาท ด้วย อีก ใด หนึ่ง

มาตรา ๒๐๖

ถ้า ได้ ความ สัจ ว่า ผู้ใด ปลดอม เงินตรา กัด
หรือ แปลง เงินตรา กัด ถึง ความผิด ของ มัน
จะ ต้อง โทษ ใน มาตรา อื่น ที่ บัญญัติ ไว้ ใน หมวด
นี้ ด้วย ใน เรื่อง เงินตรา ที่ มัน ปลดอม หรือ แปลง นั้น
ก็ ตาม ท่าน ว่า โทษ ปลดอม เงินตรา แล แปลง
เงินตรา เป็น โทษ หนัก กว่า อย่าง อื่น ให้ ลง โทษ
แก่ มัน ฐาน ปลดอม เงินตรา หรือ แปลง เงินตรา นั้น
แต่ กทง เดียว

มาตรา ๒๐๗

บรรดา เงินตรา อัน เป็น ของ ปลดอม หรือ ของ
แปลง นั้น กัด เครื่องมือ แล วัตถุ สำหรับ ปลดอม
หรือ แปลง เงินตรา กัด ถ้า ปรากฏ ว่า มี ขึ้น
เมื่อใด ท่าน ให้ ริบ เสีย ทั้ง สิ้น ไม่ว่า เป็น
ของ ของ ผู้ใด แต่ ไม่ ให้ ถือ เอา เหตุ ที่ มี ค่า
พิพากษา ว่า ผู้ใด มี ความผิด หรือ ไม่ผิด เป็น
ประมาณ ใน การ ที่ จะ ริบ ของ นั้น ๆ

มาตรา ๒๐๘

ผู้ใด กระทำ ความผิด อย่าง ใด ใด ที่ ว่า มา ใน
หมวด นี้ ถ้า แล เป็น ความผิด ที่ เกี่ยว ด้วย
วัตถุ ที่ ใช้ แทน เงินตรา อัน ทำ ด้วย โลหธาตุ ที่ เจว
กว่า เงิน ท่าน ว่า มัน ควร รับ อาญา ที่ บัญญัติ ไว้
สำหรับ ความผิด เช่น นั้น แต่ เพียง กิ่ง หนึ่ง

มาตรา ๒๐๘

คำว่า เงินตรา ที่ท่านใช้ ใน หมวดนี้ นั้น ท่านให้ หมายความว่า ตลอดถึง ของเหล่านี้ ด้วย คือ

(๑) ธนบัตร ซึ่ง รัฐบาล ของ พระเจ้าอยู่หัว หรือ รัฐบาล ต่าง ประเทศ หรือ ธนาคาร ของ รัฐบาล ของพระเจ้าอยู่หัว หรือ ของ รัฐบาล ต่าง ประเทศ ออกให้ ใช้

(๒) ใบสำคัญสัญญา ในการ กู้เงิน แด ในการให้ คอกเบี้ยเงินกู้ อันเป็น เอกสารซึ่ง รัฐบาล ของ พระเจ้า อยู่หัว หรือ รัฐบาล ต่าง ประเทศ ทำให้ ไว้

มาตรา ๒๑๐

ผู้ใด กระทำผิด หรือ โทษาคู อย่าง ไต ๆ ให้เป็น รูป แด สิ้นฐาน คล้าย คลึง กับ ธนบัตร หรือ เงิน ตรา กดี หรือ มัน จำหน่าย ของ เช่น นั้น กดี ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง ให้จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน ฐาน หนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้าร้อย บาท ฐาน หนึ่ง ให้ลงโทษ ทั้งจำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มาแล้ว ด้วย กัน

หมวดที่ ๒

ความผิด ฐาน ปลอม ตวงตรา

ปลอมบัตรตรา แดปลอมตัว

มาตรา ๒๑๑

ผู้ใด ปลอม ตวง ตรา หรือ ตรา ซึ่ง ประทับ ไว้ ที่ สิ่ง ไต ๆ อัน เป็น ตรา แผ่นดิน กดี หรือ เป็น ตรา เจ้าพนักงาน ไต ๆ กดี ท่าน ว่า มัน มี

ความผิด ต้อง รวาง โทษ ตาม สมควร แก่ เหตุ ตั้ง จะ ว่า ต่อไป นี้ คือ

(๑) ถ้า ปลอม พระ ราชบัญญัติ ท่าน ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แต่ ห้า ปี ขึ้น ไป จน ถึง ยี่สิบ ปี แดให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อย บาท ขึ้น ไป จน ถึง ห้าพัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

(๒) ถ้า ปลอม ตวง ตรา ของ กระทรวง แดกรม ใน ราชการ กดี ปลอม ตวง ตรา ของ สาธารณสถาน กดี หรือ ปลอม ตวง ตรา เจ้า พนักงาน ไต ๆ กดี ท่าน ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แต่ ปี หนึ่ง ขึ้น ไป จน ถึง เจ็ด ปี แดให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อย บาท ขึ้น ไป จน ถึง สอง พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๑๒

ผู้ใด ได้ ตวง ตรา ที่ แท้จริง อย่าง ไต ๆ ที่ ว่า มา ใน มาตรา ๒๑๑ นั้น ไว้ ใน มือ ถ้า แด มัน ใช้ ตวง ตรา นั้น ผิด ด้วย กฎหมาย โดย ฉกษณ อัน สามารถ อาจ จะ เกิด ความ เสียหาย ขึ้น แก่ สาธารณชน กดี หรือ แก่ บุคคล ผู้ หนึ่ง ผู้ ไต กดี ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ปลอม ตวง ตรา นั้น แบ่ง เป็น ตาม ส่วน ให้ ลง อาญา แก่ มัน แต่ สอง ส่วน

มาตรา ๒๑๓

ผู้ใด เจตนา จะ หลอก ตวง ผู้อื่น แด มัน ใช้ ตรา ปลอม อย่าง ไต ไต ตั้ง ว่า มา ใน มาตรา ๒๑๑ นั้น กดี หรือ มัน ลอบ เอา ตวง ตรา ที่ แท้จริง อย่าง ไต ไต ตั้ง ว่า มา ใน

มาตรา ๒๑๒ นั้นไปใช้ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษฐาน ปลอมดวงตรา แต่ใช้ดวงตราโดยผิดด้วยกฎหมายโดยดำทับกัน

มาตรา ๒๑๔

ผู้ใดปลอมบัตรตราอย่างใดใด ซึ่งรัฐบาล ให้ทำไว้ใช้ ในการไปรษณีย์ การ อุตสาหกรรม การ การ ธรณีวิทยา กิจ หรือ มัน แปลงบัตรตรา เช่นว่า นั้น อย่างใดโดยเจตนาจะให้ใช้ เป็นบัตรตราที่ราคาสูง กว่าที่แท้ ก็ดี ท่าน ว่ามัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๒ ปีถึง ๕ ปีขึ้นไป จนถึง เจ็ด ปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ห้าร้อยบาทขึ้นไป จนถึง สองพันบาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๑๕

บัตรตรา ซึ่งใช้ ในการไปรษณีย์ การ อุตสาหกรรม การ ธรณีวิทยาอย่างใดใด อัน มีเครื่องหมาย ทำให้ บุปผลายไว้ เป็น สำคัญว่า เป็น บัตรตราที่ ใช้ ไม่ได้แล้วนั้น ถ้าแต่ผู้ใด บังอาจ ดบถอน เครื่องหมายนั้นเสีย โดยเจตนาจะให้บัตร ตรา นั้น เป็น ของ ใช้ ได้ อีก ใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามเดือน ขึ้นไป จนถึง สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๑๖

ผู้ใด บังอาจใช้บัตรตราอย่างใดใด ที่ว่ามา ในมาตรา ๒๑๔ มาตรา ๒๑๕ ที่ มัน รู้ อยู่แล้ว ว่า

เป็น บัตรตราปลอม แปลง นั้น ก็ดี หรือ ปรากฏ ว่ามันมี บัตรตราที่ มัน รู้ อยู่ ว่า เป็น ของ ปลอม แปลงไว้ โดยเจตนาจะใช้ก็ดี ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามเดือน ขึ้นไป จนถึง สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๑๗

ผู้ใดปลอม ตั๋วรถไฟ ตั๋วรถราง หรือ ตั๋ว ซึ่งใช้สำหรับสาธารณชนโดยผ่าน พาหนะอย่างใดใดก็ดี หรือ มัน แปลง ตั๋ว อย่าง หนึ่ง อย่าง ใดที่ ว่ามา นั้น โดยเจตนาจะให้ ใช้เป็น ตั๋ว ราคาสูง กว่าที่แท้ก็ดี หรือ มัน ดบถอน เครื่องหมายที่ทำให้ตั๋ว เช่นว่า นั้น บุปผลายไว้ เป็น สำคัญ ว่า เป็น ของ ใช้ ไม่ได้แล้ว โดยมัน เจตนา จะ ให้ตั๋ว นั้น ใช้ ได้ อีก ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สาม เดือน ขึ้นไป จนถึง สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๑๘

ผู้ใด บังอาจ ใช้ตั๋ว อย่างใดใด เช่นว่า ใน มาตรา ๒๑๗ ที่ มัน รู้ อยู่ว่า เป็น ตั๋ว ปลอม แปลง ก็ดี หรือ ปรากฏ ว่ามันมี ตั๋ว ปลอมแปลง เช่น นั้นไว้ โดยเจตนาที่จะใช้ก็ดี ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามเดือน ขึ้นไป จนถึง สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ ห้าสิบบาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อยบาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๗

ผู้ใดทำเครื่องหมาย หรือวัตถุ อย่างใดใด เพื่อปลอมแปลง ดวงตรา บัตรตรา แล ครอบงำอย่างใดใด ก็ดี หรือปรากฏว่ามีเครื่องหมาย หรือวัตถุ เพื่อกระทำการปลอมแปลง เช่นว่านั้น ก็ดี ท่านว่ามีความผิด ต้องระวางโทษฐานปลอมแปลง ดวงตราบัตรตรา แลบัตรตราอื่น แบ่งเป็นสามส่วน ให้ลงอาญาแก่มัน แต่สองส่วน

มาตรา ๒๒๘

ถ้าผู้ปลอมแปลง ดวงตรา บัตรตรา หรือ ครอบงำอย่างใดใดนั้น มีข้อผิดอย่างอื่น อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้ อันเป็น ความผิดที่เกี่ยวแก่ ดวงตรา บัตรตรา หรือ ครอบงำ ที่มันปลอม หรือแปลง นั้น ด้วยไซ้ ท่านว่าควรระวางโทษมันแต่ฐานปลอมหรือแปลง ดวงตรา บัตรตรา หรือปลอมแปลง ครอบงำนั้น กว้าง เกี่ยว เพราะเหตุที่เป็นโทษหนักกว่ากวางอื่น อยุ่แล้ว

มาตรา ๒๒๙

ดวงตรา บัตรตรา หรือ ครอบงำอย่างใดใด อันเป็นของปลอมแปลงนั้น ก็ดี เครื่องมือ แลวัตถุสำหรับปลอมแปลง ดวงตรา บัตรตรา หรือ ครอบงำนั้น ก็ดี ถ้าปรากฏขึ้นเมื่อใด ท่านให้ริบเสียจงดั้น ไม่ว่าเป็นของของ ผู้หนึ่ง ผู้ใด แต่ไม่ให้ถึงเอาเหตุที่มีคำพิพากษาว่า ผู้ใดมีความผิด หรือไม่ผิด เป็นประมาณ ในการที่จะริบของมัน ๆ

หมวดที่ ๗

ความผิด ฐาน ปลอมหนังสือ

มาตรา ๒๒๒

ผู้ใดกระทำการ อย่างหนึ่ง อย่างใด ดังจะ ว่าต่อไปนี้ โดยลักษณะที่สามารถอาจ จะเกิด ความเสียหาย อันแก่สาธารณชน หรือแก่ บุคคลผู้หนึ่ง ผู้ใด คือว่า

(๑) มันทำหนังสือปลอม อันทั้งฉบับหรือ แต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง ก็ดี

(๒) มันเติมข้อความ, ตัดทอนข้อความ, หรือแก้ไขด้วยประการ อย่างอื่น ในหนังสือ ที่แท้จริง ก็ดี

(๓) มันประทับตราปลอม หรือลงลาย มือปลอมในหนังสือ ก็ดี ท่านว่ามันปลอม หนังสือ

มาตรา ๒๒๓

ผู้ใดปลอมหนังสือ แม้ไม่ตั้งใจ ถึงจะให้ เป็นหนังสือสำคัญ หรือถึง เป็นหนังสือราชการ ก็ดี ถ้าแต่หนังสือนั้นได้ปลอมใช้ เป็นหนังสือ ที่แท้จริง ท่านว่ามัน มีความผิด ต้องระวาง โทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี แต่ให้ปรับ ตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๔

ผู้ใดปลอมหนังสือ โดยตั้งใจ จะให้ เป็น หนังสือสำคัญ ก็ดี หรือ เป็น หนังสือราชการ ก็ดี ท่านว่ามัน มีความผิด ต้องระวางโทษ

จำคุก ตั้งแต่หก เดือนขึ้นไป จนถึงห้าปี แต่ให้
ปรับ ตั้งแต่ ร้อยบาทขึ้นไป จนถึงสองพันบาท
ด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๕

ผู้ใดปลอม หนังสือสำคัญ โดยมัน ตั้งใจจะ
ให้เป็นหนังสือชนิดเหล่านี้ ใดๆอย่างหนึ่ง คือ

- (๑) เป็นหนังสือสำคัญในราชการ กีด
- (๒) เป็นหนังสือพินัยกรรม กีด
- (๓) เป็นใบสำคัญสัญญาอย่างใดใด อัน
บริษัท ออกให้ไว้เป็นค้ำมือ แห่งการที่มีหุ้น
ส่วน หรือเป็นเจ้าของ หรือมีกรรมสิทธิ์ที่
จะได้ดอกเบี้ย หรือได้ส่วนแบ่งในบริษัท
นั้น กีด
- (๔) เป็นธนบัตรของธนาคารที่บุคคลตั้ง
หรือเป็นใบสำคัญในการแลกเปลี่ยน ใบสั่งให้
จ่ายเงิน ใบฉีกสั่งเงิน หรือเป็นเอกสาร
อย่างใดใด ที่ใช้ต่อกัน แลกกันต่างเงินตรา
ได้ นั้น กีด

ท่านว่า มัน ผู้ปลอม หนังสือสำคัญ อย่างใดใด
เช่นว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก
ตั้งแต่สามปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ ร้อยบาทขึ้นไป จนถึงสองพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๖

ผู้ใดบอกให้เจ้าพนักงาน ผู้มีตำแหน่งทำการ
ตามหน้าที่ จดข้อความ ซึ่งมัน รู้ยี่ว่า เป็น
เนื้อความเท็จ ลงในหนังสืออย่างใดใด อัน
สามารถจะใช้เป็นพยานได้ แต่ถ้การที่มัน

กระทำนั้นอาจ จะเกิดความเสียหายแก่สาธารณชน
หรือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดได้ใช้ ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไป
จนถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท
ขึ้นไป จนถึงพันบาท ด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๒๗

ผู้ใดกระทำการ อัน อาจ จะให้เกิดเสียหาย
แก่สาธารณชน หรือแก่บุคคลผู้หนึ่งผู้ใด
โดยเหตุที่มันเอา หนังสือ ซึ่งมัน รู้ยี่เองว่า
เป็นของผู้อื่น เขาปลอม อย่างว่า มาใน
มาตรา ๒๒๓ มาตรา ๒๒๔ แต่มาตรา ๒๒๕
นั้น มาใช้ว่าเป็นของแท้ กีด หรือมัน อ้าง
ถ้อยคำ ที่มัน รู้ยี่ว่าเป็นเนื้อความเท็จที่มีผู้
บอกให้เจ้าพนักงานจด อย่างว่า มาใน มาตรา ๒๒๖
นั้นว่าเป็นความจริง กีด ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ ฐานปลอมหนังสือ หรือ
เบิกความเท็จ ดังนี้

มาตรา ๒๒๘

ผู้ใด ช้อน เร้น หรือทำตาย หนังสือพินัย
กรรมของผู้อื่น กีด หนังสือสำคัญของผู้อื่น
กีด โดยลักษณะอันสามารถ อาจ จะเกิดเสีย
หายแก่สาธารณชน หรือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดได้ใช้
ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ ฐานปลอมหนังสือชนิด
นั้น แบ่งโทษเป็นสามส่วน ให้ลงอาญาแก่มัน
แต่สองส่วน

มาตรา ๒๒๙

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน แต่มันปลอม
หนังสือซึ่งอยู่ในหน้าที่ของมัน เป็นผู้ทำ ตาม

ตำแหน่ง ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ
จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่ให้
ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพันบาท
ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๐

ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน มีตำแหน่งหน้าที่ที่
จะทำหนังสือราชการ หรือจดทะเบียนราษฎร
แต่ข้อความที่เป็นหลักฐาน อย่างใดใด แต่มี
บงอาจเอาเนื้อความซึ่งมีอยู่ว่าเป็นความเท็จ
มาจดลงว่าเป็นความจริง ถัด หรือจงใจจด
ลงด้วยลักษณะอื่น เช่น เท็จ ถัด ถ้าแต่การ
ที่มันกระทำนี้สามารถอาจเกิดความเสียหายแก่
สาธารณชน หรือแก่บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดได้ใช้
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก
ตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
สองร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพันบาท ด้วย
อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๑

ผู้ใดเป็นแพทย์ แต่มีน้ แถ่ง จดหมาย
ข้อความเท็จ อย่างหนึ่ง อย่างใด ลงไว้ ใน
หนังสือแสดง ความเกิด ความตาย หรือใบบอก
อาการ ของบุคคลผู้ใด โดยมัน ร้อยู่ว่าจะ
มีคนเอาหนังสือนั้นไปใช้ หลอก ลวง เจ้าพนักงาน
ในหน้าที่ หรือ หลอก ลวง บริษัท รับ ประกัน
ให้หลง เชื่อ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุกไม่เกินสาม ฐาน คือ ฐาน
หนึ่ง ให้จำคุก ไม่เกิน กว่าสอง ปี ฐานหนึ่ง
ให้ปรับไม่เกิน กว่าพันบาท ฐานหนึ่งให้ลง

โทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มา แถ่ง ด้วยกัน
อนึ่ง ถ้าผู้ใด เอาหนังสือที่ แพทย์ ทำให้ ด้วย
ความเท็จ เช่นว่า มาใน มาตรา นี้ ไปใช้ โดย
เจตนา จะ หลอก ลวง เจ้า พนักงานในหน้าที่
หรือ บริษัท รับ ประกัน ให้หลง เชื่อ ข้อความ ใน
หนังสือ นั้น ท่านว่า มัน ผู้ ที่ ใช้ หนังสือ นั้น
มีความผิดต้อง รวางโทษตุจ กับกับ ผู้ ทำจดหมาย
เท็จให้ตั้ง ว่าไว้ ใน มาตรา นี้

หมวดที่ ๘

ความผิด ฐาน ละทำทุจริตในทางค้าขาย

มาตรา ๒๓๒

ผู้ใดมีความประสงค์ จะ กด ราคา ค่าจ้าง ก็
ตาม หรือจะ ช้น ค่าจ้าง ให้แรง ก็ตาม ถ้ามัน
ใช้กำลัง กระทำ ร้าย หรือ ชู้ เชิญว่า จะ กระทำ
ร้าย อย่างหนึ่ง อย่างใด เพื่อ จะให้ ลูกจ้าง ละ
ทิ้ง การ งานเสีย ถัด หรือ ให้ ลูกจ้าง ยอม ทำ
การ งาน แต่ ใน เขตรัศมี กำหนดอย่างใด อย่างหนึ่ง
ถัด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก
ไม่เกิน กว่าหก เดือน แต่ให้ปรับไม่เกิน กว่า
สอง พัน บาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๓

ผู้ใดทำเครื่องวัด, เครื่อง ชั่ง, เครื่อง
ตวง อย่างใดใดให้ ผิด พิกัด อัตรา โดยเจตนา
จะ ฉ้อ โกง เขา ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึงสามปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง พัน บาท
ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๔

ผู้ใดเจตนาจะฉ้อโกงเขา แต่มันใช้เครื่อง
วัด, เครื่องชั่ง, เครื่องตวง, อย่างใดใด ที่เป็น
ของทำสำหรับฉ้อโกง ก็ดี หรือ มันมีเครื่อง
วัด, เครื่องชั่ง, เครื่องตวง, เช่นนั้นไว้
เพื่อจะขาย หรือ จะใช้ก็ดี ท่านว่ามันมีความ
ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้น
ไป จนถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาท
ขึ้นไป จนถึง พัน บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้ามัน ผู้ใช้ ของ สำหรับ ฉ้อโกง เช่นว่า มัน
เป็นผู้ที่ ได้ทำ ของ นั้น ด้วย ใช้ ท่านว่า ให้ลง
อาญา มัน แต่ด้วย โทษ ที่บัญญัติไว้ ในมาตรานี้

มาตรา ๒๓๕

ผู้ใดเอาชื่อ ของ ผู้อื่น หรือ ชื่อ ของ ห้าง อื่น
บริษัท อื่น ซึ่ง มัน รู้ อยู่ ว่า มัน ไม่ มีความ ชอบ
ธรรม ที่จะ ใช้ มา ใช้ ให้ปรากฏ ที่ สิ่ง สินค้า
หรือ ที่ ห่อ สินค้า หรือ ที่ โป้ บอก ขาย โป้
บอก ราคา สิ่ง สินค้า ของ มัน แดงการ ที่ ว่า มัน มัน
จะ กระทำเอง ก็ตาม หรือ ให้ ผู้อื่น กระทำ ก็ตาม
ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก
ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้น ไป จนถึง ปีหนึ่ง แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไป จนถึง สอง พันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๖

ผู้ใด ปลอม เครื่องหมาย ในการค้า
ขาย ของ บุคคล หรือ บริษัทใด ก็ดี หรือ มัน
ปลอมชื่อ ที่ บุคคล หรือ บริษัทใด เขา ใช้ ใน
การค้าขาย ก็ดี ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง

รวางโทษจำคุกตั้งแต่สาม เดือนขึ้นไปจนถึงสามปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อย บาทขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท
ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๗

ผู้ใดเลียนแบบอย่างเครื่องหมายในการค้า
ขาย ของ ผู้อื่น หรือบริษัทอื่น มาใช้โดยเจตนา
จะลงให้ผู้อื่นหลงว่าเป็นของของบุคคลหรือ
บริษัทอื่นนั้น ถึงวิธีที่เลียนเครื่องหมายนี้
ทำให้ผิดเพี้ยนเสียบ้างเล็กน้อยเพื่อจะมีให้ตรง
ต่อการปลอม ก็ดี ท่านว่ามันมีความผิด
ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่เดือนหนึ่ง ขึ้น ไป จน
ถึง ปีหนึ่ง แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไป
จนถึง สอง พัน บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๓๘

ผู้ใดเอาของ ที่มันรู้ อยู่ว่า เป็นของใช้ ชื่อหรือ
เครื่องหมาย ในทาง ทูจริต หรือ เป็น ของ ที่ เลียน
เครื่องหมายของ ผู้อื่น หรือบริษัทอื่นในทางทูจริต
ตั้งว่ามาใน มาตรา ๒๓๕, ๒๓๖, และ ๒๓๗ นั้น เข้า
มาใน พระราช อาณาจักรก็ดี มันขาย หรือ ทอด
ตลาด สิ่ง สินค้า เหล่านั้นก็ดี ท่านว่ามันมี
ความผิด ต้อง รวาง โทษ ตามสมควรแก่เหตุ
ตั้งที่บัญญัติไว้ ในมาตรา ๒๓๕, ๒๓๖, และ ๒๓๗ นั้น

มาตรา ๒๓๘

เครื่องวัด, เครื่องชั่ง, เครื่องตวง, อันเป็น
ของปลอม ตั้งว่ามา ใน มาตรา ๒๓๓ และ ๒๓๔
นั้นก็ดี แต่สิ่งของที่มิใช่ชื่อหรือเครื่องหมาย
สินค้าในทางทูจริตก็ดี สิ่งของที่ใช้เครื่อง
หมายเทียมในทางทูจริตก็ดี บรรดาที่ ว่า มา
ใน มาตรา ๒๓๕, ๒๓๖, ๒๓๗ นั้น ถ้าปรากฏขึ้น

เมื่อใด ท่านให้ รับผิดชอบเงิน ไม่ว่าจะ เป็น
ของ ของ ผู้ใด แต่ไม่ให้ ถือเอาคำพิพากษา
ว่าผู้ใด มีความผิดหรือไม่ผิด เป็น ประมวล ใน
การที่จะให้ รับผิดชอบของ เหล่านี้

ส่วนที่ ๒

ว่าด้วย ความผิดที่ กระทำ อนุชากร

หมวดที่ ๑

ความผิดฐานกระทำอนุชากรอันเกี่ยวแก่ข้าราชการชน

มาตรา ๒๕๐

ผู้ใด เหาะรูปภาพ หรือ สุ่มุด หรือ สิ่งใดใด
อัน มีลักษณะ เป็น ของ ตามก อนุชากร ออกชาย
หรือ ทอด ตลาด กัด หรือ เอาของ ตามก อนุชากร
ที่ว่า มา นั้น แสดง โดย เบียด เหยียด แก่ ข้าราชการชน กัด
ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง รววง โทษ านุโทษ
เป็น จำคุก ฐาน คือ ฐานหนึ่ง ให้จำคุก ไม่
เกิน กว่า หก เดือน ฐานหนึ่ง ให้ปรับ ไม่เกิน
กว่า ห้า ร้อย บาท ฐานหนึ่ง ให้ลง โทษ ทั้ง
จำทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๒๕๑

ผู้ใด ยุยง เลี้ยง สอน เด็ก ชายุ่ต่ำกว่าสิบ สอง
ขวบ ให้ทำ ชำเรา กัด หรือ ให้ ทำ อนุชากร
ด้วย ผู้อื่น กัด หรือ มัน เป็น ชุระ หา เด็กชายุ่
ต่ำกว่าสิบ สอง ขวบ ให้ผู้อื่น ทำ ชำเรา หรือ
ทำ อนุชากร กัด ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง
รววง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ ให้ปรับ
ไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๒๕๒

ผู้ใด ทำ ชำเรา ผิด ขรรคมตามนุษย์ ด้วย
ชาย กัด หญิง กัด หรือ ทำ ชำเรา ด้วยสัตว์
เดียงราน กัด ท่าน ว่า มัน มี ความผิด ต้อง
รววง โทษ จำคุก ตั้งแต่ สาม เดือนขึ้นไปจนถึงสามปี
แต่ ให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้า ร้อย
บาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

หมวดที่ ๒

ความผิด ฐาน ช่ม ชิ้น ทำ ชำเรา

มาตรา ๒๕๓

ผู้ใด มั่ง อาจ ใช้ อำนาจ ด้วย กำดัง ภาย หรือ
ด้วย วาจา ชู เชิญ กระทำ ชำเรา ชื่น ใจ หญิง ซึ่ง
มิใช่ ภรรยา ของ มันเอง ท่าน ว่า ผู้ นั้น ช่ม ชิ้น
ทำ ชำเรา ต้อง รววง โทษ จำคุก ตั้งแต่ ปี หนึ่ง
ขึ้นไปจนถึงสิบปี แต่ ให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบ
บาท ขึ้น ไป จนถึง ห้า ร้อยบาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

ผู้ใด ใช้ อุบาย หลอก ดวง ทำ ชำเรา ชื่น ใจ หญิง
ซึ่ง มิใช่ ภรรยา ของ มันเอง ท่าน ว่า มัน ช่ม ชิ้น
ทำ ชำเรา มี ความผิด ต้อง รววง โทษ ดุจกัน
กับที่ ว่า มา นั้น

ถ้า แต่ ใน การ กระทำ ผิด เช่น ว่า มา ใน
มาตรานี้ หญิง ที่ ถูก ช่ม ชิ้น ชำเรา นั้น มี บาด
เจ็บ ถึง สิ้น หัด ท่าน ว่า มัน ผู้ กระทำ ผิด นั้น ต้อง
รววง โทษ จำคุก ตั้งแต่ สอง ปีขึ้นไป จนถึงสิบปี
แต่ ให้ปรับ ตั้งแต่ ห้าสิบ บาท ขึ้นไป จนถึง พันบาท
ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

ถ้า แต่ หญิง นั้น ถึง ตาย ท่าน ว่า มัน ช่ม
ชิ้น นั้น ต้อง รววง โทษ จำคุก ตั้งแต่สิบสองปี

ขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยละ
ขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๔๔

ผู้ใดกระทำชำเราด้วยเด็กหญิง อายุต่ำกว่า
สิบสองขวบ ถึงหญิงนั้นยินยอมก็ตาม หรือ
มิได้ยินยอมก็ตาม ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงสิบปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงห้าร้อย
บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่ในการกระทำผิด เช่นว่า มาในมาตรานี้
เด็กหญิงที่ถูกชำเรา นั้น มีบาดเจ็บอย่างสาหัส
ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิดนั้น ต้องรวางโทษ
จำคุกตั้งแต่สามปีขึ้นไปจนถึงสิบห้าปี แต่ให้
ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่เด็กหญิงนั้นถึงตาย ท่านว่า มัน
ผู้กระทำผิดนั้น ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้า
ปีขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยละ
บาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๔๕

ผู้ใดบังอาจกระทำการอนาจาร แก่เด็ก
อายุต่ำกว่าสิบสองขวบ ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึง
ถึงสามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไป
จนถึงห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

ถ้าแต่มัน ใช้อำนาจด้วยกำลังกายหรือด้วย
วาจาขู่เข็ญ กระทำ ความผิด เช่นว่า มาใน
ว่า มัน ผู้กระทำผิดนั้น ต้องรวางโทษจำคุก

ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วย
อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๔๖

ผู้ใดกระทำอนาจาร แก่บุคคลอายุเกินกว่า
สิบสองขวบขึ้นไป โดยมัน ใช้อำนาจด้วยกำลัง
หรือด้วยวาจาขู่เข็ญ หรือมัน ใช้อุบายหลอกลวง
ด้วยประการใดใดก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปจนถึง
สามปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทขึ้นไปจนถึง
ห้าร้อยบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๔๗

ความผิดอย่างใดใด ที่ว่ามาใน มาตรา ๒๔๓,
๒๔๔, ๒๔๕ แต่ ๒๔๖ นั้น ถ้าผู้กระทำเป็นบิดา
มารดา หรือ ปู่ย่าตายาย ก็ดี ครูบา อาจารย์
ที่รับเลี้ยง ผู้ถูกกระทำร้ายไว้ก็ดี เจ้าพนักงาน
ผู้มีตำแหน่งหน้าที่ปกครองรักษา ผู้ถูกกระทำร้าย
ก็ดี ท่านว่า รวางโทษของ มัน ผู้กระทำผิดหนัก
กว่าที่บัญญัติไว้ใน ๕ มาตราที่ ว่ามานั้น หนึ่งใน
ในสามส่วน

มาตรา ๒๔๘

การฟ้องเอาโทษ แก่ผู้กระทำความผิดกฎหมาย
หมวดนี้นั้น ถ้าคดีเป็นข้อหาว่า ใช้อำนาจ
ด้วยกำลังหรือขู่เข็ญทำชำเราขึ้นใจหญิง ตั้งว่าไว้
ในตอนต้น แห่ง มาตรา ๒๔๓ ก็ดี หรือว่า
คดีมีข้อหาว่า ใช้อุบายหลอกลวง ทำชำเราขึ้น
ใจหญิง ตั้งว่าไว้ในตอน ๒ แห่ง มาตรา ๒๔๓
นั้นก็ดี หรือว่าคดีเป็นข้อหาว่า บังอาจทำ
อนาจาร แก่บุคคลอายุเกิน สิบสองขวบ ขึ้นไป

ตั้งว่าไว้ใน มาตรา ๒๔๖ นั้น ก็ดี ท่านดำให้
พิจารณาฐานที่เกิด เหตุก่อน ถ้าเหตุมิได้
เกิดต่อ หน้า ชาร คำนำใช้ ท่านให้ ถือว่าต่อ
ผู้ที่ ถูก กระทบร้ายแรงหรือ ทุกข์ จึงให้ เจ้าพนักงาน
เขาคัดนั้น ขึ้น ว่ากล่าวตักเตือน กระปิด เมือง

ส่วนที่ ๗

ว่าด้วยความผิด ที่ ประทุษร้ายแก่ชีวิต

แตร่างกาย

หมวดที่ ๑

ความผิด ฐานประทุษร้ายแก่ชีวิต

มาตรา ๒๔๘

ผู้ใดกระทำโดยเจตนา ให้ผู้หนึ่งผู้ใดถึง
แก่ความตาย ท่านว่า มันฆ่าคนโดยเจตนา
มีความผิดให้ถึง อดถูก แก้มัน ตามโทษานุโทษเป็น
สามฐาน คือ ฐานหนึ่งให้ประหารชีวิต
ให้มันตาย ตกไปสามปี ฐานหนึ่งให้จำคุก
ไว้จนตลอดชีวิต ฐานหนึ่งให้จำคุกตั้งแต่
สิบห้า ปีขึ้นไปจน ถึงยี่สิบปี

มาตรา ๒๕๐

ผู้ใดฆ่าคน โดยเจตนา ต้อง ตามลักษณะ
อย่างใดที่ ว่าต่อไปในมาตรานี้ คือ

- (๑) ฆ่าบิดา มารดา หรือ ฆ่าญาติที่สืบ
สายโลหิต โดย ครองขึ้นไป ก็ดี
- (๒) ฆ่าเจ้าพนักงานผู้ประจำหน้าที่ หรือ
ฆ่าเพราะเหตุที่กระทำ การ ตามหน้าที่ ก็ดี
- (๓) ฆ่าคนโดย พยายาม ด้วยความพยายาม
มอดหมาย ก็ดี

(๔) ฆ่าคน ด้วย กระทบกรรม หรือการ
แสดง ความร้ายทำแก่ผู้ตายให้ ได้ความลำบาก
อย่างสาหัส ก็ดี

(๕) ฆ่าคน เพื่อ ประโยชน์ที่ จะเตรียม
การ หรือให้เป็น ความ ผิดอก ใน การ ที่ มันจะ
กระทำผิด อย่างอื่น ก็ดี

(๖) ฆ่าคน เพื่อที่จะ เขาผล ประโยชน์
อันเกิด แต่การ กระทำผิด อย่างอื่น มา เป็นของ มัน
หรือเพื่อจะปกปิดการกระทำผิดอย่างอื่น หรือเพื่อ
จะ หลีก เลี่ยง ให้ พ้นอาญาในความ ผิด อย่างอื่นก็ดี
ท่านว่า มัน ฆ่าคนตายโดย เจตนา ใน
ลักษณะอย่าง หนึ่งอย่างใด ตั้งว่า มัน เป็นคนทารุณ
ร้ายกาจ ให้ถึง อาญาฆ่ามัน ให้ตาย ตกไป สามปี

มาตรา ๒๕๑

ผู้ใดมิได้เจตนา จะฆ่า ให้ตาย แต่มัน
กระทำร้ายแก่ ร่างกาย เขา จน ถึง แก่ความตายใช้
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้ง
แต่สาม ปีขึ้นไปจน ถึงยี่สิบปี

ถ้าแต่ความผิดเช่น ว่านี้ มี ลักษณะฉกรรจ์อย่าง
หนึ่งอย่างใด ตั้งทำนองที่ว่ามาแล้วในมาตรา ๒๕๐
นั้นด้วย ใช้ ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิด ต้อง รวาง
โทษจำคุกตั้ง แต่สาม ปีขึ้นไปจน ถึงยี่สิบปี

มาตรา ๒๕๒

ผู้ใดทำให้ผู้อื่น ถึง แก่ความตาย โดย ฐาน
ประมาท ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
โทษานุโทษ เป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่งให้
จำคุกไม่เกินกว่าสามปี ฐานหนึ่งให้ปรับไม่

เกินกว่าพันบาท ฐานหนึ่งให้ลงโทษทั้งจำ
ทั้งปรับ เช่นว่ามาแล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๒๕๓

ถ้ามีผู้ถูกบาดเจ็บถึงแก่ความตายในที่วิวาท
ต่อสู้กัน ระหว่างคนตั้งแต่สามคนขึ้นไป ท่านว่า
นอกจากคนที่ปรากฏว่าได้ต่อสู้เพราะจำเป็นต้อง
ป้องกันภัยนั้น ตรายแก่ตัวมันเองแล้ว บรรดาคน
ที่วิวาทกันในที่นั้น มีความผิด ต้องวางโทษ
จำคุกไม่เกินกว่าสองปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
ห้าร้อยบาท อีกโสดหนึ่ง ด้วยกันทุกคน

แต่โทษที่ว่า ในมาตรานี้ ท่านมิให้เอาไปใช้
ตบแต่งโทษฐานฆ่าคนตาย หรือกระทำ
ร้ายแก่ร่างกายใน การวิวาทนั้น

หมวดที่ ๒

ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย

มาตรา ๒๕๔

ผู้ใดมิได้มีเจตนาจะฆ่าให้ตาย แต่มัน
ทำแก่เขาถึงบาดเจ็บ ทุพพลภาพก็ดี หรือทำให้
เขาถึงฉิบหายก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด
ฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย ต้องวางโทษ
จำคุกไม่เกินกว่าสองปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
ห้าร้อยบาทด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๕๕

ผู้ใดกระทำ ความผิดฐานประทุษร้ายแก่
ร่างกายบุคคลบางจำพวก คือ บิดา มารดาของ
มันเองเป็นต้นก็ดี หรือว่าทำด้วยความทารุณ
ร้ายกาจเช่นใช้ การทรมาน คนที่มันประทุษร้าย
เป็นต้นก็ดี ดังได้จำแนกไว้ใน มาตรา ๒๕๐ นี้

ข้อใดข้อหนึ่งใช้ ท่านว่ามันต้องวางโทษ
จำคุกไม่เกินกว่าสามปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
ห้าร้อยบาทด้วย อีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๒๕๖

ผู้ใดกระทำประทุษร้ายแก่ร่างกาย จนมี
ผลถึงสาหัสแก่ผู้ถูกกระทำร้าย คือว่า

- (๑) ถึงเสียแขนขา ใช้ไม่ได้ก็ดี
- (๒) ถึงตาบอด ทั้งสองข้าง หรือแต่ข้าง
เดียวก็ดี
- (๓) ถึงหูหนวก ทั้งสองข้าง หรือแต่ข้าง
เดียวก็ดี
- (๔) ถึงถิ่นขาดก็ดี
- (๕) ถึงเสียสิ่งซึ่งสำหรับเกิดพืชพรรณก็ดี
- (๖) ถึงรูปหน้าเสียโฉมติดตัวก็ดี
- (๗) ถึงความทุพพลภาพ หรือพยาธิที่
ทำให้เป็น คนพิการไป จนตลอดชีวิต หรือแม้
อาจเห็นได้ว่าจะเป็น คนพิการไป จนตลอด
ชีวิตก็ดี

(๘) ถึงความทุพพลภาพ หรือพยาธิมีอาการ
ประกอบด้วยทุกขเวทนา ถ้าเกินกว่ายี่สิบวันก็ดี
หรือแม้ถึงไม่ สามารถจะ ประกอบ การหาเลี้ยง
ชีพได้โดยปกติ เพราะความทุพพลภาพ หรือ
พยาธิ นั้น เกินกว่ายี่สิบวันก็ดี

ท่านว่าความผิดของ มัน เป็น ฐานประทุษ
ร้ายแก่ร่างกายอย่างสาหัส มันต้องวางโทษจำคุก
ตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี

มาตรา ๒๕๗

ผู้ใดประทุษร้ายร่างกาย อย่างสาหัสแก่
บุคคลบางจำพวก คือ บิดา มารดา ของ มันเองเป็น

ต้น หรือ กระ ทำโดย ลักษณะ ทารุณ ร้ายกาจดัง
จำแนกไว้ใน มาตรา ๒๕๐ นั้น ข้อใด ข้อหนึ่ง ใช้
ท่านว่า มัน ต้อง รววงโทษจำคุก ตั้งแต่ สามปี ขึ้นไป
จน ถึง สิบปี

มาตรา ๒๕๗

ถ้า มี การ ประทุษร้ายแก่ ร่าง กาย อย่างสาหัส
เกิดขึ้นใน ที่ วิเวก ต่อ คู่กัน ระหว่าง คน ตั้งแต่ สาม
คนขึ้นไป ท่าน ว่า บรรดา คน ที่ไม่ ปรากฏ ว่า
จำเป็น ต้อง ต่อ คู่ เพื่อ บอชกัน ภยันตรายแก่ ตัวมัน
เอง แล้ว มี ความผิด ต้อง รววง โทษ จำคุก ไม่
เกิน กว่า ปี หนึ่ง แต่ ปรับไม่ เกิน กว่า สอง ร้อย
บาท อีกได้ หนึ่ง ด้วย กัน ทุก คน

แต่ ความ ที่ ว่าใน มาตรา นี้ ท่าน มิให้ เอา
ไปใช้ ตบ ต้าง ใน คดี ที่ ปรากฏ ว่า ผู้หนึ่ง ผู้ใด ได้
กระทำ ประทุษร้าย แก่ ร่าง กาย ผู้อื่น

มาตรา ๒๕๘

ผู้ใด กระทำให้ เกิด บาดเจ็บ สาหัสแก่ ร่าง กาย
ของ บุคคล ผู้ใด โดย ฐาน ประมาท ท่านว่า
มัน มี ความผิดต้อง รววง โทษจำคุก เป็น สามฐาน
คือ ฐานหนึ่งให้ จำคุกไม่ เกิน กว่า ปีหนึ่ง ฐาน
หนึ่งให้ ปรับไม่ เกิน กว่า พัน บาท ฐาน หนึ่ง ให้
ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วยกัน

หมวดที่ ๓

ความผิด ฐาน รีด ตุก

มาตรา ๒๖๐

หญิงใด รีด ตุกให้ แทง ก็ดี มัน ยอมให้ คน อื่น

รีด ตุกให้ แทง ก็ดี ท่าน ว่า มัน มี ความ ผิด
ต้อง รววงโทษจำคุก เป็น สาม ฐาน คือ
ฐาน หนึ่งให้ จำคุก ไม่ เกิน กว่า สามปี ฐาน
หนึ่งให้ ปรับ ไม่ เกิน กว่า ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง
ให้ ลงโทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๖๑

ผู้ใด รีด ตุก เขาให้ แทง แม้ ว่า หญิง
ยอมให้ มัน รีด ก็ดี ท่าน ว่า มัน มี ความ ผิด ต้อง
รววงโทษจำคุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ขึ้นไป จน ถึงสาม
ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้งแต่ ยี่ สิบ บาท ขึ้นไป จน ถึง
ห้า ร้อย บาท ด้วย อีกได้ หนึ่ง

มาตรา ๒๖๒

ถ้า ผู้กระทำ ผิด เช่น ว่า มา ใน มาตรา
๒๖๑ นั้น เป็น แพทย์ หรือ เป็น แพทย์ ผดุง ครรภ์
ก็ดี หรือ เป็น คน ทำโดย เห็น แก่ สิ้นจ้ำจวาง วัด
ก็ดี ท่าน ให้ ลงโทษ มัน ตาม ที่ บัญญัติ ไว้
สำหรับ ความ ผิด เช่น นั้น ทว่า ชน อีก หนึ่ง ใน
สาม ส่วน

มาตรา ๒๖๓

ผู้ใด รู้ อยู่ ว่า หญิง มี ครรภ์ แต่ หญิง มิได้
อนุญาต ให้ มัน รีด ตุก ถ้า แต่ มัน กระ ทำ ร้าย
ด้วย กำตัง กาย หรือ ด้วย ประการ หนึ่ง ประการ
ใด ให้ หญิง นั้น แทง ตุกใช้ ท่าน ว่า มัน มี
ความ ผิด ต้อง รววงโทษ ฐาน ประทุษร้าย แก่
ร่าง กาย ถึง สาหัส ดัง ที่บัญญัติ ไว้ ใน
มาตรา ๒๕๖ แต่ มาตรา ๒๕๗ นั้น

มาตรา ๒๖๔

ผู้ใดพยายามจะ กระทำ ความผิดอย่างใดใด
ที่ท่านบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๐ แต่ มาตรา ๒๖๑
นั้น ท่านว่า เป็น การ ไม่ สำคัญ อย่าให้เอา
โทษแก่มันเลย

หมวดที่ ๔

ความผิดฐาน ละทิ้ง เด็ก แต่ ละทิ้ง คนเจ็บ

คนชรา

มาตรา ๒๖๕

ผู้ใดทอดทิ้ง เด็ก ชายุ่ต่ำกว่าเก้าขวบไว้ ณที่
ใดใด โดยมัน เจตนาจะ ละทิ้ง นั้นให้
ไปเสียจาก มันไซ้ ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษจำคุกตั้ง แต่สามเดือนขึ้นไปจนถึง
สามปี แต่ ให้ปรับตั้ง แต่ยี่สิบบาทขึ้นไปจนถึง
ถึงร้อยบาท ด้วย อีก ใดหนึ่ง

มาตรา ๒๖๖

ผู้ใด มีหน้าที่ ตาม กฎหมาย กัด หรือ
มี ข้อสัญญา กัด ที่ มัน จะ ต้อง ดูแล พิทักษ์
รักษาผู้ซึ่ง พัง ตัวเอง มิได้ เพราะเหตุว่าเป็น
เด็กหรือเป็นผู้ชราภาพ กัด หรือ เป็น คน
ทุพพลภาพ พยาธิ พิการ กัด ถ้าแล มัน ละทิ้ง
ผู้ซึ่ง พัง มัน นั้น เสีย โดยลक्षणอันสามารถ
อาจจะเกิดขึ้นตราขันธ์วิกร ของมันได้ไซ้ ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้ง
แต่สามเดือนขึ้นไปจนถึงสามปี แต่ ให้ปรับตั้ง

แต่ยี่สิบบาทขึ้นไป จนถึง ร้อยบาท ด้วย อีก
ใดหนึ่ง

มาตรา ๒๖๗

ถ้าเด็ก กัด ผู้ใหญ่ กัด ที่ ถูก ละทิ้ง
เช่นว่า มา นั้น ตาย ดง หรือ มีเหตุบาดเจ็บ
ทุพพลภาพอย่าง ลำหัด ขึ้น แก่ ร่างกาย เพราะเหตุ
ที่ ถูก ละทิ้ง นั้นไซ้ ท่านว่า มัน ผู้ละทิ้ง นั้น
มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุกตั้ง ที่ บัญญัติ
ไว้ใน มาตรา ๒๕๑, ๒๕๖, แต่ ๒๕๗ นั้น

ส่วนที่ ๘

ว่าด้วยความผิดที่กระทำ ให้เสื่อมเสีย
อิศรภาพ แต่ ชื่อ เดียง

หมวดที่ ๑

ความผิดฐาน กระทำ ให้เสื่อมเสีย อิศรภาพ

มาตรา ๒๖๘

ผู้ใด มิได้ มี อำนาจ ที่ จะ ทำ ได้ โดยชอบ
ด้วยกฎหมายแต่มีอำนาจไซ้ อำนาจกระทำร้ายด้วย
กำลัง กาย หรือ ไซ้ วาจา ชูเชิญว่า จะ กระทำ ร้าย
ข่มขืนใจให้ผู้อื่น กระทำ หรือ มิให้กระทำ
การใดใด กัด หรือ ข่มขืนใจ ให้เขาจำยอม
ให้กระทำการใดใด กัด ท่านว่า มัน ผู้ข่ม
ขืนใจ เขา นั้น มีความผิด ต้อง รวางโทษจำ
คุก ไม่เกิน ปี หนึ่ง แต่ ให้ปรับไม่เกิน หกร้อยบาท
ด้วยอีก ใดหนึ่ง

ถ้าแลกระทำข่มขืนใจ เขา มัน ไซ้ อุบาย เช่น
ไซ้หนึ่งสิ่งส่ง ไป กัด มัน ชูว่า จะ เบียด ความ
อันดีจนตัวของ เขา กัด มัน ชูว่า จะ กระทำ

ประการใดใด ให้เขาเสีย ชื่อเสีย กิตติ มั่น ข
 ว่า มัน จะ กระทำร้าย แก่เขา หรือให้เขา ถูก กระทำ
 ร้าย อย่างใดใด ซึ่ง กฎหมาย บัญญัติ ว่า กระทำ
 ร้าย อย่าง นั้น ๆ มีความผิด ต้อง รวาง
 โทษ ถึง ประหาร ชีวิต หรือ จำคุก แต่ ห้า ปี
 ขึ้นไป กิตติ ท่าน ว่า มัน ผู้ ใช้ อุบาย ช่ม ชิ้นใจ
 เขา อย่าง หนึ่ง อย่างใด ตั้ง ว่า มัน นี้ ต้อง
 รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ ปรับ
 ไม่เกินกว่า ห้าร้อยบาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

ถ้า หาก ว่า มัน ช่ม ชิ้นใจ เขา ด้วย มันมีเครื่อง
 ล่าตราขู กิตติ หรือ รุมกัน ช่ม ชิ้นใจ เขา ด้วย
 กำตั้ง แต่ ห้าคน ขึ้นไป กิตติ ท่าน ว่า มัน ต้อง
 รวาง โทษ จำคุก แต่ เดือน หนึ่ง จน สาม ปี แต่
 ปรับ แต่ ห้าสิบ บาท จน ห้าร้อยบาท อีก โสัด
 หนึ่ง ด้วย

ถ้า หาก ว่า มัน ใช้ อุบาย ช่ม ชิ้นใจ เขา ด้วย เขา
 อำนาจ พวก อื่น มา ชู่ กิตติ หรือ เขา อำนาจต้อง โจร
 ผู้ร้าย มา ชู่ กิตติ ท่าน ว่า มัน ต้อง รวาง โทษ จำ
 คุก ตั้ง แต่ ปี หนึ่ง ขึ้นไป จน ถึง เจ็ด ปี แต่ ปรับ
 แต่ ห้าสิบบาท จน พันบาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๒๖๘

ผู้ใด จะเอา คน ตง เปน ทายก แต่ มัน ใช้
 อุบาย อย่าง หนึ่ง อย่างใด คือ ว่า มัน พา คน เข้า
 มาใน พระราชอาณาจักร หรือ พา ออกไป จาก
 พระราชอาณาจักร หรือ พา เขา ไป จาก ที่ แห่ง
 ใดใด เพื่อ จะให้ เปน ทายก กิตติ มีม ชัก หรือ
 ขาย หรือ จำหน่าย คน ไม่ เปน ทายก กิตติ
 มัน รับ คน ไว้ หรือ หนอง เห็นยว ชิ้นใจ เขา ไว้

เปน ทายก กิตติ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
 รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แต่ ปี หนึ่ง ขึ้นไป จน ถึง เจ็ด ปี
 แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อย บาท ขึ้นไป จน ถึง พันบาท
 ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

แต่ ความ ที่ ว่า มา ใน มาตรา นี้ ท่าน มี ให้
 ใช้ พ้อง ร้อง เขา โทษ แก่ บุค คต ที่ มี ทาย หรือ จำ
 หน่าย ทายก ต้อง ตาม ความ ที่ ท่าน ได้ ผ่อน ฝน
 ไว้ ใน พระราชบัญญัติ ทายก รัดถิ่น โกถิ่น ตรีศก ๑๒๔

มาตรา ๒๖๙

ผู้ใด มิได้ มี อำนาจ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย
 แต่ มัน บังอาจ หนอง เห็นยว หรือ กัก ชัง ผู้ หนึ่ง
 ผู้ใด ไว้ กิตติ หรือ กระทำ ด้วย ประการ ใด ใด
 ให้ บุค คต ผู้ใด ปราศ จาก ความ เปน อิศร แก่ คน
 กิตติ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษ
 จำคุก ไม่เกิน กว่า สาม ปี แต่ ให้ ปรับ ไม่ เกิน
 ว่า ห้าร้อยบาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง

มาตรา ๒๗๐

ถ้า ผู้ใด กระทำ การ โดย ฐาน ประมาท เปน
 เหตุให้ ผู้อื่น ถูก หนอง เห็นยว กัก ชัง หรือ
 ชัง ปราศ จาก ความ เปน อิศร แก่ คน โดยมี ม
 ชู่ ไว้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
 โทษานุโทษ เปนจวนสถาน คือ สถาน หนึ่ง ให้
 จำคุก ไม่เกิน กว่า ปีหนึ่ง สถาน หนึ่ง ให้ ปรับ
 ไม่เกิน กว่า ห้าร้อยบาท สถาน หนึ่ง ให้ ตั้ง โทษ
 ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๗๑

ถ้า ผู้ใด ถูก กระทำ ให้ ปราศ จาก ความ
 เปน อิศร แก่ คน ด้วย ประการ ใด ใด เช่น ว่า

มา โท มาตรา ๒๗๐ แด ๒๗๑ นั้น ถึงแก่ความ
ตาย หรือต้อง บาด เจ็บ แก่ ร้าง ภาย ถึง สิ้น หัก
เพราะเหตุอื่น ไร ท่าน ให้ ไซ้ ข้อ ความ ตาม ที่
บัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๒๕๑, ๒๕๒, ๒๕๖,
๒๕๗ แด ๒๕๘ นั้น พิพากษา โทษ มั่น ตาม
ควรแก่ ความ ผิด

มาตรา ๒๗๓

ผู้ใด บังอาจ พา เขา เด็ก อายุ ต่ำ กว่า สิบสอง
ปี เสีย จาก บิดา มารดา หรือ จาก ผู้ ที่ มี อำนาจ
โดยชอบ ด้วย กฎหมาย ที่ จะ คุ้มครอง เด็ก นั้น ก็ ตี
ผู้ใด ที่ รู้ แล้ว ว่า เด็ก คนใด ลูก คน พา ไป โดย
ทุจริต เช่น นั้น มั่น บัง อาจ ซ้อ หรือ ชาย เด็ก
นั้น หรือ รับ เขา เด็ก นั้น ไว้ โดย เจตนา ทุจริต
ก็ ตี ท่าน ว่า มั่น ผู้ กระทำ ผิด อย่าง ไດ ไດ เช่น
จำ มา ใน มาตรา นี้ ต้อง รวาง โทษ จำ คุก ตั้งแต่
หก เดือน ขึ้น ไป จน ถึง เจ็ด ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่
ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จน ถึง พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๗๔

ผู้ใด บังอาจ พา เขา เด็ก อายุ ตั้งแต่ สิบสอง
ขึ้น ไป จน ถึง สิบสี่ ขวบ ไป เสีย จาก บิดา มารดา
หรือ จาก ผู้ ที่ มี อำนาจ คุ้มครอง เด็ก นั้น โดย
ชอบ ด้วย กฎหมาย โดย เด็ก มิ ได้ คุ้ม ใจ ไป
ด้วย มั่น ก็ ตี แต่ ผู้ใด รู้ แล้ว ว่า เด็ก คนใด
มี ผู้ พา ไป โดย ทุจริต เช่น นั้น มั่น บัง อาจ ซ้อ
หรือ ชาย เด็ก นั้น หรือ รับ เขา เด็ก นั้น ไว้ โดย
เจตนา ทุจริต ก็ ตี ท่าน ว่า มั่น มี ความ ผิด
ต้อง รวาง โทษ จำ คุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ขึ้น ไป จน ถึง

สาม ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จน
ถึง ห้าร้อย บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

ถ้า แด ความ ผิด ที่ จำ มา ใน มาตรา นี้ เป็น
การ ที่ กระทำ เพื่อ หา กำไร หรือ เพื่อ การ
ธนาคาร อย่าง หนึ่ง อย่าง ไດ ท่าน ว่า มั่น ผู้ กระ
ทำ ผิด นั้น ต้อง รวาง โทษ จำ คุก ตั้งแต่ หก
เดือน ขึ้น ไป จน ถึง เจ็ด ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่
ร้อย บาท ขึ้น ไป จน ถึง สอง พัน บาท ด้วย อีก
โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๗๕

ผู้ใด เกิดย กัดอม พา เด็ก อายุ ตั้งแต่ สิบสอง
ขึ้น ไป จน ถึง สิบสี่ ขวบ ไป เสีย จาก บิดา มารดา
หรือ จาก ผู้ ที่ มี อำนาจ คุ้มครอง เด็ก นั้น โดย ชอบ
ด้วย กฎหมาย โดย มั่น เจตนา จะ หา กำไร
หรือ เพื่อ การ ธนาคาร ไซ้ ถึง เด็ก นั้น จะ เค็ม ใจ ไป
ด้วย กับ มั่น ท่าน ก็ ว่า มั่น มี ความ ผิด อนึ่ง ผู้ใด
รู้ อยู่ แล้ว ว่า เด็ก คนใด มี ผู้ พา ไป โดย ทุจริต เช่น
นั้น มั่น บัง อาจ ซ้อ หรือ ชาย เด็ก นั้น หรือ
รับ เขา เด็ก นั้น ไว้ โดย เจตนา ทุจริต ไซ้ ท่าน
ว่า มั่น มี ความ ผิด เสมอ กับ ผู้ พา เด็ก ไป แด
ท่าน ให้ ลง โทษ ผู้ กระทำ ผิด ใน มาตรา นี้ ด้วย
รวาง โทษ จำ คุก ตั้งแต่ เดือน หนึ่ง ขึ้น ไป จน ถึง สาม
ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ห้าสิบ บาท ขึ้น ไป จน ถึง
ห้าร้อย บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๗๖

ผู้ใด บังอาจ พา เขา หญิง คน ไດ ไป เพื่อ การ
ธนาคาร โดย มั่น ผิด คว้า พา ไป ด้วย กำตั้ง ก็ ตี
หรือ มั่น ชู้ เชื้อ ให้ ไป ด้วย ความ ผิด ก็ ตี หรือ

พาไป ด้วย ใช้อุบาย ทุจริต ต่อ ดวง ประการ ไตโต
กัณฑ์ แต่ ผู้ ไต ที่ รู้ แล้ว ว่า หญิง คน ไต มี ผู้ พา
ไป โดย ทุจริต เช่น นั้น มัน บังอาจ ช้อน เว้น หญิง
นั้นไว้ กัณฑ์ ท่าน ว่า มัน ผู้ กระทำ การ อย่าง ไตโต
เช่น ว่า มา ใน มาตรา นี้ มีความ ผิด ต้อง รวาง
โทษ จำคุก ตั้ง แต่ หก เดือน ขึ้น ไป จน ถึง เจ็ด ปี แต่
ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้น ไป จน ถึง พัน บาท ด้วย
อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๗๗

ผู้ ไต ใช้อำนาจ ด้วย กัณฑ์ กัณฑ์ ด้วย วาจา
ขู่ เข้ม กัณฑ์ หรือ ใช้อุบาย ต่อ ดวง ด้วย ประ
การ ไตโต กัณฑ์ พาคน ออก ไป พัน พระราชอาณา
จักร เพื่อ จะ ให้ คน นั้น ตก ไป อยู่ ใน อำนาจ ของ ผู้
อื่น โดย ทาง ทุจริต กัณฑ์ หรือ มัน พาคน นั้น ไป
ละทิ้ง ให้ เป็น คน อนาถา หา ที่ พึ่ง มี ได้ กัณฑ์ ท่าน
ว่า มัน ผู้ กระทำ อย่าง ไตโต เช่น ว่า มา นี้ มีความ
ผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้ง แต่ หก เดือน ขึ้น ไป
จน ถึง เจ็ด ปี แต่ ให้ ปรับ ตั้ง แต่ ร้อยบาท ขึ้น ไป จน
ถึง ต้อง พันบาท ด้วย อีก โสัดหนึ่ง

มาตรา ๒๗๘

การ พ้อง เขา โทษ แก่ ผู้ กระ ทำ ผิด กฎหมาย
ที่บัญญัติไว้ ใน ตอน ต้น แต่ ตอน ที่ ๒ แห่ง
มาตรา ๒๖๘ กัณฑ์ ใน มาตรา ๒๗๓ นั้น กัณฑ์
ท่าน ให้ ถือ ว่า คือ ผู้ ที่ ถูก ความ เสีย หาย มา
ร้องทุกข์ จึง ให้ เจ้าพนักงาน เอา คดี นั้น ขึ้น ว่า
กล่าว ตาม กระมิต เมือง

หมวดที่ ๒

ความผิดฐาน เบียดเบียนความลับ สำหรับตัวของผู้อื่น

มาตรา ๒๗๙

ผู้ ไต มิ ได้ มี อำนาจ จะ ทำ ได้ โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย แต่ มัน บังอาจ เบียดเบียน หรือ เขา
หนึ่งคือ หรือ โทษ เดช ของ ผู้อื่น ไป โดย เจตนา
เพื่อ จะ ด่วง รั้น ความ กัณฑ์ หรือ จะ เอา เนื้อ
ความใน หนึ่งคือ หรือ โทษ เดช นั้น ๆ ออก เบียด
เบียน กัณฑ์ ถ้า แด การ ที่ มัน กระทำ นั้น สามารถ
อาจ จะ ให้ เกิด ความ เสีย หาย ขึ้น แก่ ผู้ หนึ่ง ผู้ ไต
ได้ ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ
จำคุก ไม่ เกิน กว่า สาม เดือน สถาน หนึ่ง ให้ ปรับ
ไม่ เกิน กว่า ห้า ร้อยบาท สถาน หนึ่ง ให้ ลง โทษ
ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๘๐

ผู้ ไต ได้ ด่วง รั้น ความ ลับ สำหรับ ตัว ของ ผู้
เพราะ มัน เป็น เจ้าพนักงาน จึง รั้น ได้ โดย ตำแหน่ง
หน้าที่ ของ มัน กัณฑ์ หรือ เพราะ มัน เป็น ผู้ ประกอบ
การ ให้ แก่ เขา โดย ทาง ศีลปล่าตรี จึง รั้น ความ
ลับ นั้น ได้ กัณฑ์ ถ้า แด มัน มิ ได้ มี อำนาจ จะ ทำ
ได้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย แต่ มัน บังอาจ เอา
ความ ลับ สำหรับ ตัว ของ เขา ไป เบียดเบียน โดย
ลักษณะ อัน สามารถ อาจ จะ ให้ เกิด ความ เสีย หาย
แก่ ผู้ หนึ่ง ผู้ ไต ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง
รวาง โทษ จำคุก ไม่ เกิน กว่า ๖ เดือน สถาน หนึ่ง ให้

ปรับไม่เกินกว่า พัน บาท ฐานหนึ่งให้ตั้งโทษ
ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่ามาแล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๒๘๑

การฟ้องเอาโทษแก่ผู้กระทำความผิดกฎหมาย
หมวดนั้น ท่านให้ถือว่า ต่อผู้ที่ได้รับ
ความเสียหายมาของทุกซ์ จึงให้เจ้าพนักงาน
เอาคดีนั้นขึ้นว่ากล่าว

หมวดที่ ๓

ความผิดฐานหมิ่นประมาท

มาตรา ๒๘๒

ผู้ใดใส่ความเอาผู้อื่น ซึ่งอาจจะให้
เขาเสียหายชื่อเสียง หรือ อาจจะให้คนทั้งหลาย
ดูหมิ่น หรือ เกิดภัยซึ่งเขา นั้น ถ้ามีกล่าวต่อ
หน้าคนแต่สองคนขึ้นไปก็ดี หรือ กล่าวแก่
บุคคลนับแต่สองคนขึ้นไปก็ดี ท่านว่า มี
ความผิดฐานหมิ่นประมาทเขา มันต้องร้อง
โทษเอาโทษเป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่ง
ให้จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือ ฐานหนึ่ง
ให้ปรับไม่เกินพันบาท หรือ ฐานหนึ่ง ทั้ง
ปรับทั้งจำด้วยโดยกำหนดที่ว่ามาแล้ว

ถ้าแต่มันใส่ความเขา ด้วยนินทาโฆษณาใน
สมุด หรือในหนังสือที่มีกำหนดคร่าวโฆษณา
หรือในหนังสือพิมพ์บอกข่าว หรือโฆษณา
ในแบบอย่างใดในจดหมายอย่างใด ๆ โทษ
ของมันผู้กระทำความผิดหนักขึ้นทั้งสามฐาน คือ
ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกินปีหนึ่ง หรือ ฐาน
หนึ่งให้ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ ฐาน

หนึ่งทั้งจำคุกแลปรับด้วยโดยกำหนดที่ว่ามานี้
มาตรา ๒๘๓

ผู้ใดแสดงความคิดเห็นของตน ซึ่งคิด
เห็นโดยสุจริต ในลักษณะการที่กล่าวต่อไป
ในมาตรานี้ คือว่า

(๑) ใน การที่จะแสดงความคิดเห็นของตน
หรือ ในการที่จะต่อสู้บ้องกันตน
หรือในการ บ้องกันประโยชน์ อันชอบด้วย
กฎหมายก็ดี

(๒) เจ้าพนักงานกล่าวความในรายงาน
ตามตำแหน่งหน้าที่ของตนก็ดี

(๓) การที่กล่าวสรรเสริญแต่ติเตียนบุคคล
หรือสิ่งใดโดยสุภาพ อันเป็นวิสัยธรรมดา
สาธารณชนย่อมกล่าวกันก็ได้

(๔) การที่โฆษณา หรือกล่าวถึง การที่
ดำเนินอยู่ในโรงศาลใดใด หรือในที่ประชุม
ชนใดใด แลกล่าวแต่โดยสุภาพก็ดี

ลักษณะที่แสดงความคิดเห็นความเห็น ในประการ
นี้ ท่านว่า ไม่มีโทษฐานหมิ่นประมาท

มาตรา ๒๘๔

ท่านห้ามมิให้ศาลยอมให้ผู้ต้องหาคดีหมิ่น
ประมาทสืบ พยานในข้อว่าความจริงดังมันกล่าว
หรือไม่ เว้นไว้แต่ในคดีที่มีรูปความ ดังว่า
ต่อไปนี้ คือ

(๑) เมื่อศาลพิจารณาเห็นว่าที่มันกล่าวนั้น
มันมีเจตนา จะให้เป็นสาธารณประโยชน์
ประการหนึ่ง

(๒) ข้อความที่มั่นคงว่านั้น มั่นคงว่าโทษ
เจ้าพนักงาน ว่า กระทำ ความผิด ใน ตำแหน่ง
หน้าที่ ราชการ ประการ หนึ่ง

(๓) เมื่อ โจทก์ ร้อง ขอให้ ศาล พิจารณา ข้อ ที่
ได้ ความ แต่ ขอให้ ศาล พิพากษา ว่า ความ ที่
ได้ นั้น เป็น ความ จริง หรือ ไม่ ประการ หนึ่ง

ถ้า ศาล บังคับ ผู้ต้อง หา ใน คดี หมิ่น ประมาท
ให้ พิสูจน์ ให้ เห็น จริง ตั้ง มั่น คงว่า แต่ มั่น พิสูจน์
ให้เห็น จริง มิได้ ใช้ ท่านว่า มัน ต้อง รวาง โทษ
จำคุก ไม่เกิน กว่า สอง ปี แต่ ปรับ ไม่เกิน กว่า
ห้า พัน บาท ด้วย อีก โสัด หนึ่ง หรือ ทั้ง จำคุก
ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน

มาตรา ๒๘๕

คำให้การ แต่ คำชี้แจง ซึ่ง คู่ ความ หรือ
ทนาย ของ คู่ ความ กล่าว ด้วย วาจา กัด ด้วย
จดหมาย กัด ใน เวลา พิจารณา คดี ใน โรงศาล
นั้น ท่านว่า ไม่มี โทษ ฐาน หมิ่น ประมาท แต่
ศาล มี อำนาจ ที่จะ ไม่ รับ ข้อความ เช่น นั้น ไว้ ใน
สำนวน หรือ จะ บังคับ ให้ ถอน หรือ ให้ แก้ไข
ข้อความ เป็น ประการ หนึ่ง ประการ ใด ได้ ตาม
ที่ ศาล จะ พิจารณา เห็น เป็น การ สมควร

มาตรา ๒๘๖

ใน คดี ฐาน หมิ่น ประมาท นั้น ถ้า โจทก์ ร้อง
ต่อ ศาล ขอให้ สั่ง ให้ รับ หรือ ทำลาย บรรดา
หนังสือ ซึ่ง มี ข้อความ เป็น ฐาน หมิ่น ประมาท ใน
คดี นั้น เสีย กัด หรือ จะ ขอให้ ศาล ประกาศ คำ
พิพากษา ใน คดี นั้น ตลอด ถึง พิพากษา หรือ กัด
ส่วน ใด ส่วน หนึ่ง ใน หนังสือ พิมพ์ ใดๆ

ต่าง ๆ แล คิด เอา ค่าประกาศ แก่ จำเลย ผู้ต้องโทษ
กิดดี เป็น โสัด หนึ่ง ต่าง หาก จาก โทษ ที่ สง แก่
จำเลย ตาม ที่ บัญญัติ ไว้ ใน กฎหมาย หมวด นี้
ท่านว่า ให้ ศาล พิจารณา หัก ถ้า เห็น สมควร
ก็ ให้ สั่ง ให้ ทำ ตุจ โจทก์ ร้อง ขอ นั้น ได้

มาตรา ๒๘๗

การ พ้อง เอา โทษ แก่ ผู้ กระทำ ผิด กฎหมาย
หมวด นี้ นั้น ท่านให้ ถือว่า ต่อ ผู้ ที่ ได้รับ
ความ เสียหาย มา ร้อง ทัก จึง ให้ เจ้า พนักงาน
เอา คดี นั้น ขึ้น ว่า กล่าว

อนึ่ง ถ้า ผู้ ที่ ได้รับ ความ เสียหาย นั้น ตาย
เสีย ก่อน ได้ ร้อง ทัก กัด หรือ ว่า เป็น คดี หมิ่น
ประมาท ต่อ ชื่อ เสีย ของ ผู้ ที่ ตาย ไป แล้ว กัด
ท่านว่า ผู้ ที่ จะ มา ร้อง ทัก คือ เจ้าพนักงาน ให้ เอา
คดี ขึ้น ว่า กล่าว นั้น ถ้า เป็น สามี หรือ ภรรยา
หรือ เป็น ญาติ ที่ ดับ ลำย โสัด เพียง สอง ชั้น
คือ พ่อ, แม่, ปู่, ย่า, ตา, ยาย, พี่, น้อง, หรือ ลูก หลาน
ของ ผู้ ตาย นั้น ก็ ร้อง ได้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย

ส่วนที่ ๙

ว่า ด้วย ความ ผิด ที่ ประทศฐร่าย แก่ ททรัพย์

หมวดที่ ๑

ความ ผิดฐาน ดักทรัพย์

มาตรา ๒๘๘

ผู้ใด บังอาจ แสร้ง ททรัพย์ ของ ผู้อื่น ไป โดยการ
ทุจริต ททรัพย์ นั้น จะ เป็น ของ ๆ ผู้หนึ่ง ผู้ใด
ทั้ง นี้ ก็ ตาม หรือ ผู้หนึ่ง ผู้ใด เปน เจ้า ของ
ทรัพย์ นั้น แม้ แต่ จะ มี ข้อ ความ กัด แต่ มั่น

บ้งอาจเอาไป โดยเจ้าของเขา มิได้ อนุญาต ใช้
ท่านว่า มันคือใจรัก ทรัพย์ มีความผิดต้อง
วางโทษจำคุกไม่เกิน กว่าสามปี แต่ให้ปรับ
ไม่เกิน กว่า ห้าร้อย บาทด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๘๘

ลักษณะโทษฐานรัก ทรัพย์ ที่ว่า มาใน
มาตรา ๒๘๘ นั้น ท่านให้ ใช้ ได้ตลอดถึง เหตุ
เหล่านี้ คือ

(๑) ผู้ที่มี หุ่น ส่วน ด้วยกันบ้งอาจเอาทรัพย์
คล้ายใดใด อัน เปนสมบัติ ของ การ เข้า หุ่น ส่วน
นั้น ไป เสียจาก ผู้ที่มี หุ่น ส่วน ด้วยกัน หรือไป
จาก ผู้อื่นโดย มัน เจตนา ทุจริต ประการ หนึ่ง

(๒) ผู้ที่เป็นเจ้า ของทรัพย์อย่างใดใด ด้วย
กัน กับคนอื่น บ้งอาจเอา ทรัพย์นั้นไป เสียจาก
ผู้ที่เป็น เจ้า ของ ทรัพย์ร่วมกับ มัน หรือเอา
ไป เสียจาก ผู้อื่น ที่ รักษา ทรัพย์นั้น โดยมัน
เจตนา ทุจริต ประการ หนึ่ง

มาตรา ๒๘๙

ทรัพย์อย่างใดใด อันต้อง ยึด หรือต้อง
ขายได้ไว้ตาม กฎหมาย ถ้าแต่ ผู้ใดจะเป็น
เจ้า ของ ทรัพย์นั้นก็ตาม หรือมิใช่เจ้าของก็ตาม
บ้งอาจเอา ทรัพย์นั้น ไป เสีย โดยเจตนา ทุจริตใช้
ท่านว่า มัน มีความผิด ฐาน รัก ทรัพย์

มาตรา ๒๙๐

ทรัพย์อย่างใดใด ที่ มอบไว้ เปน จำนำ อยู่
ให้ มีอยู่ ขึ้น แต่ผู้รับ จำนำมิได้ อนุญาตให้

เอาไป ถ้าแต่ ผู้ใดจะเป็น เจ้า ของ ทรัพย์นั้น
ก็ตาม หรือมิใช่เจ้าของก็ตาม บ้งอาจเอา
ทรัพย์นั้นไป เสียโดยเจตนา ทุจริตใช้ ท่านว่า
มัน มีความผิด ฐาน รัก ทรัพย์

มาตรา ๒๙๑

ผู้ใดบ้งอาจลัก เก็บผลไม้ หรือพรรณไม้
ที่มี ประโยชน์อย่างใดใดที่เขาปลูกไว้ ใน เรือก
สวนไร่นา ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง วาง
โทษานุโทษ เปน ตาม ฐาน คือ ฐาน หนึ่ง
ให้จำคุกไม่เกิน กว่า สามเดือน ฐาน หนึ่ง
ให้ปรับไม่เกิน กว่า สอง ร้อย บาท ฐาน หนึ่ง
ให้ลง โทษ ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่นว่า มาแล้ว ด้วยกัน

มาตรา ๒๙๓

ถ้าหากว่า การ รัก ทรัพย์ได้กระทำ ประ กอบ
ด้วยเหตุอย่างใด อย่าง หนึ่ง ดังว่าต่อไปใน
มาตรานี้ คือ

(๑) รัก ทรัพย์เขาใน เวลา ค่ำคืน ก็ดี

(๒) รัก ทรัพย์เขา โดยปีน ปาย หรือ ตัด
ช่องเข้าไป ลัก ภายใน บริเวณ ที่ เขาทำไว้สำหรับ
บ้อง กัน ภัยอันตรายแก่คน หรือ แก่ทรัพย์ก็ดี

(๓) รัก ทรัพย์เขาโดยมัน ย่อง เบาเข้าทาง
ทาง ซ่อง ทาง อันมิใช่สำหรับให้คน ไป มา หรือ
ใช้ซ่องทางที่ พรุรคพวก หรือผู้สมรู้ เปนใจ
ด้วยมัน ผู้ร้าย ตอบเบ็ด ใจ ให้ก็ดี

(๔) รักทรัพย์เขา โดยลอบไข กุญแจด้วย
กุญแจที่ มัน มีอยู่ โดยผิด กฎหมาย หรือไข
ด้วยเครื่องมือ อย่างอื่น ก็ดี

(๕) ดักทรัพย์เขา โดยมันงัดผ้าหรือพา
เอาสิ่งที่เขาใช้บรรจุทรัพย์ไปก็ดี

(๖) ดักทรัพย์เขา โดยเอาไครยโอกาสที่
เกิดเหตุภัยอันตราย เช่นว่าในเวลาเกิดเพลิง
ไหม้ ดินระเบิด รถไฟชำรุด เรือเสีย หรือ
เวลามหาชนตื่นเหตุกตัญญูอันตรายเป็นต้น ก็ดี

(๗) ดักทรัพย์เขา โดยมันมีสาตราวุธติด
ตัวไปด้วยก็ดี

(๘) ดักทรัพย์เขา โดยมันแปลงตัว หรือ
มอมหน้า เข้าไปดักทรัพย์ก็ดี

(๙) ดักทรัพย์เขา โดยปลอมตัวเป็นผู้
อื่นก็ดี

(๑๐) ดักทรัพย์เขา โดยมันปลอมว่ามัน
ทำการตามอำนาจอันชอบด้วยกฎหมายก็ดี

(๑๑) ดักทรัพย์เขา โดยมีพรรคพวกนับ
ทั้งตัวมันตั้งแต่สองคนขึ้นไปก็ดี

ถ้าผู้ใดดักทรัพย์ประกอบด้วยเหตุตั้งว่ามา
ในมาตรานี้ไซ้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง
รวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี
แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท
ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๒๘๔

ถ้าหากว่าการดักทรัพย์ได้กระทำประกอบด้วยเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ตั้งว่าต่อไปใน
มาตรานี้ คือ

(๑) เข้าไปดักทรัพย์ถึงในเคหะสถาน ที่
เจ้าทรัพย์มิได้อนุญาตให้มันเข้าไปก็ดี

(๒) ดักทรัพย์ ในสถานที่บูชาในทาง
ศาสนาก็ดี

(๓) ดักทรัพย์ในที่จอดรถไฟ ที่ทำเรือ
แฉกที่รับส่งสินค้าก็ดี

(๔) ดักทรัพย์ที่จะใช้สำหรับราชการหรือ
ที่จะใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ก็ดี

(๕) ดักทรัพย์ของ นาย หรือของ ผู้ที่ เขา
จ้าง มันก็ดี

(๖) ดักปลูสัตว์ หรือสัตว์พาหนะก็ดี

ถ้าผู้ใดดักทรัพย์ กระทำประกอบด้วย
เหตุอย่างหนึ่งอย่างใดตั้งว่ามาในมาตรานี้ ท่าน
ว่ามันมีความผิด ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่
หกเดือนขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท ด้วยอีกได้หนึ่ง

ถ้าแต่มันผู้กระทำผิดนั้น ได้กระทำโดย
อาการ หรือโดยอุบายอย่างหนึ่งอย่างใด
เช่นว่ามาในมาตรา ๒๘๓ นั้นด้วยไซ้ ท่านว่า
มัน ต้องรวางโทษจำคุกตั้งแต่ปีหนึ่งขึ้นไป
จนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไป
จนถึงพันบาท ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๒๘๕

ถ้าผู้ใดดักทรัพย์ในเคหะสถาน ในเวลา
คำคืนแต่มันได้กระทำความผิดนั้น ประกอบด้วยเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ตั้งว่ามาใน
มาตรา ๒๘๓ นั้นด้วยไซ้ ท่านว่ามันต้องรวาง
โทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่
ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไปจนถึงพันบาท
ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๒๕๖

ถ้าผู้ใดลักข้างแม่แต่เชือกเดียว กัด หรือ
กัด ปลัดขี้ หรือ สัตว์พาหนะ ตั้งแต่สามตัวขึ้นไป
ไป กัด ท่านว่า มัน ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่
สามปีขึ้นไป จนถึง เจ็ดปี แต่ให้ปรับ ตั้งแต่
ร้อยบาทขึ้นไป จนถึง พันบาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

หมวดที่ ๒๒

ความผิดฐาน วิวังราว ฐาน ชิงทรัพย์

ฐาน ปล้นทรัพย์ แล ฐาน ลัก

มาตรา ๒๕๗

ผู้ใดลักทรัพย์ โดยใช้ ทุริยา ฉก ฉวย เอา
ทรัพย์พาหนะไป ต่อหน้า ท่านว่า มัน มีความผิด
ฐาน เป็นโจร วิวังราว ทรัพย์ ถ้าแต่ มัน มิได้ทำ
ให้ผู้ใด มีบาดเจ็บด้วย ท่านว่า มัน ต้อง รวาง
โทษ จำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้นไป จนถึง ห้าปี แต่
ให้ปรับ ตั้งแต่ ยี่สิบ บาท ขึ้นไป จนถึง ห้าร้อย บาท
ด้วย อีก โสด หนึ่ง

ถ้าแต่ มัน ได้ทำให้เขา มีบาดเจ็บด้วย ใช้ ท่าน
ว่า มัน ควร รับ อาญา ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา
๓๐๐ นั้น

มาตรา ๒๕๘

ผู้ใดลักทรัพย์ ด้วย ใช้กำลัง ทำร้าย ผู้อื่น
หรือ ชู เชื้อ จะ ทำร้าย เขา เพื่อ เหตุ อย่างใด
อย่าง หนึ่ง นี้ คือ

(๑) เพื่อประโยชน์ที่จะ ตระเตรียมการ หรือ
ให้เป็น ความสะดวกใน การ ที่ มัน จะ ลักทรัพย์ กัด

(๒) เพื่อที่จะ เอา ทรัพย์ หรือ ให้ผู้ใด ลัก
ทรัพย์ ให้แก่ มัน กัด

(๓) เพื่อที่จะ เอา ผลประโยชน์ อัน เกิดแก่
การ ที่ มัน ลัก ทรัพย์ นั้น กัด

(๔) เพื่อที่จะ ปก ปัด การกระทำผิดของ มัน กัด

(๕) เพื่อที่จะ หลีก เลี่ยง ให้ พ้น อาญา สำหรับ
ความผิดนั้น กัด

ท่านว่า มัน มีความผิด ฐาน เป็นโจร ชิงทรัพย์
ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ สอง ปีขึ้นไป จนถึง
เจ็ดปี แต่ให้ปรับ ตั้งแต่ ร้อย บาท ขึ้นไป จนถึง
พันบาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๕๘

ถ้า การ ชิง ทรัพย์ นั้น ประกอบ ด้วย ความ
ฉกรรจ์ อย่าง หนึ่ง อย่างใด เช่นว่า ไว้ใน
มาตรา ๒๕๓ แล มาตรา ๒๕๔ ท่านว่า มัน ผู้
กระทำผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ สามปี
ขึ้นไป จนถึง สิบปี แต่ให้ปรับ ตั้งแต่ ร้อย บาท
ขึ้นไป จนถึง สอง พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๐

ถ้าใน การ ชิง ทรัพย์ นั้น เป็นเหตุ ให้ผู้ใด ตัด
บาดเจ็บ ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิดนั้น ต้อง รวาง
โทษ จำคุก ตั้งแต่ ห้าปี ขึ้นไป จนถึง สิบห้าปี แล
ให้ปรับ ตั้งแต่ ร้อย บาท ขึ้นไป จนถึง สอง พัน บาท
ด้วย อีก โสด หนึ่ง

ถ้าแต่ ใน เหตุ นี้ เขา ต้อง บาดเจ็บ ถึง ลำหัด
ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก
ตั้งแต่ เจ็ดปี ขึ้นไป จนถึง สิบห้าปี แต่ให้ปรับ
ตั้งแต่ พัน บาท ถึง ร้อย บาท ขึ้นไป จนถึง สอง พัน บาท
ด้วย อีก โสด หนึ่ง

ถ้าแต่ เป็นเหตุให้เขาถึงตาย ท่านว่า มัน ผู้กระทำผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สิบปี ขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาท ขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

แต่ความที่ว่าในตอนหลังนี้ ท่านไม่ประสงค์ จะให้ ใช้ รม ดัง อาญา ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้สำหรับ โทษที่ กระทำให้คนตาย

มาตรา ๓๐๓

ถ้าคน ตั้งแต่สามคน ด้วยกัน ขึ้น ไปแล้ว มันมี ลำตราดูช แม้แต่คนเดียว ก็ดี กระทำการ ชิงทรัพย์ ท่านว่า มัน มีความผิดฐาน เบนโจร ปล้นทรัพย์ ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สิบปี ขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี ด้วยกันทุกคน

ถ้าใน การ ปล้นนั้น ทำให้เขา มีบาดเจ็บ ถึงสาหัส ท่านว่า มัน ผู้เป็นโจร นั้น ต้อง รวาง โทษจำคุกจนตาย หรือ ให้จำ ตั้งแต่สิบห้าปี ขึ้นไปจนถึงยี่สิบปี ด้วยกันทุกคน

ถ้าแต่ ใน การ ปล้นนั้น ทำให้เขาถึงตาย ท่านว่า มัน ผู้เป็นโจร นั้น ต้อง รวางโทษถึง ประหารชีวิต หรือ จำคุกจนตลอดชีวิต

แต่ความที่ว่าในตอนหลังนี้ ท่านไม่ประสงค์ จะให้เขาไปใช้ รม ดัง อาญา ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้ สำหรับ ความผิดฐานฆ่าคนตายโดยฉกรรจ์อย่าง หนึ่ง อย่างใด ที่ ท่านกล่าวไว้ใน มาตรา ๕๕๕ นั้น

มาตรา ๓๐๒

ผู้ใด เป็นโจร สดัด ท่านให้ลงโทษมัน ตามลักษณะ โทษที่ บัญญัติ ไว้ ใน มาตรา ๒๗๗, ๒๗๘, ๓๐๐ และ ๓๐๓ นั้น

หมวดที่ ๓

ความผิดฐานกันโจก

มาตรา ๓๐๓

ผู้ใด ไม่มีอำนาจ ที่จะ บังคับ ได้ โดยชอบ ด้วยกฎหมาย ถ้าแต่มันบังอาจบังคับผู้อื่นโดยมันใช้กำลังข่มขืน หรือ ขู่เข็ญขืนใจให้เขาสัญญาว่าจะส่งทรัพย์อย่างใดใดให้แก่ผู้ใดก็ดี ให้เขาทำ หรือ ถอน หรือ ทำตาย หนังสือสำคัญอย่าง หนึ่ง อย่างใดก็ดี ท่านว่า มัน ผู้ ใช้อุบาย บังคับเขา เช่นว่า มา นี้ มีความผิดฐานกันโจก ต้อง รวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือน ขึ้นไปจนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทขึ้นไปจนถึงสองพันบาท ด้วยอีก โสด หนึ่ง

ถ้าหากว่า มัน กันโจกเขา ด้วยลักษณะ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ดังว่าต่อไปนี้ คือ

- (๑) ด้วยอุบายขู่ว่าจะเบียดเบียนความลับ สำหรับตัวของเขา หรือ ขู่ว่าจะกระทำให้เขาเสื่อมเสียชื่อเสียง ดวยประการใด ก็ดี
- (๒) ขู่ว่าจะฆ่า หรือ จะกระทำร้ายแก่ร่างกายเขา ให้ถึงสาหัส หรือจะเอาไฟเผาทรัพย์ของเขาเสียก็ดี
- (๓) มันมีลำตราดูช มาขู่ เขาก็ดี

ท่านว่า รวางโทษของมัน ถึงจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไปจนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาท ขึ้นไปจนถึงห้าพันบาท อีกโสด หนึ่ง ด้วย

หมวดที่ ๔

ความผิดฐานฉ้อโกง

มาตรา ๓๐๔

ผู้ใดใช้อุบาย หลอกลวง ด้วยประการใดใด
อันต้องประกอบด้วย เขา ความเท็จ มา กล่าว
หรือ แกล้ง ปก บิด เหตุ การ อย่าง ใด ใด ที่ มัน ควร
ต้อง บอก ให้แจ้ง นั้น โดย มัน มี เจตนา ทจริต
กิด หลอกลวง ให้ผู้หนึ่ง ผู้ใด ส่งทรัพย์สิน อย่าง หนึ่ง
อย่าง ใด ให้แก่ตัวมันเอง หรือ แก่ผู้อื่น กดี หรือ
ให้เขา ทำ หนังสือ สำคัญ หรือ ให้เขา ถอน
หรือ ทำลาย หนังสือ สำคัญ อย่าง ใด ใด กดี ท่านว่า
มัน ผู้ หลอกลวง เช่นว่า มันนี้ กระทำ การ ฉ้อโกง
มีความผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า
สาม ปี แต่ ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า สอง พัน บาท
ด้วย อีก ใด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๕

ผู้ใดซื้อ เชื้อสิ่ง ของ เขา โดยเจตนา จะไม่
ใช้ค่าสิ่ง ของ นั้น ท่านว่า มัน ฉ้อ โกง

มาตรา ๓๐๖

ถ้าผู้ใด กระทำ การ ฉ้อ โกง โดย อุบาย
อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด เช่นว่า ต่อไป ใน มาตรา นี้ คือ

- (๑) บดอมตัว เป็น คนอื่น กดี
- (๒) แกล้งแสดงตนว่าเป็น คนใช้ วิทยาลัย
ใด กดี
- (๓) แกล้งปก บิดความ ที่ได้เอาทรัพย์สิน อย่าง
ใด ใด ของ คนไปขาย หรือ วาง เป็น ประกัน
หรือ จำนำ เสียแล้ว แต่ เพทุบาย เอา ทรัพย์สิน

มาขาย หรือ วาง เป็น ประกัน หรือ จำนำ อีก
หน หนึ่ง กดี

(๔) เอาทรัพย์สินอย่าง ใด ใด ซึ่งมันไม่มีอำนาจ
ที่จะจับจ่ายได้นั้น ไปขาย หรือ วาง เป็น ประกัน
หรือ จำนำ จำหน่าย เสีย กดี

(๕) เอาเปรียบแก่คนอายุ น้อย ซึ่ง ยังอ่อน แก่
ความรู้ หรือ เอาเปรียบแก่ คน ที่ วิกลจริต กดี
ท่านว่า มัน ผู้ มีความผิด ที่ว่า มา ใน มาตรา
นี้ ต้อง รวางโทษ จำคุก ตั้งแต่ หก เดือน ขึ้น
ไป จนถึง ห้า ปี แต่ ให้ปรับ ตั้งแต่ ร้อย บาท
ขึ้นไป จนถึง ห้า พัน บาท ด้วย อีก ใด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๗

ผู้ใดเอาเปรียบแก่คน อ่อน อายุ ซึ่ง มี
ความ ชัด สั้น หรือ เป็น คน วิกลจริต หรือ ดุ่ม
หลง ชย ด้วย การ ใด ใด แต่ มัน เพทุบาย ให้ผู้
อ่อน อายุ นั้น ลง ชื่อ ใน หนังสือ สำคัญ อย่าง ใด ใด
ให้เป็นที่ เสื่อม เสีย ประโยชน์ ของ ผู้ นั้นเอง หรือ
เสื่อม เสีย ประโยชน์ ของ ผู้อื่น โดยมี ใ้รับ
ความ ทด แทน ตาม สัม ควร ใช้ ท่านว่า ผู้ เพทุ
บาย กระทำ การ ฉ้อ โกง เอา เปรียบ เช่น นี้ มี
ความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สาม ปี
แต่ ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า สอง พัน บาท ด้วย
อีก ใด หนึ่ง

มาตรา ๓๐๘

ผู้ใด มีเจตนา ที่จะ บดบังกันมิ ให้ทรัพย์สิน อย่าง
ใด ใด ถูก ริบ ถูก ขายดี ถูก ยึดตาม คำพิพากษา
หรือ ตาม คำ บังคับ คำ สั่ง ของ ศาล อัน ได้ ประกาศ

แล้วก็ตาม หรือที่มันรู้ว่าน่าจะประกาศ
ก็ตาม ถ้าแกมันเพทุบาย บังอาจเอาทรัพย์สิน
นั้น ไปเสียก็ได้ ซ่อนเร้นเสียก็ได้ โอน
หรือ นำส่งทรัพย์สินให้แก่ผู้อื่นเสียก็ได้ หรือ
แกตั้งเพทุบายร้องเรียนว่าทรัพย์สินนั้น เป็นของ
ของมันเอง หรือแกตั้งว่ามันมีส่วนกรรมสิทธิ์
ในทรัพย์สินก็ได้ หรือมันแกตั้งให้มันเอง
ต้องคำพิพากษาว่าเป็นหนี้สิน ซึ่งมันมิได้
เป็นหนี้จริงก็ได้ ผู้ที่กระทำข้อ โกงอย่าง
ใดใดเช่นว่า มา ในมาตรานี้ ท่านว่ามันมี
ความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ไม่เกินกว่า
สองปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าห้าพัน บาท
ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๐๘

ผู้ใดเจตนาจะบ่อนกั้นขัดขวาง มิให้แบ่งปัน
ทรัพย์สินอย่างใดใด ตามกฎหมาย ให้แก่พวก
เจ้าหนี้ของมันเอง หรือแก่เจ้าหนี้ของผู้อื่น
แต่มันใช้อุบาย เอาทรัพย์สินนั้น ไปเสียก็ได้
ซ่อนเร้น หรือ นำส่งทรัพย์สินนั้น ให้แก่ผู้อื่น
เสียก็ได้ มันโอน หรือ ให้เขาโอนทรัพย์สินนั้น
ไปให้แก่ผู้อื่น โดยผู้นั้นมิได้ตอบแทนด้วย
อย่างใดโดยสมควร ก็ได้ ผู้ใดใช้อุบาย
ข้อ โกง กระทำอย่างหนึ่งอย่างใด เช่นว่า มา ใน
มาตรานี้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวาง
โทษจำคุก ไม่เกินกว่าสองปี แต่ให้ปรับไม่
เกินกว่าห้าพัน บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๐

ผู้ใด ขายทรัพย์สินของ อย่างใดใด แด
มันใช้อุบาย ลวง ให้ผู้อื่น หดง เชื้อ ใน กรรม
ชาติ ใน ชนิด หรือ ใน จำนวน อัน เป็นเท็จใช้
ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก
ไม่เกินกว่าหก เดือน แต่ให้ปรับไม่เกินกว่า
ห้าร้อย บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๑

ผู้ใด หาผลประโยชน์ โดยอุบาย หลอก ลวง
ในการ เล่นต่าง ๆ ซึ่ง เล่นกัน ได้ โดยไม่ผิด
ต่อ กฎหมาย ถ้าหาก ความเพทุบาย ของ มัน
ไม่ร้าย ถึง ฐาน ข้อ โกง หรือ ฐาน ยกยอก
อัน ต้อง อาญาแล้ว ท่านว่ามันมีความผิด
เพียง รวางโทษจำคุก ไม่เกินกว่าสาม เดือน
ปรับไม่เกิน สองร้อย บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๒

ทรัพย์สินอย่างใดใด อัน เขา รับ ประกัน สัญญา
ไว้ว่า ถ้า เป็น ภัยอันตราย หรือ เสีย หาย ลง
เขาจะ ใช้ค่าทรัพย์สินให้คืน ถ้าแต่ผู้ใด แกตั้ง
กระทำแก่ทรัพย์สินนั้น ให้เป็น อันตราย หรือ เสีย ไป
ด้วย ประการ ใดใด โดยมันเจตนาจะเอาเงิน
ค่า ประกัน ทรัพย์สินนั้น แก่เขา มาเป็น อาณา ประ
โยชน์ ของ มัน เอง ก็ ตาม หรือ เป็น อาณา ประ
โยชน์ ของ คน ผู้อื่น ก็ ตาม ท่านว่ามันมี
ความผิด ต้อง รวาง โทษ จำคุก ตั้งแต่ หก
เดือน ขึ้นไป จนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่
ห้าสิบบาท ขึ้นไป จนถึงห้าพัน บาท ด้วยอีก
โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๑๓

การฟ้องเอาโทษแก่ผู้กระทำความผิดกฎหมายหมวดนั้น ท่านให้ถือว่า ต่อผู้ที่ได้รับ ความเสียหาย มาร้องทุกข์ จึงให้เจ้าพนักงาน เอาคดีนั้นขึ้นว่ากล่าว

หมวดที่ ๕

ความผิดฐาน ยกยอก ทรมาน อันต้อง อาญา

มาตรา ๓๑๔

ผู้ใดได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดูแลรักษา หรือเก็บทรัพย์สิน หรือจัดการทรัพย์สินอย่างใดใด ของผู้อื่น หรือเป็นทรัพย์สินของผู้อื่น มีส่วน เป็นเจ้าทรัพย์สินอยู่ด้วย กัก หรือ ได้รับ มอบหมายทรัพย์สินไว้ เพื่อให้มันใช้ โดยเงาะ ในการอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งชอบด้วยกฎหมาย หรือในการที่ผู้มอบทรัพย์สินนั้น ได้กำหนดไว้ ให้ใช้ กัก ถ้าแต่มันคิดทุจริตเบียดบัง เอาทรัพย์สินนั้นไว้ใช้เอง หรือไว้เป็นอาณา ประโยชน์ของมันเสียเอง หรือมันเอาไป ใช้ให้เป็นอาณาประโยชน์ของบุคคลผู้อื่น ท่าน ว่ามันกระทำการยกยอกอันต้องอาญา มีความผิดต้อง รวางโทษ จำคุกไม่เกินกว่าสาม ปี แต่ให้ปรับไม่เกินกว่าสองพันบาท ด้วยอีกได้หนึ่ง

มาตรา ๓๑๕

ผู้ใดได้รับมอบหมายมือชื่อของผู้อื่นไว้เพื่อ กิจอย่างใดที่กฎหมายบังคับ กัก หรือ กิจ อย่างใดที่ผู้มอบเขาสั่งให้ทำ กัก ถ้าแต่มัน

บังอาจเอาลายมือชื่อเขาไปใช้ในกิจอย่างอื่น ที่อาจเกิดเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดได้นั้น ใช้ ท่านว่ามัน มีความผิดฐาน ยกยอกอันต้อง อาญา ถ้าหากว่าเขามีได้ดังลายมือมอบไว้แก่มัน แดมันไป กระทำความผิดเช่นว่ามานั้น ท่านให้ลง โทษมัน ฐาน ปลดอมหนังสือ

มาตรา ๓๑๖

ผู้ใดได้รับความมอบหมายให้เป็นผู้พิทักษ์ รักษาทรัพย์สินอย่างใดใดของมันเอง ซึ่งต้อง อยาขัดตามกฎหมาย ถ้าแต่มันคิดทุจริต บิด บังซ่อนเร้น หรือจำหน่ายหรือเอาทรัพย์สินนั้น ไปเสียให้พ้น กัก ท่านว่ามัน มีความผิดฐาน ยกยอกอันต้อง อาญา

มาตรา ๓๑๗

ผู้ใดมีเจตนาทุจริต แต่ยกยอกทรัพย์สินซึ่ง เขาเอามาส่งไว้แก่มัน โดยเขาประสงค์ เผด็จ คิดไปประการใด ท่านว่ามัน มีความผิดฐาน ยกยอกอันต้อง อาญา แต่ให้ลงโทษแก่มัน ตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดเช่นนั้น แต่ เพียงถึงหนึ่ง

มาตรา ๓๑๘

ผู้ใดเก็บของตกของหายได้ กัก หรือมัน ได้ทรัพย์สินแผ่นดิน กัก ถ้าแต่มันยกยอกเอา ทรัพย์สินนั้นไว้ ไม่กระทำตามกฎหมายที่ บังคับไว้สำหรับการนั้นใช้ ท่านว่ามันต้อง รวางโทษถึง อดตรา ฐาน ยกยอกอันต้อง อาญา

มาตรา ๓๑๘

ผู้ใดได้รับมอบหมายทรัพย์สินไว้ ในเหตุเหล่านี้ คือ

(๑) โดยฐานมันเป็นเดิมยื่น หรือเป็นคนใช้ของผู้ที่มอบทรัพย์สินนั้น ก็ดี

(๒) โดยฐานมันเป็นผู้จัดการทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่น ตามคำสั่งของศาล หรือตามผลการของมันเป็นเอง ก็ดี

(๓) โดยฐานที่มันมีหน้าที่ หรือด้วยศิลปศาสตร์ของมัน หรือในการค้าขายของมัน หรือด้วยกิจธุระของมัน ก็ดี

ถ้าแต่ มัน บังอาจยกยอกทรัพย์สินที่เขามอบหมายไว้กับมันนั้น ด้วยประการใดใด อันเป็นฐานยกยอก อันต้องอาญาใช้ ท่านว่า มันมีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่หกเดือนขึ้นไป จนถึงห้าปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพันบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๒๐

การฟ้องเอาโทษแก่ผู้กระทำความผิดกฎหมายหมวดนี้นั้น ถ้าเป็นฐานกระทำความผิด นอก จากที่ไว้ไว้ในข้อ ๒ และข้อ ๓ แห่ง มาตรา ๓๑๘ นั้นแล้ว ท่านให้ถือว่า คอ ผู้ที่ได้รับความเสียหายมา ร้องทุกข์ จึงให้ เจ้าพนักงานเอาคดีนั้นขึ้นว่ากล่าว

หมวดที่ ๖

ความผิดฐานรับของโจร

มาตรา ๓๒๑

ผู้ใดรู้ว่า ทรัพย์อย่างใดใด เป็นของได้มาโดยการกระทำความผิดต่อกฎหมาย ถ้าแต่ มัน กระทำอย่างหนึ่งอย่างใด ดังว่าต่อไป ในมาตรานี้ คือ

(๑) มันซื้อ หรือรับ แลกเปลี่ยน หรือรับ จำนำทรัพย์สินนั้นไว้ก็ดี

(๒) มันรับทรัพย์สินนั้นไว้เป็นของกำนัลหรือเป็นของมอบฝาก หรือรับไว้ด้วยประการใดใดก็ดี

(๓) มันซ่อนเร้น หรือช่วยจำหน่าย หรือช่วยพาเอาทรัพย์สินนั้นไปเสียให้พ้นก็ดี

ท่านว่า มัน มีความผิด ฐานรับของโจร ถ้าแต่ มัน มิได้กระทำความผิดในการที่ได้ทรัพย์สินนั้นมา หรือว่า ไม่ได้ มีความผิดด้วยลักษณะใน มาตรา ๓๑๒ ด้วยแล้ว ท่านให้ลง อาญาจำคุกมันไว้ ไม่เกินกว่าห้าปี แต่ให้ปรับ ไม่เกินกว่าสองพันบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๒๒

ผู้ใดรับของโจรโดยมัน รู้อยู่แล้วว่าเป็นของได้มาโดยฐานชิงทรัพย์ก็ดี หรือฐาน ปล้นทรัพย์ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนขึ้นไป จนถึงเจ็ดปี แต่ให้ปรับตั้งแต่ร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพันบาท ด้วยอีก โสดหนึ่ง

มาตรา ๓๒๓

ผู้ใดกระทำการรับของโจร เว้น ประกติ ชุระ
ของ ตน ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
โทษจำคุก ตั้งแต่สามปีขึ้นไป จนถึงสิบปี แต่
ให้ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทขึ้นไป จนถึงห้าพัน
บาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

หมวดที่ ๗

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

มาตรา ๓๒๔

ผู้ใดมิได้มีอำนาจที่จะทำได้ โดยชอบด้วย
กฎหมาย แต่ มัน บังอาจ ทำ แก่ ทรัพย์ ของ ผู้อื่น
ให้ทรัพย์ของเขาเป็นอันตรายหรือชำรุดไป ท่านว่า
มัน มีความผิดฐาน ทำให้เสียทรัพย์ ต้อง
รวางโทษานุโทษ เป็นสามฐาน คือ ฐาน
หนึ่ง ให้จำคุกไม่เกินกว่าสองปี ฐานหนึ่ง
ให้ปรับไม่เกินกว่าพันบาท ฐานหนึ่ง ให้ลง
โทษ ทั้งจำ ทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๓๒๕

ผู้ใดทำให้เสียทรัพย์ อย่าง ว่า คือ ไปใน
มาตรานี้ คือ

(๑) ทรัพย์อย่าง โดดเดี่ยว ที่เป็น ของ สำหรับ
ใช้ในราชการ หรือสำหรับใช้ในสาธารณ
ประโยชน์ก็ดี

(๒) เครื่องกล, เครื่องจักร, กัด

(๓) ปลัดสัตว์ หรือสัตว์พาหนะ กัด

ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง โทษ

จำคุกไม่เกินกว่าสามปี แต่ ให้ปรับไม่เกิน
กว่าสองพันบาท ด้วยอีกโสดหนึ่ง

มาตรา ๓๒๖

การ พ้อง เขา โทษ แก่ ผู้ กระทำ ผิด กฎหมาย
หมวดนั้นนี้ ท่านให้ ถือ ว่า ต่อ ผู้ ที่ ได้รับความ
เสียหาย มา ร้อง ทุกข์ จึง ให้ เจ้า พนักงาน เขา
เขา คัด ชั่ง ว่า กล่าว

หมวดที่ ๘

ความผิดฐานบุกรุก

มาตรา ๓๒๗

ผู้ใดเจตนาจะมีให้ผู้อื่นครอบครองทรัพย์
ของเขา อัน พึ่ง เกิดขึ้น จากที่ มิได้ นั้น โดยความ
ปรกตีสุข แต่ มัน ประพฤติ ผิดกฎหมาย บัง อาจ
เข้า ถือ เขา ทรัพย์ นั้น กัด หรือ เพื่อ จะ ถือ เขา
ทรัพย์ ของ เขา เช่นว่า มา นั้น มัน บัง อาจ ยก ย้าย
หรือ ทำ ดาย เครื่อง หมาย เขตต์ ของ เขา เสีย กัด
หรือ ด้วย เจตนา ตั้ง ว่า มา แล้ว มัน บัง อาจ เข้า
ไป ภายในเขตต์ ของ เขาก็ กัด ผู้ใดกระทำการ
หนึ่ง ประการใดดังว่ามานี้ ท่านว่า มัน
กระทำการบุกรุก มีความผิด ต้อง รวาง
โทษานุโทษ เป็นสามฐาน คือ ฐานหนึ่ง
ให้จำคุกไม่เกินกว่าปีหนึ่ง ฐานหนึ่ง ให้
ปรับไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท ฐานหนึ่ง ให้ลงโทษ
ทั้งจำ ทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๓๒๘

ผู้ใดกระทำการ บุก รุก ด้วย อุบาย อย่าง
หนึ่ง อย่างใด เช่น จำต่อไปใน มาตรา นี้ คือ

- (๑) มันใช้กำลัง ทำร้าย เขา หรือ ชู เชิญ
ว่าจะ ทำร้าย เขา ก็ดี
- (๒) มัน มี สำคราดูช ไป บุก รุก ก็ดี
- (๓) คุณพรวรคพวก นับ ทั้งตัวมัน ตั้งแต่ ห้าคน
ขึ้นไป ไป บุก รุก ก็ดี ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สาม ปี
แต่ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า พัน บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๓๒๙

ผู้ใด มิได้ มีอำนาจ ที่จะ ทำได้ โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย แต่ มัน บัง อาจ เข้า ไป ใน เคหะสถาน
ของ ผู้อื่น หรือ ใน รั้ว เขต รั้ว ของ เคหะ สถาน
ผู้อื่น หรือ เข้า ไป ช้อน ตัว อยู่ใน ที่ นั้น ๆ โดย
ไม่มี เหตุอัน สมควร ที่จะ เข้า ไป ก็ดี หรือ ว่า
เมื่อ ผู้มีความ ชอบ ชรรรม ที่จะ ห้าม ได้ ได้ ชับ ได้
ให้ มัน ออก ไป มัน ยัง ขึ้น อยู่ ใน ที่ นั้น ๆ ก็ดี
ท่าน ว่า มัน ผู้กระทำความ ผิด อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด เช่น ว่า
มานี้ ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน
แต่ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า ร้อย บาท ด้วย อีก โสด หนึ่ง

ถ้า การ กระ ทำ ผิดฐาน บุก รุก เช่น ว่า มา ใน
มาตรา นี้ ได้ กระทำ ใน เวลา ค่ำ ค่ำ ก็ดี
กระทำ โดย อุบาย ใช้ กำลัง ทำร้าย เขา หรือ ชู เชิญ
ว่าจะ ทำร้าย เขา ก็ดี กระทำ ด้วย มี สำคราดูช ก็ดี
หรือ คุณ สมัค พรวรคพวก นับ ทั้ง ตัว มัน ตั้งแต่ สาม
คน ขึ้น ไป ไป บุก รุก ก็ดี ท่าน ว่า ผู้กระทำความ ผิด

เช่น ว่า นี้ ต้อง รวางโทษ จำคุก ไม่เกิน กว่า สามปี
แต่ให้ปรับ ไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท ด้วย อีก
โสด หนึ่ง

มาตรา ๓๓๐

ผู้ใด มิได้ มีอำนาจ ที่จะ ทำได้ โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย แต่ มัน บัง อาจ เข้า ไป ใน สถานที่ สำหรับ
ใช้ ใน ราชการ หรือ ไป ช้อน ตัว อยู่ใน ที่ นั้น
โดยไม่มี เหตุอัน สมควร ที่จะ เข้า ไป ก็ดี หรือ
เมื่อ เจ้าพนักงาน ชับ ได้ ให้ มัน ออก ไป มัน ยัง
ขึ้น อยู่ ใน ที่ นั้น ก็ดี ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง
รวางโทษฐาน บุก รุก เคหะ สถาน

มาตรา ๓๓๑

การ พ้อง เอา โทษ แก่ ผู้กระทำความ ผิด กฎหมาย
ที่ท่านบัญญัติไว้ ใน มาตรา ๓๒๗, ๓๒๘ และ ๓๒๙ นี้
ท่านให้ถือ ว่า คือ ผู้ที่ ได้ รับ ความ เสีย หาย มา
ร้อง ทุกข์ จึง ให้ เจ้าพนักงาน เขา คดี ขึ้น ว่า กล่าว

ส่วน ที่ ๑๐

ว่า ด้วย ความ ผิด ที่ เป็น ตหุโทษ

มาตรา ๓๓๒

ความ ผิด ที่ เป็น ตหุโทษ นั้น คือ บรรดา การ
กระทำ ผิด ที่ ท่าน บัญญัติ ไว้ ตั้งแต่ มาตรา ๓๓๔
จน ๓๔๐ แห่ง กฎหมาย นี้ แต่ ท่าน กำหนด อาญา
สำหรับ ความ ผิดฐาน ตหุโทษ ไว้ ต่าง กัน เป็น ๔ ชั้น
ดังนี้ คือ

ชั้น ๑ ท่าน ว่า ต้อง รวางโทษ ปรับ ไม่ เกิน
กว่า สิบสอง บาท

ชั้น ๒ ท่านว่า ต้อง รวางโทษ ปรับไม่เกิน
กว่า ห้าสิบ บาท

ชั้น ๓ ท่านว่า ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น
ตามฐาน คือ ฐานหนึ่ง จำคุกไม่เกิน สิบวัน
ฐานหนึ่ง ปรับไม่เกิน ห้าสิบ บาท ฐานหนึ่ง
ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่านี้ ด้วยกัน

ชั้น ๔ ท่านว่า ต้อง รวางโทษานุโทษ เป็น
ตามฐาน คือ ฐานหนึ่ง จำคุกไม่เกิน
เดือนหนึ่ง ฐานหนึ่ง ปรับไม่เกิน ร้อย บาท
ฐานหนึ่ง ทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่านี้ ด้วยกัน

มาตรา ๓๓๓

ถ้าใน กฎหมายนี้ มิได้บัญญัติไว้ เป็นอย่างอื่น
บรรดา การ กระทำผิด ฐาน ดุหุโทษ นั้น ท่าน
ให้ ถือว่า ถึง แม้ผู้กระทำความผิด มิได้ทำ โดยเจตนา
ก็ ต้อง มี โทษ

มาตรา ๓๓๔

ลักษณะ ความผิด ดุหุโทษ ฐาน ต่่วง เดมิต
อำนาจ การ ปกครอง บ้าน เมือง แต่ ต่่วง เดมิต
อำนาจ โรง ศาล

(๑) เมื่อ นาย พนักงาน ตรวจ ตระเวน ตาม
ชื่อ แดตำแหน่ง แห่ง ที่ อยู่ ของ ผู้ใด ถ้า เดมั้น
ข้าพวง ไม่บอก ให้ เขา ทราบ กัดดี มัน แกลงบอก
ชื่อ หรือ ตำแหน่ง แห่ง ที่ อยู่ ที่ เป็น เท็จ กัดดี ท่าน
ว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๑

(๒) ผู้ใด ขัดชั้นไม่ กระทำตาม คำสั่ง หรือ
บังคับ อัน ชอบด้วย กฎหมาย ที่ เจ้า พนักงาน
ชั้นหนึ่ง ชั้นใด สั่ง มัน นั้น ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๓) ผู้ใด ทำ อุ้น ชั้น ให้ เสีย ความ เรียบ
ร้อย ใน เวลา ศาล นั่ง พิจารณา คัด กัดดี หรือ
มัน ประพฤติ กิริยา ไม่ เรียบ ร้อย ต่ หน้า ศาล กัดดี
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

(๔) ผู้ใด ทำ อัน ตราย แก่ หมาย ประกาศ
หรือ หนังสือ ซึ่ง เจ้า พนักงาน ผู้กระทำการ
ตาม หน้า ที่ สั่ง ให้ ปิดไว้ กัดดี หรือ มัน ทำให้
แผ่น บ้าย ดำ หรือ ปิด ประกาศ แด หนังสือ นั้น เป็น
อัน ตราย หุดุด ดัม แดก หัก ไป กัดดี ท่านว่า มัน มี
ความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

มาตรา ๓๓๕

ความผิด ดุหุโทษ

ใน ฐาน กระทำ ให้ เกิด ภัย อัน ตราย แก่ สาธารณ ชน
แต่ ให้ สาธารณชน ปราศจาก ความ สุข สบาย

(๑) ผู้ใด ส่งเสียง ช้อ ฉาว ชั้น ใน เวลา คำ
คืน โดย ใช้ เหตุ แต่ มิ ชอบด้วย กฎหมาย จน
อาจจะ พา ให้ เกิด ความ ตก ใจ อุ้น วาย กัน ชั้น ใน
เมือง หรือ หมู่ บ้าน ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๒) ผู้ใด มี บัน ประจุ พา ไป ใน ทาง หลวง
ถนน หลวง หรือ ใน ที่ สาธารณสถาน โดย

มันไม่ได้รับอนุญาตให้ถือได้ ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓ แต่ให้ รับอาวุช นั้น เสียด้วย

(๓) ผู้ใด มี ตำราอาวุช ไม่ว่าจะ อย่างไร ใด ใด เข้าไปในที่ ประชุมชนเวลาเมือง นักชดถุกษ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓ แต่ให้ รับอาวุช นั้น เสียด้วย

(๔) ผู้ใด คุกประทัด, พด, ดอกไม้เพลิง, หรือ ปล่องโคม ดอย อย่าง มีไฟ ในเมือง, ในหมู่บ้าน, ในตลาด, หรือในถนน หลวง โดย เดิมต ต่อ ข้อ บังคับ สำหรับ ท้อง ที่ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๕) ผู้ใด ใช้ มุ้ย อัน ทำด้วย ของ โลหะกรรม กัดกัน ถ้า มี มุ้ย ปลาน้ำ เป็น คัน ภายใน หรือ ใกล้ เคียง กับ เมือง, หมู่บ้าน, หรือ ตลาด โดย เดิมต ต่อ ข้อ บังคับ สำหรับ ท้อง ที่ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๖) ผู้ใด ให้อาหาร ต่อ สุนัข ในท้อง ถนนหลวง หรือใน ที่สาธารณะ สถานที่ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๗) ผู้ใด ขาย สุรา ให้แก่ บุคคล ที่ ปรากฏ ว่า เมาสุรา อยู่แล้ว ก็ดี หรือ ขาย สุรา ให้แก่ เด็ก อายุ ต่ำ กว่า สิบสี่ ขวบ ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๘) ผู้ใด เป็น ผู้ควบคุมคนเสี้ยวจิต หรือ คน สันตาน ตุร้าย ถ้า แต่มัน ปลดปล่อย ให้คน นั้น ๆ ออก เทียวไป แต่ โดย ตำรวจ คน ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๙) ผู้ใด เห็น ผู้อื่น ตก อยู่ ใน ที่ ใกล้ มรณ โภช ถ้า มัน อาจ จะ ช่วย ได้ โดย ไม่ ควร เกรง อันตราย แก่ ตัว มัน เอง แต่มัน มิ ช่วย ใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๑๐) ผู้ใด ทำให้ ชัด ขวาง แก่ ท่อ ถ้ำน้ำ, รางน้ำ, หรือ ทาง สำหรับ ให้น้ำไหล อัน เป็น ของ สำหรับ สาธารณ ประโยชน์ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๒

(๑๑) ผู้ใด ยิง บิน หรือ อาวุช ที่ ใช้ ดินระเบิด อย่าง ใด ใด โดยใช้ เหตุ ชน ใน เมือง, หมู่บ้าน, ตลาด หรือใน ที่ ประชุม ชน ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๑๒) ผู้ใด รักษา สัตว์ ที่ ตุร้าย แต่มัน ปลดปล่อย ให้ สัตว์ นั้น ออก เทียว ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๑๓) ถ้า ปรากฏ ว่า ผู้ใด เวลา อยู่ ใน ถนนหลวง หรือใน สาธารณ สุรา เมาสุรา ยาเมา จน ไม่ สามารถ จะ ครอบ สติ ของ คน ได้ ก็ดี หรือ ประพฤติ กิริยา อាកาร วุ่น วาย ใน ที่ นั้น ๆ ก็ดี ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๑๔) ผู้ใดชักจูงสาตราวุธ หรือใช้
สาตราวุธ ในเวลาวิวาทต่อสู้กัน ท่านว่ามัน
มีความผิด ต้องรวางโทษ ชั้น ๓

(๑๕) ผู้ใดทำให้น้ำใน บ่อในสระ หรือ
ในที่ขังน้ำ สำหรับสาธารณชนใช้สอย
ได้โสโครก ท่านว่ามัน มีความผิด ต้องรวางโทษ
ชั้น ๓

(๑๖) ผู้ใดทรมานสัตว์เดือยรณด้วย
ความร้าย หรือ มันฆ่าสัตว์เดือยรณให้ตาย
ด้วยความลำบากโดยมิจำเป็น ท่านว่ามัน มี
ความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๑๗) ผู้ใดทำให้ปลุกสัตว์ หรือ สัตว์
พาหนะ ถึงตาย หรือมีบาดเจ็บ เพราะ
มัน ช้ำ ขบ หรือ บรรทุกสัตว์นั้น จน เหลือขนาดใช้
ท่านว่ามัน มีความผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๓

(๑๘) ผู้ใด อันเจ้าพนักงาน เรียกให้มัน
ช่วยใน เมื่อ เกิดภัยอันตราย เช่น เวลาเกิดเพลิง
ไหม้ เป็นต้น ถ้ามัน อาจจะช่วยได้ แต่มัน
มิช่วยใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
โทษ ชั้น ๔

(๑๙) ในเวลาโจร ปล้น ณที่ใดใด ถ้า
ผู้ใด อาจจะช่วยต่อสู้โจรได้ แต่มิได้ช่วยใช้
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

(๒๐) ผู้ใด ได้ทำสัญญาโดยชอบด้วย
กฎหมายไว้ว่า มัน จะรับ ทำการ แยก หาม หรือ
พาบุคคลชน ทรัพย์สินอย่างใดใด จากที่หนึ่ง
ไปยังที่อื่น ก็ดี หรือรับไว้ว่า จะทำการ เบน
คนใช้ของผู้ใด ในเวลาเขา เติร ทางไปโดย
ทางบก หรือ ทางน้ำ ก็ดี ถ้ามัน อาจ จะ ทำ
การงาน นั้น ๆ ได้ แต่ มัน แกล้ง บิด พัดว เสี้ย
ไม่ทำใช้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง รวาง
โทษ ชั้น ๔

(๒๑) ผู้ใด แกล้ง เอา ความเท็จ บอกเล่า
ให้เลื่อง ถือ จน กระทำให้ เกิดความ คั่น ตกใจ
ขึ้นใน หมู่คน ทั้งหลายใช้ ท่านว่า มัน มีความ
ผิด ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

(๒๒) ผู้ใด ขาย หรือ ทอดตลาด
เครื่องอาหาร อันไม่ควร บริโภค โดย เป็น ของ
เน่าของ เสี้ย ก็ดี เป็น ของ ที่ อาจ จะให้ เกิดโรค
ภัยขึ้น แก่ ผู้บริโภค ก็ดี ท่านว่า มัน มีความ
ผิดต้อง รวางโทษ ชั้น ๔ แต่ ท่านให้ ศักดิ์ สั่ง ให้
ทำตาย ของ เหล่า นั้น เสี้ย ด้วย

(๒๓) ผู้ใด เป็น คน มี โรค ที่ อาจ จะ คิด
ต่อไป ถึง ผู้อื่นได้ ถ้าแต่ มัน ทำ หรือ ขาย
ของ กิน อย่างใดใด ท่านว่า มัน มีความผิด
ต้อง รวางโทษ ชั้น ๔

(๒๔) ผู้ใดรู้ว่า มีผู้คิดจะ กระทำการ ประทุษร้าย อัน สามารถ อาจ จะให้ บุคคล ผู้หนึ่ง ผู้ใด ถึง แก่ ความ ตาย ก็ดี จะ กระทำ ผิด ฐาน ร่ม รื่น ทำ ชำ เราก็ดี จะ กระทำ ผิด ฐาน เป็น โจร ชิง ทรัพย์ ปล้น ทรัพย์ หรือ เป็น โจร สลัก ก็ดี ถ้า แก่ มัน รู้ เช่น นั้น แล้ว มัน แก่ ถึง เพิกเฉยเสีย ไม่ เอา ความ ไป ร้อง เรียน ต่อ เจ้า พนักงาน ใน หน้า ที่ นี้ ดี หรือ มัน ไม่ แจ้ง แก่ ผู้ ที่ จะ พัง ถูก ประทุษร้าย นั้น ใน เวลา อัน พอ ที่ เขา จะ บอ้ง กับ ภาย น้ศรายน นั้น ๆ ได้ ก็ ดี ท่าน ว่า มัน ผู้ จงใจ ละเลย เช่น ว่า มัน นี้ มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ๔ แต่ ถ้า หาก ว่า ผู้ ที่ กระทำ ผิด คิด ประทุษร้าย นั้น เป็น สามี, ภรรยา, พี่, น้อง, หรือ เป็น ญาติ ที่ สืบ สาย โดหิต โดย ตรง ขึ้น ไป หรือ โดย ตรง ลง มา ของ มัน เอง ท่าน ว่า อย่า ให้ เอา โทษ แก่ มัน ผู้ ละเลย นั้น เลย

มาตรา ๓๓๖

ความ ผิด ทุโทษ

ใน ฐาน ประทุษร้าย ต่อ ทาง ไป มา แด ทาง ส่ง ฆ่า แด ของ ๆ สาธารณ ชน

(๑) ผู้ใด กัด กั้น ทาง หลวง โดย ใช้ เหตุ เช่น มัน เหวรด หรือ ยาน อย่าง อื่น หรือ สิ่ง ใด ใด ไป ทดก ทั้ง ไว้ ให้ สามารถ จะ เกิด

อัน ตราย หรือ ชัด ช้อง แก่ ความ สดวก ใน การ ไป มา ของ สาธารณ ชน ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ๑

(๒) ผู้ใด มิ ได้ รับ อนุญาต อัน ชอบ ด้วย กฎหมาย แด มัน บังอาจ ปลุก เรือน, บักรัว, หรือ ปลุก สว่าง สิ่ง ใด ใด ให้ เจ้า เข้า ไป ใน ทาง หลวง ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ๑

(๓) ผู้ใด ไม่ กระทำ ตาม คำ สั่ง ของ เจ้า พนักงาน ผู้ มี อำนาจ แด หน้า ที่ ตั้ง ให้ รักษา ถนน หลวง ให้ สอาด ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ๑

(๔) ผู้ใด ปลุก ร้าง หรือ วาง แมดถอย หรือ ตั้ง ที่ สำหรับ ขาย ของ ลง ใน ถนน หลวง โดย มิ ได้ รับ อนุญาต อัน ชอบ ด้วย กฎหมาย ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ๑

(๕) ผู้ใด ปล่อย ปลัดักตัว หรือ สักตัว พาหนะ ของ มัน ให้ เขี้ยว ไป ตาม ถนน หลวง ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ๑

(๖) ผู้ใด ตั้ม โคมไฟ ที่ ให้ แสง สว่าง สำหรับ สาธารณ ชน ไป มา ตาม ถนน หลวง ท่าน ว่า มัน มีความ ผิด ต้อง รวาง โทษ ฐาน ๑

(๗) ผู้ใด ใช้ รถ ตาม ถนน หลวง ใน เวลา กวาง คั้น ไม่ จุด โคมไฟ ให้ แสง สว่าง ที่ รถ นั้น

ตามสมควร ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง
วางโทษ ชั้น ๑

(๘) ผู้ใด ปลดปล่อย ให้ปลัดสัตว์ หรือ
สัตว์พาหนะ ของ มันไป ทำอัน ตราย แก่ ถนน หวดง
กีด ที่ สำคัญ สำหรับ สาธารณชน กีด เชื้อน,
ทาง สำหรับ ให้น้ำ ไหล วาง น้ำ แด ที่ ทาง หรือ
สิ่งใดใด ซึ่ง สำหรับ ประโยชน์ ของ สาธารณชน กีด
ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๒

(๙) ผู้ใด ซึ่ง ท่าน อนุญาต โดย ชอบ ด้วย
กฎหมาย ให้มัน พ้น ดิน ใน ทาง หวดง กีด
หรือ ให้ ปลุก ให้ ตัง หรือ วาง สิ่ง ใดใด อัน ย่อม จะ
เป็น เครื่อง กีด ขวาง ใน ทาง หวดง กีด ถ้า แด
มัน ละเลย มิได้ จุด โคม ไฟ ให้ แสง สว่าง ไว้ ณ ที่ นั้น ๆ
เป็น สัญญา เพื่อ บัง กัน ภัย อัน ตราย แก่ สาธารณชน
ที่ ไป มา ใน ทาง นั้น ท่าน ว่า มัน ผู้ ละเลย เช่น นั้น
มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๒

(๑๐) ผู้ใด ขำ ปลัดสัตว์ หรือ สัตว์พาหนะ
ใน ถนน หวดง กีด หรือ เท ทั้ง สิ่ง ใดใด ครก ใน
ถนน หวดง กีด ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
วางโทษ ชั้น ๒

(๑๑) ผู้ใด ปลุก บัก หรือ วาง สิ่ง ใดใด ใน
ทาง หวดง หรือ ริม ทาง หวดง ซึ่ง อาจ จะ ถ่ม
พยาย ลง มา ถู กทับ ทำให้ เป็น อัน ตราย แก่ คน
ที่ ไป มา ใน ทาง นั้น ได้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง วางโทษ ชั้น ๒

(๑๒) ผู้ใด ชี้ ม้า หรือ ชับ รถ เร็ว
เกิน ขนาด จน สามารถ อาจ จะ เกิด เหตุ ร้าย แก่
สาธารณชน ชั้น ได้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด
ต้อง วางโทษ ชั้น ๒

(๑๓) ผู้ใด เอา ของ เกะ ะ กวาง ไว้ ใน ถนน
หวดง กีด หรือ พ้น ดิน ใน ถนน หวดง กีด
โดย มัน มิ ได้ รับ อนุญาต อัน ชอบ ด้วย กฎหมาย
ถ้า แด การ ที่ มัน ทำ นั้น ไม่ ถึง ความ ผิดฐาน ทำให้
เสีย ทรัพย์ แด ไม่ ถึง ความ ผิดฐาน ประทุษ รุ ร้าย
แก่ ทาง ไป มา ของ สาธารณชน ท่าน ว่า มัน
มีความผิด ต้อง วางโทษ เพียง ชั้น ๓

(๑๔) ผู้ใด ทิ้ง ทราก สัตว์ เตี้ย รีดาน ใน
ทาง หวดง กีด หรือ ทิ้ง ริม ทาง หวดง กีด
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๓

(๑๕) ผู้ใด กระทำ ให้ ยาน ที่ สำหรับ ชับ ชี่
ไป มา ใน ถนน หวดง โคน กัน เพราะ มัน มิ ได้
ประพฤติ ตาม ข้อ บังคับ สำหรับ การ ชับ ชี่ ยาน นั้น ๆ
ใช้ ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ
ชั้น ๓

มาตรา ๓๓๗

ความผิด ทัณฑ์โทษ

ใน ฐาน กระทำ อนาจาร

(๑) ผู้ใด แสดง วาจา ตาม ก อนาจาร ต่อ
หน้า ชาร คำนัด ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง
วางโทษ ชั้น ๓

(๒) ผู้ใด เบียด ฝาย หรือ กระทำ การ
อย่าง อื่น ๆ อัน ควร ขาย หน้า ต่อ หน้า ชาร คำนัด
ท่าน ว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๔

มาตรา ๓๓๗

ความผิด ๓๓๗

ในฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย

(๑) ผู้ใด บังอาจ ขวางปาผู้อื่น ด้วยของ

ใดโครก หรือด้วยก้อนหิน ก้อนอิฐ หรือด้วย

ของแข็ง กระด้าง หนักโตโต แต่มีได้ต้องด้วย

บุคคลผู้ใด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง

วางโทษ ชั้น ๒

(๒) ผู้ใด ทำการโดยฐานประมาท แต่

มัน กระทำให้เกิดบาดเจ็บแก่ร่างกาย ของบุคคล

ผู้ใดไว้ ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง วาง

โทษ ชั้น ๓

(๓) ผู้ใด บังอาจ ทบตี หรือ ใช้กำลัง

กระทำอย่างใดใดแก่ผู้อื่น แต่ไม่ถึงแก่บาดเจ็บ

ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๔

มาตรา ๓๓๘

ความผิด ๓๓๘

ในฐานกระทำให้เสื่อมเสีย

อิศรภาพแต่ชื่อเสียง

(๑) ผู้ใด ชูเชี่ยวว่าจะทำให้เสียหายแก่

เขาโดย การร้ายแรง แต่ไม่เป็นกรรม ท่านว่า

มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๓

(๒) ผู้ใด หมิ่นประมาท เขา ซึ่ง หน้า ท่าน

ว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๓

(๓) ผู้ใด โฆษณา การ หมิ่น ประมาท เขา

ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๓

มาตรา ๓๔๐

ความผิด ๓๔๐

ในฐานประทุษร้ายแก่ทรัพย์สิน

(๑) ผู้ใด ปลดปล่อยให้ปลัดสัตว์ หรือ สัตว์

พาหนะ เข้าใน เรือกสวน ไร่นา ของผู้อื่น

อัน เขาได้ ไถคราด แต่ง พันดิน ไว้แล้ว กัด หรือ

ที่เขาได้ ปลดปล่อย เพราะ พรณ ไม่นอน มีประโยชน์ ออก

งาม อยู่แล้ว หรือ เขาได้ เก็บกอง รวม อยู่

ใน นั้น กัด ท่านว่า มัน มีความผิด ต้อง วาง

โทษ ชั้น ๒

(๒) ผู้ใด บังอาจ เอาสิ่งใดโครก หรือ

ของแข็ง กระด้าง มีก้อนหิน เปนต้น ขวาง ปา

เคหะสถาน หรือ เรือกสวน ของ เขา ท่านว่า มัน

มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๓

(๓) ผู้ใด ได้ ค้อน ปลัดสัตว์ หรือ สัตว์

พาหนะ เข้าไป ใน เรือกสวน ไร่นา ของผู้อื่น

อัน เขาได้ ไถคราด แต่ง พันดิน ไว้แล้ว กัด หรือ มี

พรณ ไม่นอน มีประโยชน์ ออกงาม อยู่แล้ว หรือ

เขาได้ เก็บกอง รวม อยู่ ใน นั้น แล้ว กัด ท่าน

ว่า มัน มีความผิด ต้อง วางโทษ ชั้น ๔

บัญชี กฎหมาย แด่ พระราชบัญญัติ ซึ่ง ให้ ยก เด็ก เสี้ย

ศักราช เดือน ปี ซึ่ง ตั้ง พระราชบัญญัติ	ชื่อ กฎหมาย ประกาศ แด่ พระราชบัญญัติ
วัน ๕ ๕ ๗ คำ บัญ กศักราช ๑๘๐๓	กฎหมายลักษณะโจร
วัน ๗ ๕ ๗ คำ ปี่ เาะ กศักราช ๑๘๘๕	กฎหมายลักษณะอาญาหลวง
วัน ๕ ๕ ๗ คำ ปี่ มะโรง กศักราช ๑๘๖๘	กฎหมายลักษณะฉ้อโกง
วัน ๑ ๕ ๑๑ คำ ปี่ จอ กศักราช ๑๘๐๓	กฎหมายลักษณะอาญาราชฎูร์
วันที่ ๔ เมษายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๓๗	พระราชกำหนด ลักษณะ ช่ม ชีน ดั่ง ประเวณ
วันที่ ๔ เมษายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๓๗	พระราชกำหนด ลักษณะ หมิ่น ประมาท
วันที่ ๒๕ กันยายน รัตนโกสินทร์ ศก ๑๓๘	ประกาศลักษณะ